JANETTE OKE

MOŞTENIREA VEŞNICĂ A IUBIRII

Seria Învăluiţi de iubire

CAPITOLUL UNU

Întoarcerea acasă

Cu mâna tremurândă, Marty dădu la o parte de pe faţa-i caldă şi transpirată o şuviţă rebelă de păr, în timp ce privi încă o dată pe fereastră. De ce tremura atât de tare? Din cauză că fuseseră zguduiţi atâtea ore în diligenta ce parcă nu mai ajungea la destinaţie sau poate din cauza bucuriei intense pe care o resimţea întorcându-se acasă? Marty încercă să-şi potolească tremurul mâinii – şi tumultul din lăuntrul ei. Probabil că mişcarea ei îi atrăsese atenţia lui Clark. Cu toate că vorbea cu unul dintre tovarăşii lor de călătorie despre nevoia de ploaie, o luă pe Marty de mână, iar aceasta simţi apăsarea degetelor lui, mesaj tăcut al

faptului că înţelegea zbaterea ei – nu doar epuizarea ei fizică, ci şi dorinţa-i arzătoare de a fi din nou acasă. Îi răspunse printr-o strângere de mână, asigurându-l că totul era în regulă, în ciuda dorinţei ei copleşitoare de a-şi sfârşi călătoria. Clark îi zâmbi, apoi se întoarse din nou către bărbatul cu care discuta. Marty se aplecă uşor în faţă, pentru a nu ştiu câta oară, pentru a vedea mai bine afară.

Se aflau într-o zonă cunoscută acum. Marty recunoscu locurile, însă lucrul acesta făcea înaintarea lor parcă şi mai înceată. O, cât de mult îşi dorea să ajungă acasă – să se întâlnească cu copiii ei dragi pe care nu-i mai văzuse de atâtea luni! Cu toate că se simţea sleită de puteri, dorinţa ei de a ajunge la capătul călătoriei o făcuse să stea aşezată pe marginea banchetei – fiecare nerv şi muşchi vibrând de energie concentrată. Acasă! Vreau să ajung acasă! Se apucă strâns de mânerul interior al uşii, iar roata

diligentei mai trecu peste o groapă.

Clark îşi întoarse privirea de la domnul îmbrăcat în costum negru şi-i adresă un alt zâmbet plin de înţelegere.

— Nu mai e mult, o asigură el, privind pe geam peste umăr. Imediat ajungem la gospodăria familiei Anderson.

Marty ştia că avea dreptate. Totuşi, îşi spuse, parcă mai era o veşnicie până când diligenta va opri în dreptul grajdurilor din oraş. Se întreba dacă va mai avea răbdare până atunci. Făcând eforturi să se liniştească, îşi propuse să se gândească la ce o va aştepta acasă. Cine va veni să-i întâmpine? Oare Clare, întâiul lor născut, va fi cel care va mâna căruţa familiei? Oare va veni şi Kate? Sau îi va aştepta Arnie? Va fi şi Luke, cel mai mic copil al lor, acolo?

Gândurile lui Marty se îndreptară către casă. Se va simţi ciudat intrând în propria casă? Va avea oare impresia că intră în casa altcuiva sau o va

încerca plăcuta senzaţie că aparţine acelui loc? Va reuşi Ellie să păstreze caldă mâncarea de seară, în aşteptarea diligentei ce avea o oră întârziere? Cratiţele vor trebui puse în spatele sobei lor mari din bucătărie.

Marty se gândi la curtea fermei, la grădină, la găinile ei ce cotcodăceau în ţarc, la pârâul din spatele casei şi la pădure. Abia aştepta să le revadă. Uite la mine, femeie în toată firea, şi mă port ca Luke, pe când era doar un ţânc şi aştepta să vadă cum iese puiul din ou. Zâmbi.

Îşi întinse picioarele, încercând să le dezmorţească. Privirea i se opri asupra piciorului lui Clark şi se gândi că piciorul său lung probabil că era mult mai amorţit decât picioarele ei, care erau mai scurte. Nu se uită la celălalt picior, cu cracul pantalonului prins bine în jurul ciotului. Cel puţin aceluia nu-i trebuie atâta loc! Clark îi arătase cum ar trebui să se gândească la handicapul lui. Dar probabil că-l doare, după toate

orele astea în care n-a putut să-l mişte, se gândi şi se întrebă dacă Clark avea dureri la piciorul tăiat.

Probabil că Clark îi surprinsese privirea şi-i citise gândurile. Îşi schimbă poziţia şi-i spuse:

— Nu-l afectează prea mult zdruncinăturile astea, spuse el lovindu-şi încetişor coapsa. Da sigur că e dornic să coboare din diligenta asta hurducăită. Parcă suntem închişi aici de-o viaţă.

Marty mişcă din cap în semn de aprobare şi încercă să zâmbească, în ciuda faptului că-i era cald, şi se simţea plină de praf, şi tânjea după o gură de aer proaspăt, curat. Până şi transferul din diligentă în căruţa lor de la fermă pentru ultima parte a călătoriei îi părea binevenit.

Marty se aplecă să arunce o privire pe fereastră şi constată că parcurseră o distanţă destul de mare de când privise afară ultima oară. Chiar în faţa lor se afla ultima cotitură a drumului, înainte de a da cu ochii de mica lor comunitate, pe care o numeau oraşul lor. Un fior de emoţie o străbătu –

oh, din nou acasă! în timpul lungii călătorii spre casă cu trenul şi diligenta, realizase cât de mult îi lipsise – îi lipsiseră toţi cei dragi ai ei.

Gândurile i se întoarseră la Missie şi la Willie, la Nathan şi Josiah. Ce minunat că reuşiseră să petreacă timpul acela special alături de ei! învăţase să iubească şi să aprecieze Vestul, ferma de vite a lui Willie şi oamenii care locuiau şi munceau acolo. Se întrebă ce mai face Cookie. Oare făcea progrese în nou descoperita credinţă? îşi aminti de Wong şi de darul său la plecare, gogoşii pentru drumul spre casă. Şi mai era Scottie, acel bărbat bun şi răbdător, care încă avea nevoie să-L lase pe Dumnezeu să lucreze în viaţa lui. Se gândi la asprul Smith, cu speranţa că atitudinea omului se va schimba, se va îmblânzi. Poate că într-o zi chiar se va aventura să participe la serviciile divine de duminică, în noua biserică. Gândul la noua biserică îi aduse în minte tot felul de amintiri despre oamenii alături de care se

închinaseră şi pe care ajunseseră să-i preţuiască. Oare cum se descurca Henry în noua lui slujbă de îndrumător în studiul Bibliei? Oare familia Croft mai venea la biserică? Oare găsiseră pacea aceea după care în special doamna Croft tânjea? Oare Juan şi Maria?... în acel moment, bărbatul care mâna caii diligentei le dădu semnanul de oprire, iar diligenta se opri într-un nor de praf.

Întreaga fiinţă a lui Marty tresaltă de nerăbdare, atât de tare, că se simţi ameţită. Se rezemă pe braţul lui Clark în timp ce se strădui să se ridice în picioare. Care dintre membrii familiei îi va aştepta? Cât timp va trece până când va reuşi să-i vadă şi pe ceilalţi? Dar dacă n-au primit mesajul sosirii lor şi nu era nimeni acolo ca să-i întâmpine? Vor fi în stare să suporte şi ultimele ore de drum până când vor ajunge acasă? Abia aştepta să primească răspuns la aceste întrebări. Oare să îndrăznească să privească dincolo de uşa diligentei?

Pentru o clipă, închise ochii şi încercă să-şi liniştească nervii încordaţi înălţând o scurtă rugăciune. Atingerea fermă a mâinii lui Clark o calmă. Trase aer adânc în piept şi se aşeză din nou, pentru a face loc altor pasageri să coboare înaintea ei, apoi aşteptă să coboare Clark ca s-o ajute. Avea impresia că diligenta încă se afla în mişcare – iar ea se legăna încetişor, odată cu mişcarea ei. Marty se îndreptă, îl prinse pe Clark de mână şi coborî din diligentă cât mai calmă şi mai plină de graţie cu putinţă. În acel moment, aerul din jurul ei explodă parcă de strigăte şi agitaţie, în timp ce membrii familiei alergau spre ea. Marty trecu din braţe în braţe, plângând şi râzând în timp ce strângea pe fiecare dintre ei la piept. Erau cu toţii acolo. Clare şi Kate a sa; Arnie, Ellie şi Luke; Josh, Nandry şi copiii. Numai Joe şi Clae lipseau – ei se aflau încă în Est, împreună cu micuţa Esther Sue, acolo unde Joe îşi definitiva studiile la seminar.

Marty îşi încheie turul de îmbrăţişări şi-l începu din nou. Ştergându-şi lacrimile de bucurie, se dădu un pas înapoi pentru a se minuna de cât de mult crescuseră nepoţii lor, cât de drăguţă şi matură părea Ellie, cât de bărbat părea Luke şi cât de înalţi şi bine făcuţi erau cei doi fii mai mari ai lor. Familia ei se schimbase. Doar într-un singur an scurt – şi lung – se schimbaseră atât de mult. Josh îi strânse lui Clark mâna şi-i spunea cât de mult le lipsise. Marty văzu priviri îngrijorate îndreptate spre piciorul scurt şi realiză că acest moment era unul dificil pentru familia ei. Clark îi linişti pe toţi în timp ce-şi manevră cu îndemânare cârja şi ridică de jos câteva bagaje.

— Ţineţi minte cum am plecat? Cu toate lăzile acelea puse una peste alta, de mă întrebam dacă vor reuşi caii să se urnească din loc. Ei bine, am venit înapoi cu mult mai puţine lucruri. Zâmbi şi se lovi peste piciorul cel scurt. Până şi eu m-am întors mai uşor, spuse el.

Băieţii izbucniră în râs, iar tensiunea se risipi. Bărbaţii începură să adune bagajele şi curând se îndreptau cu toţii spre căruţa ce-i aştepta.

Marty se întoarse din nou spre fete.

— Oh, e-aşa de bine acasă! A fost o călătorie atât de lungă şi am atâtea să vă spun, că simt că explodez. Apoi îi spuse lui Ellie:

— Mă gândeam că ai rămas acasă şi că-ţi faci probleme că întârzierea diligentei îţi va ruina mâncarea.

— Ne-am întâlnit şi ne-am gândit că de data asta merită să ne permitem o extravaganţă, spuse Ellie, iar chipul şi zâmbetul ei frumos îi încălziră din nou inima lui Marty. Ştiam că o să fiţi obosiţi după drumul ăsta lung şi poate nu vă strică o mică pauză înainte de a urca în căruţă şi a porni spre casă. În plus, toţi aşteptăm veşti, aşa că ne-am hotărât să luăm masa în oraş, la hotel.

Marty rămase surprinsă, însă, după ce macină ideea în gând, fu de acord cu decizia copiilor. Nu

era rău să se dezmorţească niţel şi să stea la masă cu toată familia. Pur şi simplu va avea răbdare până când va da ochii cu casa ei şi cu locurile dragi.

Marty se întoarse spre Nandry, însă tânăra femeie se uita ţintă la bărbaţii ce se îndreptau spre căruţă. Băieţii păreau a dori fiecare să stea aproape de tatăl lor, toţi vorbind şi râzând în acelaşi timp. Era limpede că se bucurau de întoarcerea lui acasă. Josh al lui Nandry era şi el acolo, ţinând-o în braţe pe Jane, cea mai mică fiică a lor. Andrew se învârtea printre bărbaţi, ţinând sus preţioasa cutie pentru pălării a lui Marty. Însă Nandry se uita fix la Clark, iar pe faţă i se întipărise o expresie de profundă durere. Marty ar fi dorit să o asigure pe Nandry că totul era în regulă, că ciotul piciorului lui Clark nu-i mai dădea atâta bătaie de cap, că era în stare să facă toate lucrurile pe care le făcea şi înainte... ei bine, aproape toate lucrurile. Se adaptase bine şi chiar

ajunseseră să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru acest eveniment ce le schimbase viaţa, pentru că se întâmplaseră atât de multe lucruri spre slava lui Dumnezeu în urma tragediei ce-i lovise. Însă înainte ca Marty să facă un pas spre fiica ei mai mare – pe care o iubea ca şi când ar fi fost trup din trupul ei Nandry se îndepărtă, cu privirea încărcată de durere.

E un şoc, se gândi Marty, un şoc teribil. Are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea. Nici eu n-am putut suporta prea bine gândul la început.

O auzi pe Ellie spunându-i:

— Mama, cum se simte tata? Ştiu că pare a fi... pare a fi aşa cum îl ştim noi. Dar chiar e aşa? Nu... nu-l deranjează lucrul ăsta?

— Tatăl tău e bine... foarte bine. Marty speră ca Nandry, care stătea tăcută cu spatele către grup, să audă cele spuse. Sigur că a fost greu pentru fiecare. E greu şi pentru voi... ştiu asta. În special

la început. Dar nu există vreun lucru pe care tatăl vostru să şi-l propună şi să nu-l poată face. E un om extraordinar, tatăl vostru. Un lucru atât de mărunt cum ar fi lipsa unui picior n-o să-l stingherească prea mult. O să...

Însă Ellie plângea. Hohote de plâns în surdină zguduiau trupul fraged al fetei în timp ce lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

Marty se apropie de ea şi-şi puse braţele în jurul ei, bătând-o uşurel pe spate şi legănând-o, până când nu mai avu lacrimi.

— E-n regulă, şopti Marty. Şi au am plâns mult. E-n regulă. Ellie se şterse la ochi cu batista.

— Oh, mama, se scuză ea, am crezut că mă obişnuisem cu ideea. Făcusem o promisiune faţă de mine însămi... dar, când l-am văzut... când am realizat că era adevărat...

Marty o ţinu aproape.

— E-n regulă, o asigură din nou. Nici nu mai ştiu de câte ori am plâns împreună cu Missie pentru

asta.

Ellie îşi suflă nasul. La fel făcu şi Kate. Marty nu-şi dăduse seama că şi tânăra soţie a lui Clare plânsese. Se duse la ea şi o cuprinse cu braţele, rămânând aşa câteva minute. Kate se agăţă de ea, simţind dragostea şi tăria pe care soacra ei i le transmitea.

Apoi Marty se întoarse spre Nandry. Cuprinzând-o cu braţele, simţi o oarecare rigiditate în trupul ei. Din ochi nu i se prelingeau lacrimi. Nandry o îmbrăţişa, la rândul ei, însă Marty simţi că Nandry era reţinută. Haide, Nandry. Plângi! ar fi vrut să-i spună Marty. Te vei simţi mai bine şi toţi vom înţelege. Însă Nandry se retrăsese într-o lume a ei, tăcută şi cu ochii uscaţi.

Bărbaţii se întorceau la ele. Ellie şi Kate îşi şterseră încă o dată ochii, apoi se întoarseră spre ei.

Drumul până la hotel fu gălăgios. Marty se gândi la acea dimineaţă când se adunaseră cu toţii

laolaltă pentru a-şi lua rămas bun. Şi atunci fuseseră gălăgioşi. De fapt, Clark trebuise să-şi potolească familia pentru a se putea înţelege unii pe alţii. În timp ce se gândea la asta, Clark se întoarse spre grupul agitat şi-şi ridică mâna.

— Opriţi-vă! spuse pe un ton ridicat. Ce-ar fi să facem niţică ordine în haosul ăsta?

Tina, care între timp crescuse mai mulţi centimetri, răspunse ea şi în urmă cu un an.

— O, bunicule...

Iar Clark încheie fraza în locul ei:

— Ştiu... ştiu. Cum poţi organiza o discuţie? O trase de cbdiţă şi începură să râdă amândoi. Tina se ridică pe vârfuri, ca să primească îmbrăţişarea care ştia că va urma.

Marty râse şi ea, un râs puţin gâtuit din cauza durerii, dar şi a bucuriei pe care le simţea. Vedeţi, ar fi vrut să le spună, nimic nu s-a schimbat – nu chiar – cel puţin nu în lucrurile care contează cu adevărat. Dar poate că au înţeles cu toţii acest

mesaj, chiar fără a spune ea ceva, pentru că Marty observă expresiile schimbătoare ce se oglindeau pe feţele dinaintea ei – durere, apoi acceptare şi, în final, uşurare.

Tata era tot tata. Bărbatul acesta mare pe care 1 cunoşteau şi-l iubeau cu toţii era acelaşi om. Accidentul nu-i schimbase caracterul. Era în controlul situaţiei. Nu al incidentelor, poate, însă era stăpân pe sine. Nu permisese ca un picior tăiat să-i modeleze caracterul, să schimbe ceea ce era în realitate. Din fericire, era în control. Nu, de fapt nu era adevărat. Clark nu pretinsese niciodată că ar fi în control. Şi ăsta era secretul. Bărbatul care stătea înaintea lor, bărbatul pe care erau binecuvântaţi să-l poată numi „tata”, cel pe care-l iubeau, îl respectau şi pe care învăţaseră să-l asculte, întotdeauna îi asigurase că secretul vieţii şi al semnificaţiei ei reale era să nu încerci niciodată să lupţi pentru a prelua controlul. Răspunsul la o viaţă plină de sens şi pace

profundă era să laşi controlul în mâna atotputernicului Părinte. Iar faptul că El era în totalitate la cârma lucrurilor era un lucru de care niciunul dintre ei nu se îndoia.

Doar Nandry, care stătea puţin deoparte, evitând să se uite la piciorul mai scurt, părea a avea unele îndoieli. Marty îi urmări expresia feţei şi îşi dădu seama că Nandry nu-şi îngăduia nici măcar să accepte situaţia. Marty se rugă în tăcere pentru fata lor care dintotdeauna avusese tendinţa de a păstra distanţa, de a se închista în sine însăşi. Nandry va trebui să se obişnuiască cu această nouă realitate, pe care în clipa de faţă n-o putea accepta.

CAPITOLUL DOI

La poveşti

Când grupul ajunse la restaurantul hotelului, Marty şi Clark se treziră îmboldiţi din toate părţile de nepoţii care doreau să se aşeze cât mai aproape de ei. Jane, care avusese câteva luni la vremea plecării lor spre Vest, era singura care nu-şi amintea de bunici, iar acum stătea agăţată de tatăl ei, cu ochii mari, albaştri, urmărind fiecare mişcare a celor doi străini. Marty tânjea s-o ia în braţe, însă se abţinu, dorind să-i dea copilei suficient timp pentru a ajunge să-i cunoască. Vor mai fi destule zile în care s-o poată strânge în braţe.

Tina, prima lor nepoată, le povesti plină de entuziasm despre şcoală şi cât de bine se descurca. Andrew se umflă şi el în pene că de-acum e şcolar şi insistă să numere până la zece ca să le-o dovedească. Mary se apropie şi mai mult de Marty şi-i şopti cu sfială că ea încă mai trebuia

să stea acasă pentru a-i da o mână de ajutor mamei ca s-o crească pe Janey. Marty îşi puse braţul în jurul ei şi o strânse la piept.

— Hei, interveni Arnie în timpul unei mici pauze în conversaţie, să auzim despre Vest. E chiar aşa cum se spune?

Marty zâmbi, iar Clark îi răspunse lui Arnie la întrebare.

— Trebuie să admit că eu prefer tot locurile astea, da Vestul are o atracţie specială. Înţeleg de ce Willie e atât de ataşat de ferma sa. Oamenii de acolo sunt foarte cumsecade, iar terenurile se întind cât vezi cu ochii. Îţi dă un sentiment de libertate.

— Mai sunt încă bucăţi de pământ ale nimănui? întrebă Clare.

— Nu prea multe. Odată ce a fost construită calea ferată, pământurile disponibile au fost cumpărate rapid. Fermele de vite sunt mult mai mari decât fermele de aici, pentru că acolo este

nevoie de mai mult pământ. Nu prea mai sunt terenuri în zona în care s-a stabilit Willie. Sigur, asta nu înseamnă că sunt şi mulţi vecini, dar în jurul lor s-au stabilit câteva familii. Doar că trebuie să străbaţi destul de mult drum până să ajungi la ei. Şi oraşul a crescut rapid. Iar acum au mica lor biserică şi deschid o şcoală toamna asta – nu vor învăţa în fiecare zi, iar Melinda le va fi învăţătoare copiilor – şi, bineînţeles, acum au un doctor, aşa că lucrurile merg din ce în ce mai bine.

Ellie închise ochii.

— Dr. De la Rosas, spuse ea, testând sunetul ciudatului nume. Cred că-i datorăm mult, nu-i aşa?

Clark aprobă solemn printr-un semn al capului.

— Da, spuse el. Aşa este. Şi contez din nou pe el. Contez pe el să-mi aducă pe lume un alt nepoţel.

— Oh, da! exclamă Kate. Cum se simte Missie?

— E bine. Ar fi dorit să putem fi acolo ca să-l

ţinem pe micuţ în braţe înainte de a ne-ntoarce acasă.

— Păi, spuse Clare, apucând mâna soţiei sale, poate că aici vă putem ajuta noi... cu micuţul, vreau să spun. Ne-am gândit că poate...

— Vrei să spui... Kate se îmbujora.

— Oh, Clare, încetează!...

Însă Clare, fără a se lăsa intimidat, continuă.

— Nu încă, se adresă el grupului de-acum provocat. Da credem că ar fi o idee bună, asta-i tot. Abia aştept să am un flăcău al meu.

Marty se rezemă din nou de spătarul scaunului, simţindu-se dezamăgită pentru o clipă. Ar fi extraordinar să aibă un nepoţel în propria curte. Şi-ar fi dorit ca Clare să fi vorbit serios.

Se controla. Pentru ce să se grăbească? îi zâmbi lui Kate, care încă avea obrajii îmbujoraţi. Era nerăbdătoare să-şi cunoască mai bine nora.

— Nu-l băga în seamă, spuse Marty. Lui Clare i-a plăcut întotdeauna să-i tachineze pe ceilalţi. Îi

cunoaştem prea bine meteahna asta.

Kate se relaxa, iar Marty se decise să îndrepte atenţia grupului în altă direcţie.

— Dar tu, Arnie? întrebă ea, zâmbindu-i cu subînţeles fiului care, aşezat de partea cealaltă a mesei, părea a nu fi fost deloc interesat de conversaţia anterioară.

— Eu, ce? întrebă Arnie, ca şi când n-ar fi înţeles întrebarea lui Marty. Însă aceasta observă cum Arnie se colorează uşor la faţă şi-şi dădu seama că înţelesese exact despre ce era vorba.

Ellie chicoti.

— Haide, Arnie. Spune-le! îl încuraja ea.

Arnie se făcu că ignoră întregul grup şi începu să studieze cu intensitate modelul feţei de masă.

Luke sări în apărarea lui Arnie, spunând:

— E drăguţă. Nu-l învinovăţesc deloc pe Arnie.

— Nici eu, adăugă Ellie, chicotind din nou.

Marty remarcă stânjeneala lui Arnie şi se gândi că nu era acum momentul să discute această

problemă.

— Aş vrea să aflu mai multe despre ea, spuse Marty, îndată ce vom avea ocazia să povestim. Acum cred că e mai bine să ne gândim ce mâncare comandăm.

Marty se întoarse de această dată spre Luke.

— Abia aştept să aud care sunt planurile tale, fiule, şi cum merg lucrurile între tine şi dr. Watkins.

— Grozav! fu tot ce spuse Luke, însă cuvântul exprima întru totul ceea ce simţea. Marty presupuse că planurile lui Luke de a deveni doctor nu se schimbaseră.

Clark îşi îndreptă atenţia către Nandry.

— Când ai primit veşti ultima oară de la Clae? întrebă el. Nandry îşi ocupă mâinile netezind rochiţa lui Mary.

— Cam acum o săptămână, spuse fără a-l privi pe Clark.

— E bine?

— Aşa se pare. Joe e aproape gata.

— Ultima oară am aflat veşti despre ei cu o săptămână înainte de a pleca de la Missie, spuse Marty. Am fost atât de bucuroasă să ştiu că li s-a născut băieţelul atât de mult dorit. E bine că s-a născut înainte de a se muta. Clae scria că Joe va prelua o parohie din Est. Nu-mi place ideea asta. Mi-aş fi dorit să vină înapoi, aici, dar am înţeles dorinţa lui Joe. Ar fi o experienţă bună pentru el şi, în acelaşi timp, ar putea să-şi continue studiile, dacă toate merg bine, concluziona ea. Nandry dădu din cap.

Servitoarea cu şorţ alb veni să preia comanda, iar după ce fiecare membru al grupului se hotărî ce doreşte, iar sărmana fată – confuză parcă – plecă de la masa lor, discuţia luă o altă direcţie.

Marty privi pe fereastră şi observă că soarele nu mai strălucea atât de puternic. Se îndreptase către apus şi, nu după multă vreme, urma să coboare dincolo de linia orizontului. Şi-ar fi dorit

să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului, ca să-şi poată vedea atât de îndrăgita fermă, însă îşi dădu seama acum că nu va reuşi. Ultima parte a călătoriei se va desfăşura sub clar de lună, iar bărbaţii vor face ultimele treburi în gospodărie la lumina felinarului. Sigur, băieţii făcuseră deja tot ce se putuse face înainte de a porni spre oraş. Marty speră în taină că nu vor sta la masă prea mult. Se sili să-şi îndrepte atenţia spre conversaţie, ascultându-i pe bărbaţi vorbind despre recoltă, despre ploaia care se lăsa aşteptată şi despre roadele următoarei recolte. Marty o luă în braţe pe Mary şi le zâmbi Tinei şi lui Andrew, aşezaţi amândoi de-o parte şi de alta a bunicului lor. Îşi lăsă ochii să mângâie faţa fiecăruia dintre membrii familiei şi-l mulţumi în gând Domnului pentru că-i ajutase să ajungă cu bine acasă şi că le păzise familia în absenţa lor.

Privindu-l pe Clark, aflat de cealaltă parte a mesei, în faţa ei, cu o mână aşezată pe umărul lui

Andrew, văzu în el acelaşi bărbat cu care plecase de acasă acum un an. Marty văzu aceeaşi tărie, aceeaşi capacitate de a conduce, aceeaşi sclipire jucăuşă în priviri, aceeaşi profunzime a caracterului şi aceeaşi dragoste pentru familia sa. Acestea erau lucrurile cu adevărat importante, nu ciotul unui picior ce se odihnea sub masă.

Marty spera ca şi familia ei să vadă în el aceste calităţi.

Aşa cum bănuise Marty, întunericul se lăsase cu mult înainte de a ajunge acasă. Deplânse în tăcere faptul că nu putuse arunca imediat o privire în jurul fermei. Cu toate că noaptea era luminată de razele lunii şi de sclipirea stelelor, ştia că ar fi de-a dreptul ridicol să bâjbâie de colo-colo. Aşa că, din locul unde stătea în căruţă, se mulţumi doar să cerceteze în întuneric formele clădirilor din curte. Văzu grajdul, coteţul de găini, căsuţa din bârne pe care o împărţise la început cu Clark şi mica lor familie în creştere, acum căminul lui

Clare şi Kate. Cu un oftat, îi îngădui lui Clark să o ajute să coboare şi-l urmă spre casă, încercând să cuprindă cu privirea grădina. Se întrebă ce plante şi câte puseseră Ellie şi Kate în grădină, însă întunericul nopţii nu-i îngădui să vadă nimic.

Ellie aprinsese deja un felinar şi urmărea cu atenţie faţa mamei în timp ce privea în jurul ei, în bucătărie. Era aici preţioasa sobă a lui Marty, dulapurile de bucătărie frumos aranjate, marea masă a familiei ce împodobise căminul lor ani la rând. Perdelele şi tablourile de pe pereţi erau exact aşa cum şi le amintea. Până şi suportul de prosoape, cu diversele ei prosoape de bucătărie, arăta la fel, iar lângă sobă atârnau aceleaşi suporturi pentru tigăi. Numai calendarul de pe perete fusese schimbat, indicând acum cu un an în plus faţă de cel pe care 1 lăsase în urmă. Oftă şi se întoarse zâmbind spre Ellie.

Se simţea tare uşurată să găsească totul aşa cum lăsase. Se simţea învăluită plăcut de un

sentiment de mulţumire. Puse jos lucrurile pe care le avea în mâini şi-şi începu turul de bun-venit, intrând dintr-o cameră în alta. Da, Ellie le păstrase aşa cum fuseseră. Arătau ca acasă – se simţea acasă. În timp ce inspecta mobilierul, în mintea lui Marty se amestecau gânduri despre ce vor fi nevoiţi să facă în viitorul apropiat. Camera de zi avea nevoie de un tapet nou, iar mobilierul de lemn din bucătărie trebuia vopsit. Din nou, Marty oftă mulţumită; era încă nevoie de ea acasă. Va trebui să se ocupe de lucrurile astea de îndată – dar nu acum, nu în seara asta. Dintr-odată, simţi că abia aşteaptă să ajungă în pat. Cât era de obosită! Din cauza freneziei întoarcerii acasă, nu realizase cât era de istovită. Ei bine, acum simţea. Se întrebă dacă va mai avea putere să urce scările ce duceau la dormitorul ei.

Clark observă. Ochii lui îi căutară pe ai ei, întrebători.

— Sunt bine, îl asigură Marty încetişor. Doar că

nu mi-am dat seama până acum cât de obosită sunt. Cred c-o să mă duc la culcare şi-o să las „inspecţia” casei pentru mâine. Voi avea destul timp.

Clark aprobă printr-o mişcare a capului, îi luă bagajul sub braţ şi, sprijinindu-se pe cârjă, urcă scările cu uşurinţă.

Marty urcă încet după el, sfârşită de oboseală. Rămase în pragul uşii dormitorului – al ei şi al lui Clark. Trecuse atâta vreme de când nu mai dormiseră aici. Privirea i se plimbă cu afecţiune peste fiecare obiect. Modelul delicat al tapetului cu trandafiri, culoarea plăcută a podelei de lemn lustruit pe care erau aşezate covoare groase, lucrate manual, perdelele albe ca spuma agăţate la ferestre, patul îmbietor peste care era aranjată o cuvertură ţesută. Îndrăgea această cameră. N-ar fi renunţat la ea oricâţi bani i s-ar fi oferit, nici măcar în schimbul luxoasei camere de hotel unde poposiseră în prima seară a călătoriei spre Vest.

Îşi aminti că uitase să le povestească fetelor despre camera de hotel. Nu le spusese nici despre bănuiala că cineva furase ceasul lui Clark, sau despre noaptea petrecută în compania ploşniţelor, sau despre felul în care arătau adevăraţii indieni din Vest, veniţi la oraş să vândă blănuri. Erau atât de multe lucruri de povestit, dar se pare că vor mai aştepta.

Clark îi puse bagajele în colţul camerei şi reveni între cei rămaşi jos. Marty se întoarse când auzi mişcare în spatele ei şi-l văzu pe Luke apropiindu-se cu cazanul pentru îmbăiat.

— M-am gândit că poate vrei să te speli de praful drumului înainte de a te pune în pat, spuse el simplu şi puse cazanul pe unul dintre covoarele mai mari, aflat în mijlocul camerei. Mă întorc imediat cu două găleţi de apă caldă.

Marty se uită lung şi cu drag la fiul ei cel mic. Era un lucru caracteristic pentru Luke să anticipeze că mama lui şi-ar dori să facă baie

înainte de a merge la culcare.

Credincios promisiunii făcute, Luke se întoarse curând, iar Marty îi mulţumi în timp ce el goli apa din găleţi în cazan.

— Când eşti gata, lasă-l aici, spuse Luke, o să am eu grijă de el dimineaţă.

Marty aprobă cu o mişcare a capului, iar Luke dădu să plece. La uşă, se opri şi se întoarse spre ea.

— Mă bucur că eşti acasă, mama! spuse el încetişor. A fost tare pustiu pe aici fără tine. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Marty, accentuând ultimele cuvinte. Mi-a fost atât de teamă că o să pleci la şcoală, iar eu n-o să fiu aici ca să-mi iau rămas bun. Am fost atât de mulţumitoare când te-ai hotărât să mai aştepţi un an. Sper că lucrul ăsta nu ţi-a cauzat vreo problemă.

Luke zâmbi.

— Cred că mi-a prins tare bine. Doctorul mi-a fost un profesor foarte bun. Nici nu-mi vine să cred cât de multe m-a învăţat anul trecut. Dar, mama, mi-am mai dat seama de un lucru. În mintea mea nu este nicio urmă de îndoială că vreau să devin doctor. Unii se mai îndoiesc de lucrul ăsta, spunea doctorul, iar mai apoi risipesc degeaba şi timp, şi bani.

— Şi tu n-ai nicio îndoială?

— Nu, absolut niciuna.

— Atunci eu şi tatăl tău îţi vom da binecuvântarea noastră – cu toate că nu-mi place să ştiu că pleci atât de departe.

Luke zâmbi.

— Mulţumesc, mama, spuse el. Acum sunt gata să plec. Anul trecut n-aş fi fost pregătit.

Părăsi încăperea, iar Marty se pregăti pentru baie.

O, ce bine el îşi spuse în timp ce se cufundă în apa caldă. Lăsă ca apa să-i înlăture toată

murdăria adunată de pe drum şi oboseala extremă acumulată în muşchi. Îşi luă o cămaşă de noapte curată, îşi trecu peria de câteva ori prin păr şi era gata de culcare

Nici nu se strecurase bine în pat, că auzi o bătaie uşoară în uşă. După ce răspunse, „Intră”, Ellie îşi făcu apariţia.

— Am vrut doar să-ţi spun noapte bună şi bine ai venit acasă, şopti ea şi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz. E aşa de bine că te-ai întors acasă! mama. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Ellie. Sunt mândră de ce-ai făcut cât am fost plecată. Totul arată atât de bine, atât de îngrijit. Asta mă face mândră... şi mă sperie puţin.

— Te sperie?

— Da, mă sperie. Trebuie să recunosc, şi nu-mi place, că eşti cu adevărat capabilă să devii soţia vreunui bărbat norocos. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta, Ellie. Nu vreau să te pierd.

Ellie râse încetişor.

— Mama, cea care se îngrijorează, spuse ea în timp ce înlătură o şuviţă rebelă de păr de pe fruntea lui Marty. Nu-ţi mai fă probleme pentru asta. Încă nu mă grăbesc să devin gospodină la casa mea.

— Nu vrei să ai propriul tău cămin şi...?

— Ei acum, n-am spus asta. Sigur, vreau să am un cămin al meu... şi o familie a mea. Nu l-am găsit încă pe acela cu care aş vrea să-l împart, asta-i tot. Apoi se aplecă şi o sărută pe Marty pe frunte. Acum culcă-te şi dimineaţă scoală-te când vrei. Mă ocup eu de masa de dimineaţă.

Marty tocmai închidea ochii când uşa dormitorului scârţâi din nou, iar Arnie se îndreptă spre pat în vârful picioarelor. Marty îşi forţă ochii să se deschidă.

— M-am temut că ai adormit deja, spuse Arnie încet. N-aş fi vrut să te trezesc. Clare şi Kate mi-au spus să-ţi transmit din partea lor noapte bună. Au

venit să-ţi spună şi au aflat că deja te-ai dus la culcare.

— Ar fi trebuit să aştept... însă Arnie o întrerupse:

— Ai avut o zi lungă, obositoare. Tata spune că eşti sleită de puteri. Mar goni de-aici dacă ar şti că te-am deranjat.

Marty zâmbi.

— Mai bine plec, continuă Arnie şi se aplecă s-o sărute pe Marty pe creştetul capului. Apoi şopti încet:

— E chiar specială, mama. O să-ţi placă de ea. Îţi spun mâine despre ea. Şi Arnie plecă, la rândul lui, ieşind din cameră la fel de încet cum intrase.

Ochii obosiţi ai lui Marty refuzară să mai stea deschişi. Ultimul ei gând se îndreptă spre Clark. Unde era? Şi el ar trebui să fie în pat. Era la fel de obosit ca şi ea. Apoi mintea refuză să mai gândească, iar Marty se cufundă într-un somn profund şi liniştit.

CAPITOLUL TREI

Înapoi la fermă

A doua zi dimineaţă, când Marty deschise ochii, partea de pat a lui Clark era goală, dar caldă încă. Marty nu dormise până târziu. După odihna acumulată în propriul pat, era gata să se familiarizeze din nou cu căminul ei de la fermă. Imediat ce termină micul dejun pregătit de Ellie şi ajută la spălatul vaselor, se duse în grădină. Ellie şi Kate făcuseră o treabă bună, plantând mai multe legume decât ar fi avut nevoie. Marty zâmbi în timp ce studia cantitatea şi varietatea de plante. Nu avea nimic de obiectat în privinţa lor şi, cu siguranţă, vor exista vecini care să se bucure să primească nişte legume în plus. Legumele

arătau deja foarte bine. Cu toate că erau doar la începutul sezonului, Marty îşi dădu seama că vor avea o recoltă bogată. Ici-colo ridică câte o tulpină încovoiată, sau bătători cu mâna pământul de la rădăcina, ei, sau complimentă vreuna că era deja aşa de mare pentru acea perioadă a anului.

De la grădina de zarzavat se duse la grădina de flori. Primele flori deja îşi clătinau capetele mici în briza dimineţii, roua de pe ele sclipind sub mângâierea razelor de soare. Marty trase în piept mireasma lor dulce în timp ce trecu de la una la alta. Albinele trebăluiau deja bâzâind în jurul florilor, sorbind dulceaţa din petalele deschise.

Marty se îndreptă apoi spre pomii fructiferi. Fusese o primăvară bună, iar Marty observă că pomii promiteau o recoltă îmbelşugată dacă vor avea ploaie la timp. Se rugă pentru asta şi se îndreptă spre pârâul din spatele casei. Pădurea era răcoroasă şi verde, iar inima i se umplu de bucurie în timp ce trase în piept aerul proaspăt al

pomilor şi florilor sălbatice ce creşteau la umbra lor. Nu realizase cât de mult îi lipsise răcoarea şi mireasma pădurii. În Vest, acolo unde locuia Missie, nu văzuse niciun loc împădurit. Marty se opri şi privi un măcăleandru ce se aşezase pe o creangă din apropiere, cu un vierme în cioc. Curând, apărură câteva capete micuţe şi ciocuri larg căscate, ciripind la unison şi cerând să fie hrănite. Marty zâmbi, însă ocupata mămică o înduioşa.

Paşii o purtară mai departe, pe cărăruie, până când auzi clipocitul molcom al apei. Apa nu era atât de mare, din cauza lipsei ploii, însă era curată şi sclipitoare. Marty se aplecă să atingă răcoarea ei lucioasă ce se prelingea clipocind peste pietrele netede. Ce frumoasă era!

Marty ajunse la izvor, se aplecă la pământ şi-şi vârî mâna în apă. Era rece – atât de rece că degetele-i amorţiră. Marty se uimi de minunea din faţa ei. Cum se făcea că apa ce ţâşnea dintr-o

gaură atât de mică din pământ era atât de rece? De unde venea apa şi cum de rămânea atât de rece pe parcursul călătoriei ei subpământene? Simţea deja gustul dulceag al smântânei şi untului, după ce erau scoase din apa rece, chiar şi în toiul verii.

Îşi înveli mâna în şorţ pentru a o-neălzi şi rămase privind ţintă apa ce se prelingea la vale. O ciocănitoare îşi începu truda într-un copac din apropiere. Iarba foşni uşor, agitată de trecerea grăbită a unui şoarece de pădure. Marty urmări o libelulă ce se învârtea deasupra apei. Pădurea vibra de viaţă, cu toate că mare parte a ei rămânea ascunsă privirilor şi auzului. Îşi continuă veghea în tăcere, ascultând şi urmărind orice mişcare din jurul ei.

Marty iubea pădurea. Era un loc atât de odihnitor. Marty avea nevoie de odihnă. Din punct de vedere fizic, încă mai simţea oboseala acumulată pe parcursul călătoriei spre casă. Din

punct de vedere emoţional, se simţea secătuită de entuziasmul întâlnirii cu familia şi de explorarea casei şi fermei. Fusese nevoită să facă multe schimbări pe parcursul anului ce trecuse. Ştia că viaţa e plină de schimbări; viaţa însemna schimbare. Dar Marty, din adâncul inimii, îi mulţumea Domnului pentru lucrurile ce rămân constante într-o lume aflată în schimbare – lucruri simple, precum un pârâiaş molcom şi un izvor clipocind.

Şi Clark. Zâmbi şi îi făcu semn cu mâna chipului familiar ivit de după deal. În timp ce se apropia de ea şi-i cerceta expresia feţei ca să observe vreo urmă de oboseală, îşi dădu seama că era îngrijorat pentru ea.

— Bună dimineaţa, o salută, lăsându-se jos lângă ea, folosindu-şi cârja ca să se sprijine. N-ai dormit prea mult. Cum te simţi azi?

— Destul de odihnită şi atât de bucuroasă că sunt acasă, Clark! Marty îşi strecură mâna în

mâna lui. În câteva zile voi fi ca nouă, în special dacă voi avea răgaz să-mi trag sufletul aici, lângă izvor.

— Aşa deci, te gândeşti la o viaţă tihnită, o tachina el, dar apăsarea afectuoasă a mâinii lui îi dezminţea cuvintele. Poţi sta aici cât pofteşti, o asigură el. Ellie se descurcă şi-i place să lucreze.

— Mulţumesc, Clark, spuse Marty şi-l sărută în timp ce acesta se ridica.

— Mă întorc la grajd, zise el, mângâindu-i obrazul. Poţi sta aici până la masă, dacă vrei.

Da, Clark este o parte neschimbătoare a vieţii mele, se gândi Marty în timp ce-i urmărea silueta înaltă, până dispăru din vedere.

— Îţi mulţumesc, Doamne! şopti ea.

În cele din urmă, Marty se ridică de pe iarba moale şi, păşind în lumina strălucitoare a soarelui, se înapoie spre casă. Privi în jurul ei în timp ce mergea, înţelegând mai bine comentariile pe care le auzise de la diferite persoane de când se

întorsese acasă. Pământul avea nevoie de ploaie. Câmpul avea nevoie de ploaie. Râurile aveau nevoie de ploaie. Ochii lui Marty se îndreptară spre păşunea învecinată. Iarba era scurtă şi începuse să se îngălbenească. După ceea ce văzuse în Vest, până şi pajiştile astea uscate arătau verzi. Însă, din câte-şi amintea, iarba ar fi trebuit să fie mult mai verde la mijlocul lunii iunie. Privi în sus, însă soarele-şi trimitea lumina orbitoare nestingherit de niciun nor. Apoi privi spre linia orizontului. Nu se vedea niciun nor deasupra dealurilor îndepărtate. Nu erau semne că ploaia va veni în viitorul apropiat.

Marty se îndreptă către grajd şi întinse o mână peste gardul ocolului ca să mângâie gâtul murgului. Tovarăşa acestuia se îndreptă agale spre Marty ca să-şi capete porţia de atenţie, iar Marty o mângâie şi pe ea. Calul fornăi văzând mâna întinsă a lui Marty, mirat parcă de faptul că nu-l cadorisise cu vreo bucată de măr sau zahăr şi

se îndepărtămergând spre un loc umbrit, scăpând astfel astfel de dogoarea soarelui.

Marty porni şi ea mai departe, către coteţul găinilor. Acestea cârâiau, şi se ciondăneau, şi se luptau pentru troaca cu apă. Un cocoş mare traversă ţanţoş ocolul şi-şi revendică drepturile în faţa reprezentanţilor masculini mai tineri ai gloatei păsăreşti. Marty observă câteva găini înconjurate de pui destul de mari. Ellie se îngrijise bine de păsări. Vor avea carne de pasăre din belşug la toamnă şi la iarnă.

Marty încetini pasul pe măsură ce se apropie de micuţa casă din bârne ce fusese timp de atâţia ani căminul ei. Încă simţea o undă de nostalgie văzând perdelele albe fâlfâind la fereastra deschisă a bucătăriei. Kate era în spatele casei, agăţând rufele spălate pe sfoară. Marty o salută, iar Kate îi făcu semn cu mna.

— Sunt aproape gata. Poţi să rămâi la o cafea? o învită nora ei. Sigur că putea şi rămase. Era

nerăbdătoare să vadă căminul pe care şi-l încropiseră Kate şi Clare în căsuţa din bârne. O urmă pe Kate în casă, şi apoi în bucătăria curată. Kate făcuse unele schimbări – schimbări în bine, se gândi Marty – însă, în mare parte, confortabila încăpere rămăsese aşa cum şi-o amintea ea.

Kate puse în ibric apă pentru cafea şi măsură linguriţele de cafea râşnită.

— Am tras nădejde că vei avea astăzi timp pentru o vizită. Am fost nerăbdătoare să-ţi arăt casa noastră. Nu-i aşa că e perfectă?

Marty îi răspunse cu un zâmbet. Aşa considerase şi ea căsuţa asta mică...

După ce puse apa la foc, Kate o invită pe Marty să-i vadă casă, iar aceasta se grăbi să accepte. Întrară în camera de zi a familiei, iar Marty îşi plimbă ochii peste şemineu, peste rafturile cu cărţi – lucruri familiare – peste canapea şi cele două fotolii, peste măsuţă şi ceasornicul bunicului – lucruri noi pentru ea. Covoarele de pe podea şi

perdelele de la ferestre erau şi de noi.

Trecură mai apoi spre camera ce fusese dormitorul lui Marty, împărţit la început cu micuţa Missie, mai târziu cu pruncul Clare şi, mai apoi, cu soţul ei, Clark. Marty se opri o clipă şi-şi aminti acel prim an alături de Clark şi multă lui răbdare cu ea, grija şi atenţia lui, calităţi ce au străpuns zidurile pe care le înălţase în jurul inimii ei zdrobite.

Marty privi în jurul ei către patul acoperit cu o cuvertură subţire. Scrinul aşezat pe un perete avea mai multe sertare decât cel pe care Marty îl folosise. Dedesubtul ferestrei era aşezat un scaun confortabil, cu o perniţă frumoasă, brodată cu fluturi. În colţ fusese pus un dulap din lemn de cedru. Marty admiră cu voce tare camera, iar Kate păru încântată.

Se îndreptară mai apoi spre un dormitor simplu mobilat. Aici era doar un pat, un scaun şi o masă mică, având pe ea o lampă. Camera era curată şi

aerisită, iar Marty era sigură că aici orice musafir s-ar fi simţit confortabil şi binevenit.

Cu o uşoară roşeaţă în obraji, Kate o conduse spre următoarea cameră. Aici se afla o măsuţă de tâmplărie şi câteva unelte risipite ici-colo, iar Marty văzu câteva bucăţi de lemn aranjate frumos într-un colţ.

— Meştereşte ceva Clare aici? întrebă, iar Kate se îmbujora şi mai mult.

— Un pătuţ, spuse ea. Încă nu suntem siguri dacă vom avea nevoie de el, dar sperăm. L-am mustrat pe Clare aseară pentru că vorbeşte despre un lucru de care încă nu suntem siguri, dar el e atât de entuziasmat, iar dacă se dovedeşte că aşa stau lucrurile, atunci – vrem ca mamele noastre să fie primele care află. Clare a promis că astăzi mă duce în vizită la mama.

Marty îşi puse mâinile în jurul lui Kate şi o îmbrăţişa.

— Mă bucur atât de mult pentru voi – pentru

amândoi. Sper din toată inima să ai dreptate.

— Şi eu, oftă Kate. Clare ar fi atât de fericit! A aşteptat prea mult.

— Dar n-a trecut niciun an de când v-aţi căsătorit, îi aminti Marty.

— Un an e tare mult atunci când aştepţi să se întâmple un lucru pe care ţi-l doreşti, spuse Kate frustrată, apoi râse de cele spuse.

Marty râse împreună cu ea.

— Ei, e-adevărat că n-a trecut prea mult timp, continuă Kate, dar mie şi lui Clare ni s-a părut mult.

Se întoarseră în bucătărie ca să-şi bea cafeaua, iar Marty află despre planurile lui Kate pentru copilul ce urma să vină – dacă, într-adevăr, acesta era de-acum pe drum. În timp ce părăsea bucătăria lui Kate şi se îndrepta spre casă, Marty se rugă ca nora ei să aibă dreptate şi ca visul lor să se împlinească curând.

Când Marty intră în bucătărie, Ellie îşi ridică

privirea de la aluatul pe care-l frământa. Marty simţi o undă de vinovăţie privindu-şi fiica.

— O, Ellie, spuse ea, ar fi trebuit să mă ocup eu de asta, nu să hoinăresc aiurea ca o şcolăriţă.

— Ei, mama, treaba asta o fac de multă vreme.

— Ştiu... şi e timpul să iei o pauză. Uite la mine, m-am întors acasă şi tot tu eşti cea care faci toată treaba!

Ellie zâmbi.

— Nu-mi strică. Te simţi puţin mai bine acum când ştii că totul e cum ar trebui să fie?

— Cred că da. Nu vreau să spun că m-am îndoit de asta... Am vrut doar să văd dacă stau bine cu memoria sau doar mi-am imaginat unele lucruri.

— Şi?

— Totul e aşa cum îmi amintesc. Memoria nu mi-a jucat feste.

— Bun, spuse Ellie şi continuă să frământe aluatul.

— Am băut o cafea la Kate, continuă Marty.

— Te-am văzut când ai intrat la ea.

— I-a făcut lui Clare un cămin tare frumos. Par a fi fericiţi.

— A fost o soţie desăvârşită pentru Clare. Dacă nu e de acord cu vreun lucru pe care-l face Clare, n-am auzit-o niciodată comentând. Kate e o scumpă.

Marty zâmbi.

— Pentru o mamă înseamnă mult să ştie că copiii ei sunt fericiţi alături de parteneri de viaţă care-i iubesc aşa cum sunt.

Ellie dădu din cap şi-şi continuă munca.

— O să-ţi placă şi de fata lui Arnie, spuse ea. Arnie e norocos.

— Arnie a venit aseară să mă vadă şi mi-a spus c-o să-mi povestească despre ea îndată ce vom găsi timp să stăm la poveşti.

— Atunci n-o să dau în vileag niciunul dintre secretele lui, o asigură Ellie în timp ce puse aluatul într-un castron uns, lângă celelalte bucăţi.

Acoperi totul cu un şervet alb şi aşează castronul aproape de sobă, pe o masă făcută special pentru asta.

— Cred c-o să merg sus ca să despachetez şi să mă ocup de hainele pe care le-am avut pe drum, spuse Marty. Seara trecută am fost prea obosită ca să mă ocup de ele.

— Mie-mi pari obosită încă, remarcă Ellie. Cred că drumul ăsta a fost mai greu decât eşti gata să recunoşti.

— Sunt bine, o contrazise Marty. Într-o zi sau două, după ce-mi revin cu somnul, o să fiu proaspătă ca stropii de ploaie.

Ellie privi afară lumina strălucitoare a soarelui.

— Că veni vorba de ploaie, spuse încruntându-se, tare se mai lasă aşteptată. Am udat grădina şi deja trebuie să o ud iar. Am plantat o grădină mult prea mare pentru a fi udată cu găleata.

— Arată foarte bine, aşa cum este acum, o încuraja Marty. Da ai dreptate, e nevoie de ploaie.

Ellie ghici gândurile lui Marty, pentru că se uită la ceas.

— Du-te să despachetezi, spuse ea. Eu mă ocup de mâncare. Marty îi mulţumi şi urcă în camera ei. În timp ce urca scările, fu nevoită să admită că era obosită. Hm, nu era exclus ca după ce vor lua masa să se întindă în pat şi să tragă un pui de somn. Se minună de vioiciunea lui Clark. Cred că el e la fel de obosit ca mine, da pare a nu avea niciun fel de probleme, se dojeni ea. Marty însă îşi spuse că într-o zi sau două îşi va reveni şi totul va reintra în normal.

CAPITOLUL PATRU

Evenimente

În cele din urmă, Marty şi Arnie găsiră timp să

stea la taifas. Pentru că Marty încă nu se simţea în largul ei nici a doua zi, Ellie o convinse să se aşeze pe verandă cu lucrul de mână, în timp ce ea urma să se ocupe de bucătărie. Arnie o găsi pe mama sa ocupată cu cârpitul şi se aşeză lângă ea ca să-i vorbească despre Anne.

Anne provenea dintr-o familie cu patru copii şi era fiica pastorului Norville, care conducea biserica din oraşul învecinat. Anne îşi pierduse mama pe când avea doar 11 ani şi, fiind cel mai mare copil al familiei, mare parte din treburile gospodăriei căzuseră pe umerii ei la acea vârstă fragedă. Arnie vorbea despre ea cu afecţiune, iar Marty era de-acum nerăbdătoare se cunoască.

— Crezi că ai putea-o invita duminică la masă? întrebă Marty.

— Sigur. Mă întâlnesc cu ea mâine seară. O s-o întreb.

— I-a cunoscut pe ceilalţi membri ai familiei noastre?

— Pe toţi, în afară de tine şi de tata. Urmă o scurtă pauză.

— Ţi-ai făcut ceva planuri? întrebă Marty simplu. Arnie se îmbujora uşor.

— Sigur, am planuri, dar nu le-am împărtăşit încă. Am vrut mai întâi ca tu şi tata s-o cunoaşteţi.

— Înţeleg, zâmbi Marty. Atunci, pe duminică.

Arnie se ridică fluierând şi se îndreptă spre grajd, iar Marty îl urmări cu sentimente amestecate, de mândrie, pe de o parte, însă şi de tristeţe. Curând vor fi la casele lor toţi copiii ei. Cum va putea suporta o casă goală şi liniştită?

În acea seară, Zeke Lahaye veni în vizită. Dorea să afle informaţii despre fiul său, Willie, despre Missie şi cei doi nepoţi, precum şi despre Vestul pe care aceştia-l iubeau atât de mult. Marty şi Clark îl primiră cu căldură, iar Marty puse la fiert cafeaua. Zeke şi Clark îşi traseră scaunele de bucătărie şi se aşezară la taifas.

Vocea lui Clark era încărcată de entuziasm în

timp ce-i povestea despre ferma de vite a lui Willie şi îi descrise în detaliu cirezile de vite. Îi povesti despre animale, despre clădiri, despre îngrijitorii de vite, despre vecini, despre micul oraş ce creştea văzând cu ochii şi despre prosperitatea la care ajunsese Willie printr-o muncă atât de grea. Când Marty li se alătură la masă, discuţiile se îndreptară spre membrii familiei. Începură să râdă când îi povestiră lui Zeke despre poznele nepoţilor lor. Zeke se alătură veseliei lor, însă, în timp ce asculta, privirea aceea încărcată de dor parcă i se adânci.

— Cred că ar fi cazul să le fac o vizită, anunţă el în cele din urmă.

— Ar fi o idee grozavă, îl încuraja Clark. Nimic nu le-ar face o plăcere mai mare. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus Willie a fost să vorbim cu tine şi să te trimitem acolo.

Zeke înghiţi greu.

— Cred că mă voi duce în oraş să-mi cumpăr

bilet, spuse el, dând încet din cap. Deja am aşteptat prea mult.

Marty aşteptă cu nerăbdare ziua de duminică. În primul rând, pentru că îşi va vedea toţi prietenii la serviciul de închinare. Marty se gândi la Ma şi la Ben, la Wanda şi Cameron. Cu toate că Ellie o informase cu privire la tot ce se petrecuse în comunitatea lor, nu era ca atunci când îi va putea întâlni pe toţi faţă în faţă.

După serviciul divin, familia se va întâlni la masă. Nu-i mai văzuseră pe Nandry, Josh şi familia lor din seara în care sosiseră acasă, iar Marty era nerăbdătoare să-i vadă şi să petreacă timp alături de nepoţii ei.

Era apoi nerăbdătoare s-o cunoască pe Anne a lui Arnie. Cum era oare fata? Marty avea încredere în judecata sănătoasă a lui Arnie, însă oare acesta n-o vedea pe Anne prin ochii sclipitori ai dragostei? Ellie şi Luke o vorbiseră şi ei de bine. Marty îndrăzni să creadă că Anne era aşa cum i-o

prezentaseră copiii ei şi că Dumnezeu, în dragostea şi bunătatea Sa, îi adusese laolaltă. Marty abia aştepta să le dea binecuvântarea celor doi.

Ziua de duminică se dovedi a fi însorită şi călduroasă. Ellie muncise din greu să pregătească masa. Marty încercase să o ajute, însă constată că obosea mult prea uşor. Cu siguranţă, nu putea fi atât de obosită din cauza călătoriei spre casă! Poate că doar avea nevoie să se adapteze din nou la climatul de acasă, cu toate că vremea nu părea a-l afecta defel pe Clark. Acesta era în fiecare zi ocupat şi reuşise, aparent fără vreo dificultate, să ţină pasul cu cei doi fii energici ai lor.

Marty simţea adesea privirile lui Clark oprite asupra ei, însă rareori făcea vreun comentariu, cu excepţia îndemnurilor de a se aşeza puţin şi de a încerca să aţipească peste zi. Marty se frământa în sinea ei, însă nu îndrăznea să protesteze prea tare. De fapt, se vedea silită să admită că, într-

adevăr, nu avea energie nici pentru a porni o discuţie în contradictoriu. Era nerăbdătoare să-şi reintre în rolul de gospodină. Acum însă, Ellie era cea care trebuia să poarte întreaga povară, cu toate că nu se plângea niciodată şi adesea o întreba pe Marty: „Ce să facem de mâncare?”, sau „Ce să facem acum?”, sau chiar „Ce ţi-ar plăcea să-ţi fac?”, astfel încât Marty să simtă că, de fapt, ea decide.

Iar acum, datorită mâinilor capabile ale lui Ellie în bucătărie, erau pregătiţi pentru ziua de duminică şi pentru masa familiei ce va urma după serviciul de la biserică. Marty se întrebă, simţindu-se puţin vinovată, dacă nu cumva era mai entuziasmată de faptul că se întorsese din nou în biserică şi printre prietenii ei, decât de serviciul de închinare în sine. Se gândi că Domnul îi înţelegea sentimentele şi nu se supăra dacă astăzi mare parte a atenţiei ei se îndrepta spre prieteni, în timp ce intra alături de Clark în curtea bisericii,

prietenii le urară bun venit printre ei cu zâmbete şi îmbrăţişări pline de căldură.

Wanda alergă s-o întâmpine şi se agăţă de ea; ochii celor două femei se umplură de lacrimi.

— Oh, mi-a fost atât de dor de tine... atât de dor! îi şopti de câteva ori lui Marty. Treci pe la mine să povestim; vreau să ştiu totul despre Missie şi familia ei.

Marty promise că o va vizita.

Ma Graham o ţinu strâns în braţe vreme îndelungată. Vocea îi fu înecată de lacrimi când îi spuse cât de şocaţi fuseseră de vestea accidentului lui Clark. Îi spuse cum, de trei ori în perioada aceea de chin pentru Clark, membrii bisericii se adunaseră în mod special pentru a se ruga. Marty îi mulţumi sincer şi o asigură că Dumnezeu le onorase rugăciunile. Ma se uită la Clark, care era ocupat să-şi salute prietenii, şi dădu încet din cap.

— Da, spuse ea, văd că a făcut-o. Nu văd nici

măcar o umbră de amărăciune pe faţa omului ăstuia.

Clopotul bisericii începu să bată, chemându-i la închinare, iar Marty şi Clark îşi ocupară locurile cunoscute, alături de cei dragi din familie. Era ciudat să vadă pe altcineva în locul pastorului Joe la conducerea serviciului de închinare, însă tânărul bărbat ales de biserică pentru această slujbă se descurcă de minune. Marty se uită spre Josh şi familia lui şi observă că Nandry nu era cu ei. Pentru o clipă, simţi cum o cuprinde îngrijorarea. Poate că Nandry era ocupată altundeva, îşi spuse, însă când îl întrebă pe Josh după serviciul de închinare, acesta îi spuse că Nandry nu se simţea prea bine şi hotărâse să rămână acasă. Marty se nelinişti puţin, însă Josh o asigură că Nandry era în regulă, dar nu se simţea prea bine. Marty îşi promise că o va vizita cât de curând posibil, ca să se asigure de asta. Familia însă le va simţi lipsa la masă. Marty aşteptase atât

de mult să-i aibă pe toţi la masă.

Anne se dovedi a fi aşa cum o descrisese Arnie, ba chiar mai deosebită. Marty şi Clark o îndrăgiră de îndată. Era o fată mai degrabă liniştită şi serioasă, însă duhul ei era blând şi plin de bunătate, iar când zâmbea, întreaga faţă i se lumina, iar cel ce o privea nu putea decât să-i răspundă zâmbind. îl iubea pe Arnie Marty putea să vadă asta în privirea şi vocea ei. Înainte ca Arnie să meargă s-o conducă pe Anne în oraş, Marty răspunse întrebării nerostite din ochii lui Arnie cu un zâmbet şi o aplecare aproape neobservată a capului. Arnie văzu gestul şi zâmbi larg. Marty avu sentimentul că, la întoarcere, Arnie va avea veşti pentru familie. Şi, chiar aşa se şi întâmplă. Le împărtăşi cu mare plăcere vestea, întâmpinată cu felicitări şi îmbrăţişări. Nu putea anunţa încă data nunţii, însă zâmbi larg şi le spuse că se va întâmpla cât de curând.

Aşa cum promisese, Marty îi făcu o vizită

Wandei. Povestiră mult, despre tot ce se întâmplase de când se despărţiseră. Marty nu văzu nicio schimbare în fiul ei, Rett. Cu toate că trupul acestuia era al unui bărbat în toată firea, rămăsese tot la vârsta unui băieţel. Încă se dovedea a fi nespus de priceput cu animalele, iar menajeria sa crescuse mult de-a lungul anilor. Marty se întrebă cum reuşea Wanda, care păstra încă unele obiceiuri de fată de oraş venită din Est, să se obişnuiască cu ciudatele animale ce făceau parte din gospodăria ei. Dragoste de mamă, îşi spuse Marty zâmbind, în timp ce-i privea pe amândoi.

Ma Graham veni şi ea în vizită la familia Davis. Acum veni singură. Toţi copiii îi erau căsătoriţi şi aveau casele lor, cu toate că Lou şi soţia sa locuiau într-o casă mică aflată în aceeaşi curte, împărţind treburile fermei cu Ben. Marty află veşti despre membrii familiei şi-i împărtăşi lui Ma tot ceea ce se întâmpla în casa şi gospodăria lui

Missie.

Marty începu să-i povestească la început în mare despre asta, însă mai apoi vorbi în detaliu despre zilele grele ce urmaşeră după accidentul lui Clark. Ma era singura persoană în faţa căreia Marty simţea că-şi poate deschide întru totul inima. În timp ce povestiră şi lăsară lacrimile să le inunde obrajii, Marty simţi că Ellie avusese, poate, dreptate. Se părea că toată povestea asta o afectase mai mult decât ar fi îndrăznit să admită. Poate că acum, după ce dăduse glas sentimentelor, îşi va recăpăta vechea energie.

Sosi şi luna iulie. Încă nu plouase – decât foarte puţin, neîndestulător pentru pământul însetat. În fiecare zi se rugară în familie să aibă parte de ploaie. Ellie era ocupată să ude plantele. Fraţii ei îi dădură o mână de ajutor, aducând apă în găleţi pentru grădina din ce în ce mai uscată. Efectele secetei începură să se vadă şi pe câmp. N-aveau cum să ude holdele fără ajutorul Stăpânului

vântului şi ploii.

O telegramă de la Missie puse în mişcare toată casa. Aceasta spunea: TATA LAHAYE SOSIT – STOP – LA FEL MELISSA JOY, 3,5 KG – STOP – MULŢUMIM LUI DUMNEZEU PENTRU AMÂNDOI – STOP – TOTUL BINE – STOP

Întreaga familie se bucură de aceste veşti, însă ochii lui Clare străluceau mai tare decât ai tuturor.

— Le-ai spus? întrebă, înghiontind-o încetişor pe Kate. Aceasta răspunse clătindându-şi capul şi zâmbind puţin stânjenită.

— Dr. Watkins ne-a spus ieri că o să fim părinţi.

Aşa că acum aveau şi mai multe motive de a se bucura. Toţi îl felicitară gălăgios pe Clare, care zâmbea cu gura până la urechi la orice comentariu, şi o îmbrăţişară pe Kate, ai cărei obraji căpătaseră culoarea bujorilor. Marty se uită în ochii strălucitori ai fetei şi se gândi că niciodată nu arătase mai drăguţă ca acum.

CAPITOLUL CINCI

Mărturisiri

Furtuna se deplasă dinspre apus, aducând cu sine nori grei şi un vânt puternic. Marty se îngrijoră că vântul ar putea spulbera norii înainte ca aceştia să aibă şansa de a înviora pământul cu mult aşteptata ploaie. Temerile ei se micşorară însă în timp ce stătea la fereastră şi văzu că vântul scădea ca intensitate, iar norii planau grei deasupra ţinutului. Mai apoi, timp de trei zile, ploaia se revărsă întruna, liniştit, peste pământul însetat. Când soarele îşi făcu din nou apariţia, plantele îşi ridicară capetele cu putere înnoită. Lui Marty îi veni să strige de bucurie. De fapt, întreaga familie se adună laolaltă pentru o rugăciune specială de mulţumire.

Kate se confrunta cu greţurile de dimineaţă din cauza sarcinii. Marty o compătimea, însă fata zâmbea doar.

— N-o să ţină mult, spunea ea, şi o să se merite. Clare se frământa pentru ea şi insista să stea liniştită şi să aibă grijă de „băiatul” lui.

Cei doi erau prinşi deja în frenezia pregătirilor pentru copilul ce urma să vină – cu toate că „venirea” lui urma să aibă loc doar peste şapte luni. Marty, împărtăşindu-le bucuria şi entuziasmul, era încântată de venirea micuţului. Îi sugeră lui Kate câteva remedii naturale care să o ajute să treacă mai uşor peste aceste prime luni de sarcină.

Marty continua să se simtă obosită – nu-şi revenise încă. Încerca să ascundă lucrul ăsta, însă cu cât încerca mai mult, cu atât era mai clar că nu reuşea. Clark îi sugeră să meargă la dr. Watkins, însă Marty dădu din cap. Se gândea că vârsta îi dă de furcă, iar asta o cam necăjea. Era prea tânără

pentru a trece prin aşa ceva, îşi spunea mereu. Nu dădu curs îngrijorării, însă simţea ochii tuturor asupra ei, urmărind-o cu afecţiune şi grijă.

— O să-mi revin... o să fie bine, îi asigura mereu; şi încerca să-şi revină – încerca cu toată puterea ei să păşească mai plină de energie, să nu-şi târască picioarele, să-şi ţină capul mai sus. Dar nu prea reuşea. Se simţea obosită chiar înainte de a începe o nouă zi.

Într-o dimineaţă, simţi o stare de rău de la stomac. Se gândi că putea fi o răceală. Însă după o oră-două, se simţi bine. Senzaţia îi reveni dimineaţa următoare. N-o băgă în seamă, însă când se întâmplă şi a treia dimineaţă, până şi ea începu să-şi facă probleme, cu toate că n-ar fi recunoscut acest lucru.

— Sunt ca şi Kate, îi spuse lui Ellie, încercând să facă haz de necaz.

— Ei bine, mie nu-mi prea place, spuse Ellie serioasă. Kate are un motiv întemeiat.

Un gând ciudat îi trecu fulger prin minte lui Marty, însă nu-i dădu glas. Doar nu cumva...? Nu, e imposibil. E de neimaginat. Însă gândul o urmări întreaga zi.

De fiecare dată când îi venea în minte această idee, Marty încerca s-o alunge. Am împlinit patruzeci şi trei de ani, îşi spunea. Dar, în sufletul ei, ştia că posibilitatea asta nu era deloc exclusă.

Dar e absurd... de-a dreptul absurd, îşi spunea. Uite la mine – sunt deja bunică. M-aş simţi atât de jenată!... Şi obrajii lui Marty căpătau o culoare stacojie numai la gândul că s-ar putea face de ruşine.

Starea de greaţă continuă să apară. Marty încercă să ascundă acest lucru de cei din jur. Făcu chiar eforturi şi mai mari pentru a arăta vioaie şi pentru a-şi duce la îndeplinire treburile gospodăreşti. Cu toate astea, îşi dădea seama că se purta ridicol.

Asta trebuie să fie motivul, recunoscu ea în cele

din urmă şi se duse în camera ei să se odihnească şi să poată plânge în voie.

Ce-o să creadă Clark? Uite la mine, femeie la anii mei... şi acum asta!

Gândurile i se îndreptară spre restul familiei. Ce va crede Ellie? Dar Missie? Şi Kate? Kate aşteaptă un copil, iar soacra ei, care de mult ar fi trebuit să fi încheiat capitolul ăsta, i se alătură!

Şi Arnie? El îşi planifică nunta, iar mama lui se afişează cu burta la gură. O să-i fie o ruşine!...

Marty refuză să-şi împărtăşească îngrijorările cu vreunul dintre membrii familiei. Era pentru prima oară în toţi anii de căsnicie când îi ascundea ceva soţului ei. Poate că greşesc, continua să-şi spună. Poate că nu-i aşa. Sau, dacă-i aşa, poate că o să pierd sarcina. Se întâmplă la femeile de vârsta mea.

Însă, în adâncul sufletului ei, Marty ştia că avea, probabil, dreptate şi că va veni ziua când va trebui să-i spună lui Clark. Îi era groază de ziua

aceea. Îi era groază de reacţia lui. Oare va izbucni în râs? Sau poate o va compătimi? Marty nu putea suporta ideea asta. Dacă se va uita la mine cu o privire de genul sărmana de tine! o să mă-nfurii atât de tare!... Dar s-ar putea s-o facă, îşi spuse Marty. Chiar s-ar putea să facă asta, dacă mă gândesc la cât de rău m-am simţit.

Marty se hotărî să nu-i spună lui Clark – nu încă. Va aştepta până când va fi absolut sigură.

Kate se simţea, pe zi ce trecea, tot mai bine. De fiecare dată când Marty îi vedea pe Kate sau pe Clare, se părea că aceştia vorbeau doar despre copilul lor. Marty nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să aştepte cu atâta bucurie un asemenea eveniment. Într-un fel, îi invidia. Cred că e frumos să aştepţi ceva atât de...

Însă Marty se oprea. Oare nu aşteptase şi ea nerăbdătoare sosirea fiecăruia dintre copiii ei? Pe fiecare, dar... Nu-şi îngăduia să-şi isprăvească gândul. Se simţea vinovată pentru felul în care

gândea despre acest copil. La urma urmelor, copilaşul ăsta nu ceruse să fie adus pe lume.

Se întrebă ce vor zice Kate şi Clare dacă va anunţa pe nepusă masă: „Nu-i aşa că-i minunat? Şi eu aştept un copil şi cred că amândoi copiii vor veni pe lume cam în aceeaşi perioadă”.

Vai de mine, să vezi atunci ce ochi vor face!

Însă Marty n-avea de gând să dea vestea în felul ăsta.

Josh şi Nandry se alăturară din nou meselor în familie de duminică. Marty era atât de bucuroasă că-i poate vedea mai des, însă era îngrijorată pentru Nandry. Ceva o tulbura pe fata asta. Tăcută şi retrasă, nu se uita niciodată direct la Clark, decât dacă acesta era aşezat la masă, însă şi atunci, privirile ei parcă-l ocoleau. Oare Nandry se simţea bine? Sau poate Marty era cea care-şi imagina tot felul de lucruri? Oare o tulbura cumva felul în care arăta Clark? Marty încercă să nu-şi facă probleme fără niciun motiv. Cel puţin era

acolo, cu familia la masă, şi pentru asta era mulţumitoare! Poate că, în timp, lucrurile vor reveni la normal.

— Am programat o consultaţie la dr. Watkins.

Clark îi spuse acest lucru într-o seară, pe când Marty se pregătea de culcare. Se uită repede la el, îngrijorată.

— Te simţi bine? Piciorul? Însă Clark o întrerupse.

— Nu pentru mine. Pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Marty. De ce?

— Mă îngrijorezi, de-asta. M-am gândit că nu va trece mult şi-ţi vei reveni, dar nu s-a-ntâmplat aşa, Marty. Încă mai trebuie să te sileşti să...

Marty îl întrerupse cu vocea şi faţa pline de mânie.

— Nu trebuia să faci asta. Nu-i nimic în neregulă cu mine şi n-are niciun rost să-l deranjezi pe doctor pentru ceva care – sunt bine şi nu trebuia să programezi o consultaţie înainte de a vorbi cu

mine...

Clark întinse mâna şi o trase spre el. Rareori se întâmplase ca Marty să-i răspundă cu atâta supărare, iar acum, când se întâmplă, ea îşi dădu seama că el era şi mai convins de faptul că ceva nu era în regulă.

El încercă s-o ţină la pieptul său, însă Marty îşi înţepeni cu încăpăţânare trupul. El nu vorbi, ci doar o mângâie pe păr.

Marty nu putu să i se opună prea multă vreme. Începu să se relaxeze şi se sprijini pe pieptul lui. El continuă s-o ţină în braţe, sărutând-o blând pe creştetul capului. Dintr-odată, spre surprinderea lui, Marty izbucni în plâns.

Clark o ţinu şi mai strâns în îmbrăţişare, iar Marty ştiu că de-acum soţul ei era într-adevăr îngrijorat pentru ea.

— Te rog, Doamne, Te rog, îl auzi ea şoptind.

Marty nu plânse mult. Îndată ce se potoli, Clark şopti cu gura lipită de părul ei:

— Ceva nu-i în regulă, da?

Marty dădu din cap în semn că, da, ceva nu era în regulă.

— Ai fost deja la doctor? Marty clătină din cap.

— Atunci înseamnă că doar bănuieşti.

— Nu cred... că doar bănuiesc, spuse ea. Urmară câteva minute de tăcere.

— Şi la ce te aştepţi...? întrebă Clark, însă nu-şi isprăvi întrebarea. Marty ezită doar o clipă înainte de a vorbi printre noi hohote de plâns:

— La... la... un copil.

Clark o îndepărtă de la pieptul lui, privind-o uluit.

— Un ce?

— Un copil, hohoti ea cu faţa plină de lacrimi.

— Un copil?

Marty dădu din cap, dorindu-şi să-şi poată ascunde din nou faţa la pieptul lui, pentru a nu fi nevoită să-l privească în ochi.

— Un copil? repetă Clark, de data aceasta cu

mai puţină uimire în voce.

Marty lăsă lacrimile să i se scurgă liber pe obraji. Închise ochii. Nu dorea să vadă reproşul sau poate mila din ochii soţului său. Rămase tăcută.

— O, Marty, spuse Clark scuturând-o uşurel.

Marty îşi deschise ochii şi privi direct şi adânc în ochii soţului ei. Nu văzu acolo nici urmă de îngrijorare. Nici urmă de milă. Însă văzu dragoste. Multă dragoste. Marty îi răspunse la acea privire, apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi începu din nou să plângă, de data asta vărsând lacrimi de uşurare.

Clark o ţinu în braţe multă vreme, apoi o îndepărtă puţin de la pieptul lui. Pe buzele lui era o umbră de zâmbet.

— E o mică minune, nu-i aşa?

— O minune? repetă Marty, încurcată.

— Da, o minune. Ştii, îmi făceam şi eu griji. Arnie se căsătoreşte şi va pleca de la noi. Luke

pleacă la studii şi amândoi ştim că nici Ellie nu va mai rămâne multă vreme lângă noi. Şi uite acum, când îmi făceam probleme că şi ultimul o să plece, Dumnezeu ne trimite altul!

Marty nu prea pusese pe seama lui Dumnezeu ceea ce i se întâmplase. Nu fusese sigură că o atrăgea ideea de a mai avea un copil şi nici acum n-o atrăgea. Era cam bătrână pentru a avea copii şi, oare ce vor spune ceilalţi din familie despre asta sau vecinii lor?

— Aş vrea să te duci la doctor, continuă Clark. Vrem să fim siguri că totul va merge bine.

— Dacă asta vrei, fu de acord Marty, însă, în sinea ei, ideea de a da faţă cu bunul doctor o îngrozea de-a dreptul. Ar fi dorit să existe vreo cale prin care să poată păstra vestea asta doar pentru ea.

— Toată familia va fi uşurată, continuă Clark. Am fost îngrijoraţi de faptul că ceva nu e tocmai bine cu tine. Va fi o adevărată uşurare...

— O adevărată ruşine, vrei să spui, interveni Marty.

— Adică cum... ruşine? Pur şi simplu eşti femeie, aşa cum Domnul te-a făcut. Nu-i nimic ruşinos în asta.

Marty nu-l contrazise. Ştia că n-are niciun rost. Şi mai ştia că era extrem de obosită. Nu se împotrivi deloc atunci când Clark o trimise, tandru, la culcare.

CAPITOLUL ŞASE

Anunţul

Clark trase căruţa în faţa casei şi o ajută pe Marty să urce în ea. Mână caii spre oraş mai încet decât de obicei. Marty ştia că făcea asta pentru a-i proteja – pe ea şi pe copilul nenăscut. Simţi cum

obrajii i se înfierbântă în timp ce se întreba ce-ar fi spus Clark dacă ar fi ştiut de câte ori sperase în taină că va pierde sarcina asta. Desigur, Clark nu s-ar gândi niciodată la aşa ceva.

Era o zi frumoasă de vară. Înainte de răsăritul soarelui plouase, iar acum totul mirosea a verde şi a proaspăt. Marty îşi împinse boneta pe spate pentru a putea studia mai bine ţinutul familiar prin care treceau. Trecuse ceva vreme de când făcuse ultima oară drumul ăsta.

Trecură pe lângă gospodăria familiei Graham, iar Marty flutură cu mâna un salut către Ma care era în grădină, cu sapa în mână. Marty se gândi din nou cât de puţin săpase anul ăsta în grădină. Sărmana Ellie! Purtase singură toată povara.

Când ajunseră la doctor, Clark o ajută pe Marty să coboare.

— Vin şi eu după ce leg caii, promise el.

Marty dădu din cap şi se îndreptă spre micul cabinet al doctorului, încă trei persoane aşteptau

să intre la consultaţie, aşa că Marty se bucură să mai amâne întâlnirea cu doctorul.

Clark i se alătură curând. Timpul se scurse mult prea repede şi, înainte de a fi cu totul pregătită emoţional, fu rândul ei să păşească în cabinetul de consultaţii. Doctorul îşi începu consultaţia cu câteva întrebări. Marty se pregăti pentru privirea şocată ce va apărea în ochii doctorului atunci când îi va spune care erau bănuielile ei, însă nu se întâmplă aşa. Doctorul părea a considera că era lucrul cel mai firesc din lume ca o femeie de patruzeci şi trei de ani, care deja avea câţiva nepoţi, să stea în cabinetul său, informându-l că bănuia venirea pe lume a unui alt copil.

După consult, doctorul o asigură calm pe Marty că avusese dreptate şi că totul părea a fi în regulă. Îi dădu câteva sfaturi pentru evoluţia în bine a sarcinii şi pentru întărirea propriului organism. Marty promise solemn că va mânca bine şi va încerca să se odihnească cât mai mult.

Doctorul Watkins îl chemă pe Clark în încăpere şi-l felicită. Amândoi păreau a fi mai degrabă încântaţi de venirea pe lume a unui alt copil şi, pentru o clipă, Marty se simţi aproape exasperată de atitudinea lor. Dădu însă la o parte gândul. Ei erau cei care aveau dreptate, nu ea. Ar fi trebuit să se bucure pentru apariţia unei noi vieţi. Va trebui să-şi schimbe felul de a gândi.

După ce părăsiră cabinetul doctorului, se îndreptară spre magazine – aveau de făcut câteva cumpărături. Ellie pregătise o listă pentru Clark.

Ieşind din magazinul general, Clark îi interzise lui Marty să care în mână vreun pachet. În schimb, făcu două drumuri, cu cârja bine proptită sub braţ, lovind ritmic platforma de lemn a trotuarului. Marty aşteptă destul de nerăbdătoare la umbră, până când lucrurile au fost atent depozitate în căruţă.

— Ce-ar fi să bem un ceai? întrebă Clark, iar Marty se gândi că ceaiul ar putea s-o mai

învioreze niţel.

Se îndreptară încet către restaurantul hotelului.

— M-am întrebat, spuse Clark, dacă n-ai vrea să cumperi câteva lucruşoare pentru cel mic, dacă tot suntem aici. Nu cred că mai avem prea multe de la cei dinainte.

Marty îl privi şocată. Nici măcar nu se gândise că va fi nevoită s-o ia de la capăt cu pregătirea hăinuţelor pentru copii şi cusutul scutecelor! Kate se pusese bine pe treabă, copiii lor urmau a se naşte cam în aceeaşi perioadă – iar Marty n-avea nimic. Însă trase aer adânc în piept şi-şi puse frâu gândurilor. Nu era gata pentru aşa ceva, nu încă.

— O să am destul timp, fu tot ce spuse. Clark dădu din cap şi deschise uşa.

Tot drumul spre casă, Marty simţi cum îi vâjâie capul. Cei din familie ştiau că astăzi fusese la doctor şi erau îngrijoraţi de faptul că putea fi ceva rău cu mama lor. Vor afla despre ce era vorba. Nu-i putea lăsa să se îngrijoreze, când, în

realitate, nu era nimic „rău” cu ea. N-ar fi fost drept din partea ei. Trebuie să ştie adevărul. Marty se gândi să urce în camera ei, să se pună în pat şi să-l lase pe Clark să le dea ridicola veste. Dar nici asta n-ar fi fost corect, ştia, ar fi fost o dovadă de laşitate. Oh, cum o mai îngrozea toată povestea asta! Cum să le dea vestea? Ce să le spună unor copii mari de-acum? Parcă înainte nu fusese atât de greu. Îi chema pe cei mici în jurul ei şi le spunea cu bucurie: „Vom avea încă un bebeluş. Numai Dumnezeu ştie dacă va fi un frăţior sau o surioară”. Şi se bucurau cu toţii nevoie mare şi fiecare îşi dădea cu părerea despre ce va fi şi ce şi-ar dori să fie. Era ca la concurs. În ziua sosirii micuţului, existau învingători şi învinşi – însă acest lucru se uita rapid în toată euforia sosirii noului copilaş. După anunţul iniţial şi prezentarea pruncului, fiecare îşi dădea seama că Dumnezeu trimisese fiecăruia ceea ce şi-a dorit cu adevărat.

Doar că, de data asta, se gândi Marty, nu toţi vrem copilul ăsta. Poate că nimeni nu-l vrea. O, ştiu că Clark va accepta sosirea lui, dar oare chiar asta îşi doreşte? Oare familia va dori un alt copil? Eu nu. Nu chiar.

Marty se simţi ruşinată de direcţia pe care o luau gândurile ei. Însă era adevărat. Nu plănuise să aibă acest copil. Oricât de mult se bucurase să-şi crească familia, nu-şi dorea s-o ia de la capăt cu trezitul noaptea, şi cu scutecele, şi cu îngrijirea permanentă a micuţului. Dacă ar fi avut de ales, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Goni aceste gânduri şi se concentra asupra norilor ce pluteau leneşi pe cer. Se părea că vor mai avea parte de ploaie. Ei, nu strica. Parcă niciodată nu ploua destul.

Trecură din nou pe lângă casa familiei Graham, iar Marty se bucură că Ma nu era tot în grădină. Parcă şi numai prin faptul că trecea pe acolo şi-i făcea semn cu mâna, secretul ei era dat pe faţă.

O, ce va crede Ma? Şi apoi îşi aminti că Ma avusese vârsta ei când născuse ultimul copil.

Dar a fost diferit, îşi spuse. Nu era diferenţă mare de ani între copii şi nici nu avea o grămadă de nepoţi la acea vreme.

Marty începu să socotească în gând. Nu, nici tu nu ai încă vreun nepot de la copiii pe care i-ai născut. Nandry şi Clae sunt fetele Tinei, iar Missie e fata lui Ellen. Cu toate astea, se pare că te iei la întrecere acum cu întâiul tău născut.

În ciuda felului în care se simţea, Marty zâmbi când se gândi la situaţia asta comică. Era o situaţie comică. Ea şi Kate a lui Clare vor fi lăuze în acelaşi timp. Imaginează-ţi un copil ce-şi sărbătoreşte ziua de naştere alături de mătuşa sau unchiul său! Era sigură că mulţi îi vor tachina pe cei doi micuţi.

Mult prea curând, Clark opri căruţa în faţa casei şi coborî pentru a o ajuta pe Marty. Era îngrozită. Oare vor tăbărî toţi pe ea cu întrebări în momentul

în care va păşi în bucătărie? Porni singură într-acolo, însă Clark i se alătură de îndată.

Ellie îi întâmpină în prag. În ochi i se citeau întrebări nerostite. Îşi plimbă privirea de la Marty la tatăl ei.

— Mama e bine, spuse el cu satisfacţie, iar privirea încărcată de teamă părăsi de îndată faţa lui Ellie, cu toate că Marty simţea întrebările pe care fiica ei încă le mai avea.

Marty rămase surprinsă că soţul ei nu mai spuse nimic, aşa că se duse în camera ei şi se schimbă în rochia de casă. Masa era aproape gata.

Clark aduse în discuţie subiectul doar la timpul de închinare, a doua zi dimineaţă. Citise un pasaj despre promisiunile lui Dumnezeu şi răspunsul plin de dragoste pe care copiii Săi ar trebui să-l ofere pentru dragostea şi bunătatea arătată de El. Fiecare membru al familiei fu invitat să vorbească despre un lucru pentru care era în special mulţumitor. Clark spuse că era mulţumitor pentru

fiecare membru al familiei pe care Dumnezeu, în înţelepciunea şi dragostea Lui, îl trimisese în casa lui, apoi conduse familia în rugăciune. După rugăciune, le făcu semn tuturor să rămână la locurile lor.

— Când eraţi micuţi şi aveam de făcut vreun anunţ special, obişnuiam să vă adunăm în jurul nostru, aşa, ca acum, şi să vi-l facem cunoscut. Luke n-a participat niciodată la astfel de anunţuri. Ei bine, acum are ocazia s-o facă. Lukey, spuse el, folosind numele cu care-l alinta pe când era micuţ, mama ta şi cu mine avem să-ţi dăm o veste. Ţie şi tuturor celorlalţi. Clark se opri şi privi în jurul său. Nu sunt toţi aici, e adevărat, însă vrem să vă spunem vouă, celor care sunteţi, că eu şi mama o să avem un alt copil. Băiat sau fată, nu ştim, dar...

Trei perechi de ochi se întoarseră deodată întrebători spre Marty. Ei îi venea să intre în pământ. Arnie fu primul care-şi găsi vocea. Scoase un chiot şi sări de pe scaun. Luke fu următorul.

— În sfârşit! strigă el. În sfârşit mi-a venit şi mie rândul.

Marty nu putea crede ce auzea. Îşi luă privirea de la băieţi şi se uită la Ellie, însă aceasta plângea. Oh, nu, oare pe Ellie o întrista chiar în aşa măsură vestea?

Marty dădu să pornească spre ea, îngrijorată, însă Ellie o întâmpină la jumătatea distanţei.

— O, mama, spuse printre lacrimi, mi-a fost atât de frică. Atât de frică! Şi apoi începu să râdă printre hohote de plâns. Şi când colo, e vorba doar de un copil închipuie-ţi! Un copil. Apoi se întoarse spre fraţii ei. Sper să fie fată, spuse ea apăsat.

— Băiat, strigară ei la unison.

— O fată, insistă Ellie. Deja avem mai mulţi băieţi decât fete.

— Nu contează, spuse Luke. Eu nu am niciun frate mai mic. Clark ridică mâna pentru a face linişte.

— Opriţi-vă! spuse în vacarmul pornit. Opriţi-vă!

Ceea ce va fi deja e hotărât şi niciun comentariu din partea voastră nu poate schimba asta. Propun să aşteptăm şi să vedem.

Marty privi de jur-împrejur la incredibila ei familie. Nimeni nu era supărat. Nici cât negru sub unghie. Sigur, Arnie iubise dintotdeauna copiii, iar Ellie avusese întotdeauna porniri de mămicuţă. Luke susţinea că el n-avusese niciodată şansa de a fi numit fratele mai mare al cuiva.

Marty clătină din cap. Ar fi putut cumpăra foarte bine materiale pentru hăinuţele celui mic. Cu o familie ca a ei, ştia că nu-şi va mai găsi liniştea decât atunci când toate lucrurile vor fi pregătite pentru micuţul ce le va binecuvânta căminul.

CAPITOLUL ŞAPTE

Planuri

Marty şi Ellie fuseseră invitate la Kate la cafeaua de dimineaţă. Marty se bucură că nora ei se simţea de acum suficient de bine pentru a relua acest obicei. Marty încă nu putea mânca decât mai târziu. Însă nu-i spuse asta lui Kate. Când Kate începu să toarne cafea în ceşti şi să taie prăjitura.

Marty o rugă să-i pună doar puţină cafea şi mai mult lapte, ca să-i mai ia din amărăciune. Chiar şi aşa, nu reuşi să ia decât câteva înghiţituri. Nu mâncă nici din prăjitură. Se bucură că fetele n-o forţau s-o facă.

Kate era entuziasmată de sosirea copilului ei. Se aştepta ca şi Marty să fie la fel de fericită de sarcina ei. Marty încercă să dea dovadă măcar de un strop de entuziasm. Voia să arate că e sinceră. Reuşi să se bucure cu adevărat de bucuria lui Kate atunci când aceasta le arătă hăinuţele pe care le

cususe.

— Clare susţine sus şi tare că va fi băiat, râse ea. Dar eu i-am spus că la fel de bine poate fi fată.

— Bărbaţii! spuse Ellie. Te aduc în pragul disperării când e vorba de aşa ceva! Bine cel puţin că atunci când cel mic îşi face apariţia, sunt la fel de încântaţi, că e băiat, că e fată.

Marty se întrebă de unde căpătase Ellie o astfel de înţelegere a subiectului. Ei bine, trăise într-o comunitate – şi familie – în care erau mulţi copii.

Kate le arătă camera copilului, cu pereţii tapetaţi cu verde deschis. Perdelele bogate de la geam erau albe. Pătuţul încă neterminat lua rapid formă sub mâinile lui Clare, care-şi petrecea fiecare clipă liberă lucrând la el. Kate cosea acum o păturică pentru pătuţul copilului. Alesese o pânză de culoare verde deschis, pentru a se potrivi cu tapetul de pe pereţi.

— Clare a încercat să mă convingă să aleg albastrul, dar eu i-am spus că verdele e mai sigur.

Un dulap mic era aşezat lângă unul dintre pereţi. În timp ce Kate deschise sertarele unul câte unul, Marty văzu multe hăinuţe deja terminate şi aranjate.

Vai de mine, se gândi Marty, şi încă mai trebuie să treacă câteva luni. Ce-o să facă în timpul ce-i va mai rămâne?

Kate păru a-i citi gândurile.

— Ştiu că ne pregătim prea din timp, dar dacă termin lucrurile de neapărată nevoie, pot petrece restul timpului ocupându-mă de lucruri mai speciale. Vreau şi să tricotez câteva hăinuţe, iar la asta nu-mi merg mâinile aşa de repede.

— Mama, spuse Ellie în timp ce parcurgeau distanţa scurtă până la casa lor, te simţi în stare să faci un drum până în oraş?

— Cred că da. De ce?

— Cred că e cazul să ne ocupăm şi noi de bebeluşul nostru. Trebuie să fim gata înainte de a veni.

— Bebeluşul nostru? Marty repetă cuvintele încetişor. Da, probabil că aşa-l vedea Ellie. Copilul va aparţine întregii familii.

— Mai este destul timp – începu Marty, însă Ellie o întrerupse.

— Sigur, mai este destul timp, dar vrem să avem o mulţime de lucruri pregătite pentru ea. Vreau să fie fetiţa cel mai bine îmbrăcată, care...

— Stai puţin, râse Marty. O să fie îngrijită, asta-i sigur, da să nu exagerăm. În plus, ce i-ar trebui unui bebeluş mai multe decât are cel al lui Kate şi Clare, nu pot să-nţeleg.

— Nu-i aşa că-s tare bucuroşi? N-am văzut niciodată o pereche care să aştepte cu atâta nerăbdare un copil! Kate a fost singurul copil la părinţi. Şi-a dorit un copil al ei încă începând din ziua nunţii. O să fie o mamă bună – ştiu c-o să fie.

Marty fu de acord. Kate părea a fi croită pentru a fi mamă. Se bucura pentru fiecare femeie care aştepta un copil. Fână şi vestea că Marty va mai

avea un copil o făcuse aproape absurd de fericită. Marty se bucură. N-ar fi vrut ca faptul că aşteaptă ea însăşi un copil să-i răpească lui Kate din bucuria aşteptării. Nu se întâmplase aşa. Kate părea a se bucura destul pentru amândouă.

— Ei bine, insistă Ellie, putem merge la cumpărături?

Marty încă se eschiva. Nu-i făcea plăcere să meargă în oraş la cumpărături pentru cel mic. Toată lumea va afla şi va începe să şuşotească şi... Nu, nu voia să facă asta decât atunci când pur şi simplu nu mai putea ascunde sarcina.

— Dacă vrei, mă duc eu, se oferi Ellie.

— Tu? spuse Marty şocată. Crezi că-mi face plăcere ca oamenii să creadă că tu ai avea nevoie de astfel de lucruri?

— Ei, na! răspunse Ellie. N-au decât să creadă că sunt pentru Kate. Sau că am putea coase pentru Missie sau Clae – amândouă au născut de curând. Şi oricum, Nandry s-ar putea chiar...

— Ştii ceva ce eu nu ştiu despre Nandry? întrebă Marty, aproape sperând că aşa stau lucrurile. Şi-ar fi dorit din toată inima ca izolarea asta tăcută a lui Nandry să poată fi pusă pe seama unei sarcini – cu toate că a avea un copil era un lucru care, de obicei, o bucura pe Nandry.

— Nu, spuse Ellie, da' e ceva ciudat, nu crezi?

— Da, răspunse Marty oftând greu. Şi eu am observat. Totuşi, am sperat că-s doar închipuirile mele.

— Nu, nu ţi s-a părut, răspunse Ellie. Ceva nu merge. Încă nu mi-am dat seama ce anume. Dacă ar fi fost vorba de o sarcină... Ellie lăsă fraza neisprăvită.

Ajunseră acasă, iar Ellie se duse în spatele casei ca să verifice dacă rufele atârnate la soare se uscaseră. Marty intră în bucătărie ca să mănânce o coajă de pâine, în speranţa că-i va alunga starea de greaţă.

N-o ajută prea mult, aşa că se duse în camera ei

şi se întinse în pat. Cât de recunoscătoare va fi când se va vedea scăpată de greţurile astea! Nicio sarcină n-o mai deranjase atât de mult. De ce avea probleme de felul ăsta acum? Ei bine, Kate părea să-şi fi revenit. Dacă Kate a trecut cu bine pe aici, atunci erau speranţe să-şi revină şi ea.

Toamna aduse cu sine şi binecuvântare, şi tristeţe. Marty se simţi, în cele din urmă, mai bine. Era atât de bine să se poată simţi flămândă. Iar odată cu potolirea foamei, se simţi şi mai întărită din punct de vedere fizic. Marty putea oferi mai mult ajutor în treburile gospodăreşti, fără a se mai simţi complet epuizată. Ellie şi Clark erau cei care insistau să se mai liniştească şi să nu încerce să facă totul într-o zi.

Era de-acum timpul ca Luke să plece. Pe Marty o îngrozea ideea. Încercase să nu se gândească la faptul că va veni şi ziua asta, însă nu reuşise nicidecum.

Îşi spunea mereu că Luke nu mai era copil mic.

Era bărbat tânăr, capabil să-şi poarte de grijă. Nu reuşise să se convingă de asta, aşa că, ori de câte ori cosea cămăşi noi sau împletea şosete pentru el, lacrimile îi curgeau nestingherite.

Luke era plin de entuziasm la gândul aventurii ce-i stătea înainte, iar Marty considera că fiul ei petrece mai mult timp alături de dr. Watkins cu nasul în cărţile medicale, decât alături de familia sa. Doctorul era convins că Luke va fi cel mai bun dintre cei ce vor studia să devină doctori şi nu le ascundea acest lucru colegilor săi din Est. Luke urma să beneficieze de o atenţie specială, în calitate de protejat al doctorului. Marty se bucura că vor fi şi alţii care-i vor purta de grijă copilului ei, însă, cu toate astea, îi era greu să-l vadă plecând.

Îşi spunea adesea că Luke va fi alături de ei la Crăciun. Crăciunul nu va fi doar evenimentul ce va aduna toată familia laolaltă, ci va fi şi ziua aleasă pentru căsătoria lui Arnie, astfel încât Luke să fie

domnişor de onoare. Clark se oferise să-i plătească biletul spre casă. Marty se bucura de asta. Va putea să-şi dea singură seama dacă Luke rezista presiunii pregătirii în domeniul medical şi, dacă nu, atunci cu siguranţă că va exista vreo modalitate de a-l ţine acasă.

Se mângâie cu aceste gânduri în timp ce lucra la călcâiul unei şosete. Şi din nou se gândi că nu mai erau decât câteva zile până când Luke, alături de toate lucrurile pe care le va lua cu el, va urca în diligentă ca să ajungă la trenul ce-l va duce spre Est. Gândul cu care se consola Marty era că la celălalt capăt al călătoriei cu trenul, îl vor aştepta Joe şi Clae, alături de familia lor. Cu toate că nu aveau nicio cameră disponibilă pentru ca Luke să stea cu ei, cel puţin va putea să-i viziteze din când în când, atunci când se va simţi singur. Luke nu se temea de asta, iar Clark nu părea că-şi face probleme pentru el. În schimb, înţelegea sentimentele lui Marty şi încerca se liniştească

spunându-i că până la Crăciun nu mai era mult.

Toate gândurile lui Arnie păreau a fi pătrunse de Anne a sa şi de ferma la care se vor muta după nuntă. Casa de pe acea proprietate avea nevoie de reparaţii, iar Arnie petrecea ore în şir cu ciocanul în mână, încercând s-o pregătească. Când era liber de alte îndatoriri, şi Clark îi dădea o mână de ajutor fiului său. Câteodată până şi Clare îşi făcea timp să-şi ajute fratele. Casa începu curând să capete formă şi, odată cu asta, nerăbdarea lui Arnie părea a creşte.

Ciocanele şi ferăstraiele au fost lăsate deoparte pe perioada secerişului. Avuseseră parte de o recoltă bogată, iar Luke nu mai avea decât foarte puţin timp ca să ajute la seceriş. Clark munci mult. Plăsmuise o mulţime de lucruri care să-l ajute să manevreze aproape orice unealtă de la fermă. Băieţii se minunau privindu-l. Putea ţine pasul cu aproape orice fermier pe care-l cunoşteau.

Mult prea curând, sosi şi ziua plecării lui Luke.

Întreaga familie îl conduse la oraş pentru a lua diligenta. Doc şi soţia lui se aflau şi ei acolo. Luke, aproape explodând de entuziasm, suportă tot felul de tachinări bine intenţionate din partea fraţilor săi mai mari. Bunul doctor avu pentru el o mulţime de sfaturi de ultim moment. Marty se întrebă la un moment dat dacă va mai avea şi ea ocazia să-şi ia rămas bun de la fiul ei. Înainte de a urca în diligentă, Luke păşi spre ea şi o cuprinse în braţe. Marty era nevoită să ridice capul pentru a-l putea privi, căci fiul ei cel mic era cu mult mai înalt decât ea.

— Să ai grijă de tine! îi şopti Luke. Nu vreau să i se-ntâmple nimic frăţiorului meu mai mic.

Marty îşi înăbuşi un hohot de plâns. Aş renunţa cu bucurie la copilul ăsta dacă te-aş putea ţine lângă mine, ar fi vrut să spună. Dar n-o făcu. Luke n-ar fi dorit să audă aşa ceva.

Îl ţinu, în schimb, la pieptul ei şi-i spuse să aibă grijă de el şi să se odihnească. Îl asigură că o să

numere zilele până la Crăciun, iar el promise că va face la fel. Bagajul îi fu urcat în diligentă, în timp ce, nerăbdători, caii înhămaţi tropăiau şi muşcau din zăbale. Bărbatul care mâna caii dădu semnalul de plecare, iar Marty ştiu că trebuie să-i dea drumul. Păşi înapoi şi încercă să zâmbească, schimonosit însă. Luke îi mângâie obrajii, apoi se întoarse şi urcă în diligentă. Cu un strigăt din partea vizitiului şi un nor de praf ce se ridica de sub roţile diligentei, vehiculul se puse în mişcare. Caii porniră în galop înainte chiar ca vizitiul să se fi aşezat bine pe capră. Marty simţi un nod în gât, însă refuză să plângă. Va avea timp destul mai târziu.

De ce era viaţa atât de plină de despărţiri? Se uită la Arnie. Va pleca şi el. Şi era chiar mai încântat de asta decât fusese Luke. De ce se grăbeau atât de mult să plece de acasă?

Înainte ca gândurile să continue pe panta asta, Ellie o apucă de braţ şi o trase uşurel spre stradă.

— Acum vom face împreună cumpărături, spuse ea, şi nu mai accept să amâni.

Marty dădu din cap amorţită. Era timpul. Cu Luke plecat, va trebui să-şi ocupe mâinile cu ceva. În plus, sarcina începea să se vadă – puţin doar. Presupuse că, dacă oamenii tot vor avea subiect de discuţie, probabil că au şi discutat pe seama ei până acum. Ar putea să-i liniştească o dată pentru totdeauna.

Îi îngădui lui Ellie să o conducă la magazinul general, în zona ţesăturilor.

Micuţule, se scuză ea faţă de copilul pe care-l purta în pântec, dacă eşti acolo – şi eu încă mai am probleme să accept asta – va trebui să mă ierţi. Pur şi simplu nu mă pot bucura de tine... n-am plănuit să te am şi... însă Marty nu continuă, căci i se întâmplă un lucru ciudat. Pe neaşteptate – lucru care o uimi şi pe ea – pruncul din ea răspunse printr-o mişcare uşoară. Nu putea confunda senzaţia, iar odată cu acea mişcare,

veni şi certitudinea că Marty, într-adevăr, purta în ea o altă viaţă. În aceeaşi clipă, fiinţa el fu străbătută de un fior de dragoste pentru pruncul nenăscut. Orice ar fi fost copilul ăsta, urma să fie special, un omuleţ al ei – al ei şi al lui Clark. Şi, cu toate că nu planificase asta, faptul că pruncul creştea, la căldură şi în siguranţă înăuntrul trupului ei, şi că într-o zi îl va putea strânge la piept, o impresiona profund.

— Sper să fii fetiţă, şopti pentru sine, în timp ce o lacrimă se contura în ochii ei.

— Ce-ai spus? întrebă Ellie, luând de pe rafturi cupoanele cu ţesături.

— O, nimic, răspunse Marty ştergându-şi pe furiş lacrima. Nimic. Doar că sunt de partea ta. Şi eu sper să fie fetiţă.

CAPITOLUL OPT

O vizită la Ma

Marty se hotărî să-i facă o vizită lui Ma. Înainte de a circula zvonul că cei doi Davis urmau a fi din nou părinţi, Marty ar fi dorit să-i dea personal vestea lui Ma. Îl rugă pe Clark să înhame caii la căruţă şi se înfofoli bine.

Înainte chiar de-a fi isprăvit de priponit caii, Ma traversa deja curtea, cu braţele deschise în semn de bun venit.

— De unde-ai ştiut că abia aşteptam să stau de vorbă cu tine? strigă Ma. N-am mai povestit de când te-ai întors acasă.

— Ştiu, răspunse Marty. N-am mai putut aştepta.

— Cum te-ai simţit? întrebă Ma, cuprinzând-o pe după talie şi îndreptându-se spre casă.

— Bine... chiar bine.

Ma nu spuse nimic, ci o împinse uşurel pe Marty în bucătărie, agăţându-i haina într-un cui lângă uşă.

— Tu stai jos, spuse ea, eu pun ibricul pe foc. Vrei cafea sau ceai?

— Mai bine ceai.

Ma puse încă o bucată de lemn pe foc şi aşeză ceainicul pe sobă. Apoi se întoarse la masă.

— Arăţi mai bine. Mi-am cam făcut griji pentru tine o vreme. De câte ori te vedeam la biserică, îi spuneam lui Ben că ceva nu-i în regulă cu Marty.

— Aşa spuneai? Ma dădu din cap.

— Vai de mine! spuse Marty. Nu mi-am închipuit că le-am dat motive de îngrijorare atâtor oameni. Şi ai mei au fost neliniştiţi.

— Da acum arăţi mai bine.

— Şi mă simt mult mai bine, zâmbi Marty.

— Ai fost la doctor?

— Am fost.

— Şi ţi-a spus ce problemă ai?

Marty aprobă printr-o mişcare a capului.

— Şi ţi-a dat vreun leac ca să...

— Nu chiar, interveni Marty.

Pe faţa lui Ma se putea citi îngrijorare.

— Da spuneai că te simţi mai bine.

— O, da, aşa e, răspunse grabnic Marty. Ma o privi încurcată.

— Vezi, Ma, spuse Marty, toată povestea asta este... vreau să spun, singurul motiv pentru care nu m-am simţit bine e că... sunt... sunt însărcinată.

Ma făcu ochii mari şi pe faţă-i apăru un zâmbet larg.

— Măi să fie, spuse ea. Cum de n-am bănuit oare? chicoti şi o prinse pe Marty de mână.

— Probabil că nu te-ai aşteptat la aşa ceva, ca şi mine de altfel. Nici mie nu mi-a venit să cred o bună bucată de vreme. Măi să fie, spuse din nou Ma, clătinând din cap şi chicotind din nou.

— Se şi vede, spuse Marty, ridicându-se în

picioare pentru ca Ma s-o poată vedea.

— Aşa e, spuse Ma. Da, da, se vede. Marty izbucni în râs, iar Ma i se alătură.

— Ciudat, nu? întrebă Marty. O femeie la vârsta mea... şi bunică, pe deasupra.

— Nu eşti aşa de bătrână. Eu am avut un copil când eram mai bătrână ca tine.

Marty dădu din cap.

Apa din ceainic începu să clocotească, iar Ma se ridică de la masă ca să pregătească ceaiul.

— Şi ce spun ai tăi despre asta? întrebă peste umăr, în timp ce tăia câteva felii de turtă dulce.

Marty clătină din cap.

— Mă crezi dacă-ţi spun că fiecare dintre ei se bucură?

— Clark? întrebă Ma aşezându-se la masă.

— Tare mă tem că abia se abţine să nu se fălească. Cred că se controlează doar de dragul meu.

Ma zâmbi, turnă ceaiul şi-i dădu ceaşca lui

Marty.

— Ei, asta nu-i rău deloc. Marty ştiu că Ma are dreptate.

— Şi tu? întrebă Ma, servind-o pe Marty cu turtă dulce. Marty nu se grăbi să răspundă.

— Ei bine, cu mine, spuse ea, cu mine e-o poveste diferită. Eu nu m-am prea bucurat de asta.

— Te-ai simţit stânjenită?

— Stânjenită! îngrozită! îngrijorată!

— Ai fost speriată pentru că te simţeai rău?

— Nu chiar. O bună bucată de vreme nici măcar n-am ştiut de ce nu mi-e bine. Când am bănuit că s-ar putea să fie asta, m-am speriat şi îngrijorat de ce-ar putea spune oamenii, nu de mine.

— Cunosc senzaţia, spuse Ma. Şi eu m-am simţit la fel cu ultimul copil. În cele din urmă, mi-am spus că, oricum, nu e treaba nimănui.

Marty râse.

— Oamenii consideră aşa ceva problema lor,

spuse ea. Însă, spre surprinderea ei, constată că lucrul ăsta chiar n-o mai deranja.

— Acum ţi-ai schimbat părerea?

Marty îşi plecă privirea spre ceaşcă şi urmări cum se ridică aburii fierbinţi.

— Da, spuse în cele din urmă, ridicându-şi ochii şi privind-o pe Ma. Acum e mai bine. După ce a plecat Luke, am simţit un mare gol, pe urmă... ei bine, Ellie a insistat să mergem la cumpărături, pentru că tot ne aflam în oraş. Mă tot bătuse la cap să facem hăinuţe pentru micuţ – şi atunci s-a întâmplat un lucru ciudat. A fost prima dată când l-am simţit mişcând. Şi, dintr-odată... am simţit un fior trecând prin mine, o dragoste adevărată pentru acest micuţ străin. Atunci mi-am dorit copilul, Ma. Nu pot să explic asta – pur şi simplu atunci mi-am dat seama că-l iubesc şi că-mi doresc copilul ăsta. Ma dădu din cap privind-o cu înţelegere.

— Ştiu ce vrei să spui, zise. Nu te mai poţi

împotrivi odată ce simţi că, într-adevăr, e acolo.

Cele două femei rămaseră în tăcere câteva clipe, fiecare cu gândurile ei.

În cele din urmă, Ma rupse tăcerea.

— Cred că ţi-a fost tare greu să-l vezi pe Luke plecând.

— A fost. Chiar a fost. Iar el era atât de bucuros, că abia se abţinea... Poate ar fi fost mai uşor dacă ar mai fi zăbovit niţel în braţele mele, isprăvi Marty, cu voce înceată.

Ma zâmbi.

— Poate că asta te-ar fi făcut să te simţi mai bine câteva clipe, dar pe termen lung, ţi-ar fi fost mai greu.

— Cred că aşa e. Cred că aş fi plâns toată noaptea dacă aş fi ştiut că şi el suferă.

— Copiii, parcă cresc atât de repede. Abia ţi se lipeşte inima de ei şi, gata, pleacă.

— Acum mă sperie Ellie.

— Adică?

— Pur şi simplu nu ştiu ce voi face când va veni rândul ei să plece. E o fată tare bună, Ma. A avut grijă de gospodărie şi, pe deasupra, m-a cocoloşit şi pe mine. Nu ştiu cum m-aş descurca fără ea.

— Are vreun peţitor?

— Nu încă – da o să vină.

— Înţeleg ce vrei să spui. O fată ca Ellie nu-i poate ţine la distanţă prea multă vreme pe băieţi.

— Niciodată n-a acordat atenţie prea mare vreunui băiat care s-anvârtit în jurul ei, dar în una din zilele astea...

— Trebuie să-ţi mărturisesc, spuse Ma, că m-am tot uitat în jurul meu prin biserică, întrebându-mă care dintre băieţi ar fi potrivit pentru Ellie.

Marty aprobă printr-un semn al capului şi admise că şi ea făcuse acelaşi lucru.

Apoi o îndemnă pe Ma: Şi?...

— Nu l-am descoperit încă, răspunse Ma sinceră. Mi se pare că Ellie merită un băiat special.

— Cred că atunci când va veni vremea, va

descoperi singură că „acela” e special.

Ma întinse mâna după ceaşca lui Marty ca s-o umple.

— Cât despre mine, ştiu că m-am cam frământat când copiii mei şi-au ales perechea. Mă bucur că a trecut vremea aceea. Şi-au ales cu toţii perechile de care sunt mândră. E un sentiment plăcut să ştii că lucrurile sau rezolvat. Au făcut o treabă bună. Acum pot sta liniştită – şi să mă bucur de nepoţi.

— Însă toţi nepoţii tăi sunt aici, aproape. Ai mei sunt risipiţi de la Est la Vest. Nu ştiu dacă voi mai putea suporta să mai plece vreunul atât de departe de casă.

— Trebuie să fie tare greu. Mie mi-ar lipsi mult dacă n-ar fi aici.

— Nathan şi Josiah sunt atât de scumpi. Iar acum a apărut şi micuţa Melissa. Cine ştie când o voi putea vedea? Şi Clae cu cei doi micuţi – nici pe cel mic al lor n-am reuşit să-l vedem încă. O, mi-aş

dori să vină acasă – chiar şi pentru o vizită scurtă. E greu, Ma. Greu să-i ai risipiţi. Mi-e atât de dor de ei toţi!

Ma privi cercetător faţa lui Marty, apoi schimbă repede şi subtil subiectul.

— Şi cum merge cu planurile de nuntă ale lui Arnie?

Restul timpului petrecut împreună discutară despre membrii familiei rămaşi aproape, iar Marty se simţi mult mai bine la gândul evenimentelor ce urmau să se petreacă şi la bucuria de care vor avea parte fiecare dintre ei. Inclusiv ea şi Clark.

Veni şi iarna, iar Marty era bucuroasă că putea sta în casă, urmărind de aici vârtejurile de zăpadă purtate de vântul aspru. Ellie o încuraja în fiecare zi în pregătirea hăinuţelor pentru noul copil şi nu trecu multă vreme până când Marty se molipsi de entuziasmul lui Ellie.

Kate venea adesea pe la ei. Era o încântare pentru ea s-a planifice şi să se pregătească pentru

cei doi bebeluşi. Clare împărtăşea această nerăbdare, mai ales că, în timpul lungilor seri de iarnă, lucra la pătuţul micuţului care-i va face să fie cu adevărat o familie.

Clark constată că era mai greu să se descurce la fel de bine ca în lunile de vară sau de toamnă. Cârja-i aluneca adesea pe peticele de gheaţă, aşa că, după ce era să cadă o dată sau de două ori, se mulţumi să-şi lase băieţii să se ocupe de cea mai mare parte a treburilor, întotdeauna Clark fusese un om pe care-ţi făcea plăcere să-l ai în preajmă, iar Marty se bucură că poate petrece mai mult timp cu el.

Dragostea lui Marty pentru copilul nenăscut creştea pe zi ce trece. Se întreba cum de putuse vreodată să nu-l dorească. Întreaga familie aştepta acest copil, ba chiar cu mai mult interes decât pe ceilalţi.

Arnie era ocupat cu pregătirile pentru nuntă. Căsuţa lui era gata. Anne reuşise chiar să pună

perdele la ferestre şi câteva covoare pe podele. Pentru că Anne nu avea o mamă care s-o ajute cu pregătirile, Marty se oferi încântată să lucreze la câteva cuverturi, să tivească prosoape de bucătărie şi să ajute la orice era necesar. Deja se simţea foarte apropiată sufleteşte de viitoarea ei noră. Era sigură că Arnie şi Anne vor fi foarte fericiţi împreună.

Şi astfel, zilele geroase de iarnă treceau, una câte una. Casa le era înviorată de discuţii prieteneşti, un du-te-vino continuu şi multă activitate. Marty consideră că perioada asta fusese una dintre cele mai plăcute pe care le trăise vreodată, în ciuda lipsei câtorva dintre cei dragi.

Sosi şi o scrisoare mult aşteptată din partea lui Luke, iar Marty o deschise cu nerăbdare şi o citi cu voce tare. Luke îi asigura că era bine şi-i plăceau cursurile. Scria că, într-adevăr, dr. Watkins îi oferise un avantaj în faţa colegilor săi; înţelegea

acum atâtea lucruri cu care ceilalţi nu se confruntaseră. Locuia în casa unei familii în vârstă, care-l răsfăţa de-a dreptul. Cei doi nu avuseseră copii, iar femeia încerca, în doar câteva luni, să recupereze anii în care nu ştiuse ce înseamnă a fi mamă, scria Luke.

Îi era dor de întreaga familie, spunea el, cu toate că avea foarte puţin timp ca să se gândească la asta. Mergea la o biserică din apropiere şi spunea că nu mai văzuse niciodată atâţia tineri adunaţi laolaltă. Majoritatea erau foarte cumsecade şi prietenoşi. Pe cei din familia lui Clae nu reuşea să-i vadă prea des. Nu prea avea timp de vizite, însă urma să petreacă Ziua Recunoştinţei alături de ei. Clae insistase. Erau bine cu toţii. Micuţul era un scump, iar „Esther Sue a crescut de nu vă vine să credeţi”. Fetiţa se simţise cam stânjenită în prezenţa lui Luke, la început, însă trecuse repede peste faza asta. Joe se descurca foarte bine cu şcoala. Se întreba cum

reuşise micuţa biserică de acasă să-l accepte aşa, cu atâtea lipsuri în cunoştinţele biblice. Nu-i venea să creadă câte lucruri erau de învăţat.

Luke îşi isprăvea scrisoarea cu un mesaj pentru fiecare dintre ei. Marty era sfătuită să aibă grijă de ea şi de pruncul ce se va naşte. Urma să se întoarcă acasă de Crăciun pentru nunta lui Arnie şi dorea ca totul să fie aşa cum îşi amintea.

La sfârşitul scrisorii, adăugase un post-scriptum pentru mama. „Chiar nu-mi va părea rău dacă o să fie fetiţă”, scria el, iar Marty îşi şterse cu mâna lacrimile ce curseseră în voie în timp ce împăturea scrisoarea şi o punea la loc, în plic.

Dragul, dragul de Luke, îşi spuse. Singur şi atât de ocupat – şi bucurându-se de fiecare clipă.

Dar Luke avea dreptate. Nu va trece mult şi va sosi Crăciunul.

CAPITOLUL NOUĂ

Ben

Marty avu impresia că abia se cuibărise în pat şi închisese ochii, când auzi o bătaie puternică la uşa de la intrare. Clark se ridicase din pat şi-şi trăsese hainele pe el, în timp ce Marty se străduia să se ridice în şezut.

— Ce e? se întrebă ea.

— Nu ştiu – da se pare că cineva are mare nevoie de noi.

Clark ieşi din cameră în zgomotul făcut de bătaia ritmică şi rapidă a cârjei către scări.

— Aprinde lampa, strigă Marty după el. O să te rostogoleşti. Însă Clark nu se întoarse, bâjbâind în întuneric pe palier şi mai apoi pe trepte.

Marty coborî din pat şi întinse mâna după halat. Îl văzu pe Arnie ieşind pe palier, cu lampa aprinsă în mână. Ellie îl strigă din camera ei.

— Ce s-a întâmplat? o auzi Marty întrebând.

— Nu ştiu încă, răspunse Arnie. Tata s-a dus să vadă.

Se îndreptă spre scări, iar Marty îşi trase şosetele de casă şi veni degrabă după el.

Arnie se întoarse când o auzi venind.

— Mama, ar trebui să stai în pat, spuse el.

— Sunt bine, insistă ea.

— Ai grijă la trepte, spuse Arnie, întinzând mâna ca s-o ajute. Când cei doi intrară în bucătărie, îl găsiră pe Lou Graham vorbind cu Clark. Clark îşi ridică privirea şi, când îi văzu, se duse spre Marty şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei.

— E Ben, spuse el încet.

Marty ar fi vrut să pună o mulţime de întrebări, însă nu-şi putea găsi vocea. Înima începu să-i bată cu putere în timp ce privea de la unul la celălalt. Era ceva serios, dacă Lou venise la ei în toiul nopţii. Apăru şi Ellie, cu o expresie de uimire pe faţă.

Clark îi aduse lui Marty un scaun, iar ea se aşează.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, în cele din urmă, Arnie.

— Inima, răspunse Clark.

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi încet:

— Cum se simte?

— A... a murit.

— A murit? întrebă de data asta Marty. Trebuie să fie o greşeală! Gândurile i se învălmăşiră în cap. Păi, îl văzuse pe Ben acum câteva zile şi părea sănătos tun. Avusese grijă de cai când fusese s-o viziteze pe Ma şi chiar o tachinase niţel. Trebuie să fie o greşeală. Nu putea fi Ben. Nu Ben Graham.

Clark vorbea acum.

— S-a întâmplat în timp ce se pregătea de culcare. Mă duc acolo.

Marty.

Buimacă, Marty se lupta să-şi forţeze mintea şi

sentimentele să înţeleagă ce se spunea – ce se întâmpla, de fapt. Ben murise Ben Graham – vecinul lor timp de atâţia ani. Ma era din nou văduvă. Clark mergea la ea.

Marty clătină din cap şi încercă să se ridice.

— Vin şi eu, spuse ea încet, însă insistent. Vin şi eu.

Simţi ochii tuturor îndreptaţi asupra ei. Fiecare părea a se împotrivi, cu toate că nimeni nu spuse nimic. Marty îşi înfăşură mai strâns halatul de casă în jurul trupului şi trase aer adânc în piept. Îşi îndreptă spatele şi se uită la ei.

— Vin şi eu, spuse ea pe un ton aşezat. Ma are nevoie de mine – şi voi fi bine.

Nimeni nu spuse nimic, iar Marty se duse înapoi, în camera ei, ca să se îmbrace. Ellie o urmă.

— Mama, spuse ea. Îmbracă-te călduros. E frig afară.

Marty dădu din cap şi se duse să-şi pregătească hainele.

Când coborî din nou scările, Clark o aştepta. Lou deja plecase ca să ducă şi celorlalţi membri ai familiei trista veste. Arnie încălzise o cărămidă în sobă, iar Marty ştiu că o pregătise pentru ea, ca să i-o pună la picioare pe drum. Căruţa era gata, iar caii tropăiau şi fornăiau nerăbdători. Nu-i încânta ideea de a-şi părăsi grajdul călduros într-o noapte ca asta.

Fără a spune un cuvânt, Clark o ajută pe Marty să se suie în căruţă, iar Arnie îi puse cărămida înfăşurată în cârpe la picioare, învelind-o cu o pătură groasă. Nu era nevoie de cuvinte pentru a-şi dovedi grija faţă de ea. Clark luă frâiele, dădu semnalul şi porniră.

Niciodată drumul spre familia Graham nu fusese atât de tăcut, încercă să accepte adevărul că Ben Graham murise – însă nu i se părea real. Se întrebă dacă Clark simte la fel, însă nu-l întrebă.

Câmpiile acoperite de zăpadă erau luminate de strălucirea palidă a lunii. Un milion de stele

sclipeau pe boltă. Se întrebă, vag, dacă ştia cineva câte stele sunt pe cer – nu, probabil că nimeni nu ştia. Erau prea multe. Numai Dumnezeu ştia cu exactitate.

Iar Dumnezeu ştie totul despre fiecare dintre copiii Săi. Marty închise ochii. El ştia ce se-ntâmplase noaptea asta. El ştia despre Ben. El deja îl primise pe Ben în curţile cerului. Era oare bucuros... mulţumit să vadă că încă un copil al Său a venit acasă? Marty aşa ar fi simţit. Dacă unul dintre copiii ei plecaţi departe ar fi păşit dintr-odată pragul casei ei, ea ar fi sărbătorit evenimentul. Poate că Dumnezeu sărbătorea – sărbătorea faptul că Ben ajunsese acasă.

Dar Ma? Era iar singură. Ştia Dumnezeu şi asta? Ştia El cât de goală şi singură se simte Ma? Ce-i spusese oare Ma, cu mult timp în urmă, despre pierderea primului ei soţ, Thornton? spusese că ar fi vrut să moară şi ea, că o parte din ea părea să-i lipsească, sau era amorţită, sau aşa ceva. Probabil

că aşa simţea şi acum. Îl iubise atât de mult pe Ben, împărtăşise cu el atât de multe. Ma va fi întristată, şi nimeni... nimeni în lume, indiferent cât de mult ar fi iubit-o, nu va putea să-i alunge durerea.

Marty izbucni în lacrimi – hohote de plâns izvorâte din adâncul sufletului. Oh, Ma! Oh, Ma! Cum vei putea suporta? îşi repeta în gând. Era adevărat. Era adevărat. Ben se dusese.

Clark o lăsă să plângă, cu toate că-şi puse braţul în jurul ei şi o trase mai aproape. Nu încercă s-o liniştească. Ştia la fel de bine că avea nevoie să verse aceste lacrimi.

Marty încetase plânsul şi îşi revenise oarecum pe când intrau în curtea familiei Graham. Fiecare fereastră era luminată. Curtea era plină de căruţe şi cai înşeuaţi, iar uşile se deschideau şi se închideau încet, pe măsură ce alţi membri ai familiei intrau în casă.

Clark o ajută pe Marty să coboare şi duse caii

să-i priponească. Marty îl aşteptă, temându-se de momentul în care urma să dea ochii cu sărmana Ma. Nu voia să intre singură în casă.

Când Clark se întoarse şi o luă de braţ s-o conducă în casă, vorbiră pentru prima oară.

— Se pare că toată familia e-aici, spuse Marty încetişor.

— Da, Lou zicea c-o să-i anunţe.

— E bine că stau cu toţii pe-aproape.

— Lem era plecat – nu ştiu dacă au reuşit să-l anunţe încă. Ajunseră la uşă şi intrară fără a mai bate. Bucătăria mare era plină de oameni. Pe masă erau aşezate ceşti de cafea, însă se părea că nimeni nu bea din ele. Feţe brăzdate de lacrimi erau îndreptate spre Ma, care stătea în faţa unei Biblii deschise şi, cu vocea tremurândă, însă plină de încredere, citea familiei sale.

— „... din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua

Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el. Da...” Vocea lui Ma se frânse. Aşteptă un moment, apoi continuă, cu o voce mai puternică decât înainte: „... fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele”.

Îşi puse amândouă mâinile pe Biblie, închise ochii şi fiecare om din cameră ştiu că această femeie credea promisiunile Cărţii şi le proclama pentru sine în rugăciune.

Când deschise ochii, Ma văzu că Marty şi Clark erau acolo. Fără a spune un cuvânt, întinse mâinile către ei, în timp ce şuvoaie proaspete de lacrimi i se revărsară pe obraji. Marty se duse repede la ea şi o înconjură cu braţele. Rămaseră aşa şi plânseră împreună. Marty auzea ca prin vis vocile şi mişcările celor aflaţi în spatele ei. Ştia că Clark încerca să-i consoleze pe ceilalţi membri ai

familiei. Va trebui să le vorbească şi ea, însă Ma era prima.

După această primă manifestare a tristeţii, se aşezară în jurul bucătăriei şi începură să vorbească despre Ben, discutând planurile pentru serviciul de înmormântare. Nu erau prea multe lucruri de făcut. Noul antreprenor din oraş urma să facă coşciugul. Tânărul pastor nu fusese chemat în toiul nopţii Ma insistase să fie lăsat să se odihnească. Avea familia şi vecinii alături de ea şi timp din belşug pentru a face aranjamentele necesare. În plus, spusese ea, bietul om pierduse deja trei nopţi la căpătâiul lui Maude Watley. Starea acesteia parcă se mai îmbunătăţise, iar pastorul reuşise, în sfârşit, să ajungă acasă şi să doarmă.

Bărbaţii din vecini urmau să sape altă groapă în curtea mică a bisericii. Clark se oferi să se ocupe de treaba asta. Tom îi mulţumi pentru ofertă.

— Dar, spuse el, am vorbit cu băieţii şi ne-am

gândit că e un lucru pe care am vrea să-l facem noi.

Clark dădu înţelegător din cap.

Sally Anne plângea cel mai tare. Marty o găsise în dormitorul lui Ma, hohotind de plâns şi ţinând strâns la piept vechea pălărie de lucru a lui Ben.

Marty încercă s-o mângâie, însă Sally Anne era de neconsolat.

— O să fiu bine, spuse ea printre hohote de plâns. Te rog, lasă-mă. Aşa că Marty plecă. Sally Anne avea nevoie de timp pentru a trece peste această durere.

Ziua înmormântării se dovedi a fi friguroasă. Însă vântul se mai potolise, iar pentru asta erau cu toţii recunoscători. Cerul însă era plumburiu, iar aerul îngheţat. Marty îşi înfăşură bine haina în jurul trupului şi se rugă pentru membrii familiei ce stăteau strâns lipiţi unul de celălalt. Va fi o zi grea pentru fiecare. Iar când se vor duce cu toţii pe la casele lor, ce se va întâmpla cu Ma?

Marty era bucuroasă că Lou, soţia sa şi copiii locuiau aproape de ea. Cel puţin Ma va avea pe cineva aproape. Totuşi, îi va fi greugreu să privească o casă goală, greu să se pună în patul pe care-l împărţise cu Ben ani de zile, greu să stea la masă fără ca nimeni să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Da, îi stăteau zile grele înainte. Marty era bucuroasă că Ma avea o credinţă profundă în Dumnezeu, care o va ajuta să treacă prin zilele de mare durere. Va trebui să se roage zilnic pentru ea. Şi s-o viziteze cât de mult posibil. Poate chiar s-o invite la masă.

Însă Marty mai ştia că Ma nu era omul care să-şi plângă de milă. Era un adevărat exemplu de credinţă în vremuri de încercare pentru întreaga lor comunitate.

CAPITOLUL ZECE

Veşti bune

Viaţa mergea înainte, astfel încât, cu toate că inimile le erau grele, familia şi prietenii lui Ben îşi reluară activităţile zilnice.

Mai erau doar câteva săptămâni până la Crăciun şi nunta lui Arnie. Marty încercă să păstreze o atmosferă de anticipare de dragul familiei, cu toate că nu putea scăpa de acea senzaţie de apăsare pricinuită de necazul ce se abătuse asupra lui Ma şi a familiei sale. Ma era adesea prezentă în gândurile şi rugăciunile ei.

Clark se întoarse din oraş într-o zi şi intră grăbit în bucătărie; Marty citi din expresia feţei lui că avea veşti îmbucurătoare.

— N-o să-ţi vină să crezi! Ghiceşte ce-am auzit.

Marty îşi ridică privirea de pe hăinuţa de bebeluş căreia-i cosea pliuri minuscule.

— N-am cum să ghicesc, spuse ea. Ce se întâmplă?

— Tatăl lui Willie a fost atât de impresionat de Vest, că i-a convins pe toţi din familie să meargă acolo, în vizită.

— Nu vorbeşti serios, spuse Marty, lăsându-şi jos lucrul de mână.

— Ba da.

— Vrei să spui că se mută cu toţii?

— Nu se mută. Nu încă. Se duc doar să vadă.

— Şi Callie, şi copiii?

— Da.

— Şi cine va avea grijă de fermă?

— Asta chiar n-o să-ţi vină să crezi.

Marty făcu ochii mari, întrebându-se ce poate fi mai greu de crezut decât ceea ce deja auzise.

— Lane, spuse Clark.

— Lane?

— Lane.

— Lane al nostru? Adică Lane al lui Willie? Marty

era de-a dreptul uluită.

Clark râse.

— Ţi-am spus că n-o să-ţi vină să crezi.

— Dar nu-mi pot imagina... Lane, să vină aici! Eşti sigur?

— Sunt sigur. Chiar Zeke Lahaye mi-a arătat scrisoarea. De fapt, Lane ar trebui să sosească mâine, ca să poată învăţa tot ce trebuie să ştie înainte ca familia Lahaye să plece marţea viitoare.

— Ai dreptate – nu-mi vine să cred! exclamă Marty, surprinsă de entuziasm. Lane vine aici. Asta da veste!

— Ellie, spuse ea îndreptându-se grabnic spre bucătărie. Ellie, vine

Lane.

Ellie îşi ridică privirea de pe cartofii pe care-i curăţa.

— Cine-i Lane? întrebă ea.

— Lane. Lane al lui Willie. Ţi-am povesit despre el.

— Lane, repetă Ellie şi se încruntă, încercând să-şi amintească. Clark veni şi el în bucătărie.

— Vrei cafea, tata? întrebă Ellie, iar Marty se simţi puţin iritată de faptul că Ellie nu răspunsese cu mai mult entuziasm la vestea minunată a sosirii prietenului lor.

Fără a aştepta răspunsul tatălui său, Ellie se duse după două ceşti de cafea pe care le puse pe masă şi le umplu.

Clark îi mulţumi şi se aşeză, luând una dintre ceşti, iar Marty se aşeză pe scaunul din faţa lui şi acceptă cealaltă ceaşcă. Ellie se întorsese deja la treabă.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, spuse din nou Marty, reluând subiectul. Vine Lane.

— Cum aşa? întrebă Ellie.

— Familia Lahaye pleacă în vizită la Willie şi Missie. Vor ajunge acolo înainte de Crăciun şi vor sta ceva vreme, explică din nou Clark.

Ellie se opri şi-şi ridică privirea.

— Chiar? Missie nu-şi va mai încăpea în piele de bucurie, închipuiţi-vă: să-i aibă pe toţi la ei de Crăciun!

Marty zâmbi în timp ce-şi imagină entuziasmul lui Missie şi pregătirile pentru sărbătoare.

— Şi le putem trimite câteva cadouri de Crăciun... Hohotele de râs ale lui Clark o întrerupseră.

— Hei, hei, mai uşurel cu lucrurile pe care vrei să i le trimiţi – familia Lahaye o să aibă destule bagaje.

— Cine va îngriji de fermă? întrebă Ellie, iar Marty dădu din cap, uimită de faptul că fata lor nici măcar nu auzise ce-i spusese.

— Lane, răspunse ea răbdătoare.

— O, de-asta îl trimite Willie pe... cum îl cheamă?

— Lane.

— Lane şi mai cum? Clark începu să râdă.

— Numele lui e Lane Howard. E unul dintre

lucrătorii lui Willie. Cred că ştie el ceva despre cum se întreţine o fermă, altfel Willie nu l-ar trimite.

Înţeleg, spuse Ellie, şi continuă să cureţe cartofii.

— Un băiat tare bun, spuse Marty. El e primul care a început să vină la întâlnirile de duminică organizate de Willie şi primul care a crezut.

Ellie dădu din cap în semn că cele auzite erau interesante.

— E chiar un băiat bun, fu de acord Clark. Privi în gol, amintindu-şi parcă scene din trecut.

— Lane a fost acela care a îngenuncheat lângă Jedd Larson şi mi s-a alăturat în rugăciune când Jedd era în stare critică.

— Tot Lane a fost acela care a făcut drumul până la doctorul de la Rosas, în noaptea aceea friguroasă, ca să-l aducă la căpătâiul lui Jedd, adăugă Marty.

— Da, şi mai apoi a luat căruţa şi s-a dus înapoi

cu Jedd la casa doctorului, continuă Clark.

— A plecat şi cu tine, când te-ai dus să-l vezi pe Jedd în ziua de Crăciun, îi reaminti Marty.

— Da, aşa e, zâmbi Clark. Parcă-l văd cum s-a dat jos de pe cal şi, fără să spună un cuvânt, şi-a luat pătura şi mi-a acoperit ciotul piciorului. Măiculiţă, da frig mai era! Cred că aş fi degerat dacă Lane n-ar fi făcut asta. Iar eu... nici măcar nu mă gândisem că am nevoie de o pătură.

Ellie privea când la unul, când la celălalt, ascultându-i pe cei doi depanând amintiri ale evenimentelor în care fusese implicat Lane. Marty spuse, cu vocea joasă şi uşor răguşită:

— Nu ştiu dacă ai aflat vreodată, dar Lane a fost cel care l-a ajutat pe doctor atunci când ţi-a tăiat piciorul. Willie ar fi dorit s-o facă, dar i-a fost teamă că n-o să poată suporta, aşa că s-a dus după ajutor – şi Lane a fost cel care s-a oferit.

— N-am ştiut asta. Clark clătină din cap, gânditor. Apoi oftă. Ar fi trebuit să-mi dau seama

că Lane a fost acela...

— Îmi va face mare plăcere să-l revăd. Când ai spus că vine? întrebă

Marty.

— Mâine.

— O să-l chemăm la noi de îndată ce soseşte!

— Hei, stai aşa niţel, râse Clark. Willie îl trimite aici ca să aibă grijă de ferma familiei sale, nu ca să-şi petreacă timpul...

— Ştiu, i-o întoarse Marty, dar asta nu-nseamnă că nu-l putem avea la noi din când în când. Trebuie să şi mănânce, nu?

Clark se ridică şi-i ciufuli părul.

— Aşa e, spuse el. Chiar mă gândeam că ar fi tare frumos din partea noastră dacă l-am invita la noi de Crăciun.

— Sper să nu fim nevoiţi să aşteptăm până atunci. O să explodez. Clark râse din nou.

— Am sentimentul, spuse el încrezător, că el o să fie cel care ne caută primul.

Marty speră ca soţul ei să aibă dreptate. Lane era aproape ca un membru al familiei, era ca şi când ar fi adus cu el o bucăţică din îndrăgita familie a lui Missie.

— Uite cum străluceşte soarele, îi spuse Ellie lui Marty. Cred c-o să ies puţin afară.

Marty urmări privirea fetei. Într-adevăr, era o zi de iarnă tare frumoasă.

— Mă gândeam să fac la fel, spuse ea. Cred c-o să merg la Kate ca să bem o ceaşcă de ceai.

— Bună idee. S-ar putea să vin şi eu dacă-mi termin treaba la timp, dar nu mă aşteptaţi. S-ar putea să-mi placă prea mult la soare şi atunci nu mai vin.

Marty zâmbi. Lui Ellie îi plăcuse dintotdeauna să-şi petreacă timpul afară.

— Du-te, spuse ea. Îţi va face bine.

— Iar tu pregăteşte-te, spuse Ellie, o să merg cu tine până la Kate, ca să nu aluneci pe gheaţă.

— Îţi faci prea multe griji, spuse Marty. Ca tatăl

tău. Am mers pe gheaţă ani de zile şi nu-mi amintesc să fi luat vreo trântă.

Ellie clătină din cap fără a mai spune ceva, îşi luă o haină mai subţire şi rămase să aştepte, aşa că Marty se înfăşură într-un şal gros şi porniră împreună. Soarele făcea să strălucească şi mai puternic zăpada albă, iar cele două îşi micşorară ochii. În ciuda aerului rece, razele soarelui le încălzea creştetul capului.

— Greu de crezut că suntem în preajma Crăciunului. Parcă e primăvară, remarcă Marty.

— Nu-i aşa? răspunse Ellie. Da sunt aşa de bucuroasă pentru vremea asta. E mai uşor pentru Lady şi căţeluşii ei.

— Ce mai fac?

— O, mama, sunt atât de drăgălaşi. În special acela alb-negru. Are ochii mari şi urechile pleoştite. Sper că tata mă va lăsa să-l păstrez.

— Nu prea mai avem loc de încă un câine.

— Da e aşa de drăgălaş!

— Toţi căţeluşii sunt drăgălaşi, îi aminti Marty. Când cresc mari, sunt doar simpli câini.

— Să nu-mi spui mie că nu-ţi plac câinii, o muştrului Ellie, iar Marty râse, ştiind că Ellie avea dreptate. Întotdeauna iubise câinii şi de fiecare dată când făta căţeaua, ea era cea care suferea cel mai mult privind cum căţeluşii erau duşi şi daţi altora.

Ajunseră acasă la Kate, iar Marty avu parte de o primire călduroasă, în timp ce Ellie se duse să vadă de găini.

Tânărul descăleca, îşi priponi calul şi se îndreptă spre uşă. Ciocăni de câteva ori, însă nu primi niciun răspuns, aşa că se îndreptă spre grajd, văzând că uşa era deschisă.

După ce le dădu de mâncare găinilor, Ellie se dusese în grajd, să vadă căţeluşii. Ziua se dovedise atât de călduroasă, încât îşi scoase haina.

Deschise larg uşa grajdului pentru ca soarele să

pătrundă înăuntru. Lady îi alergă în întâmpinare, urmată de patru ghemotoace de căţeluşi, ce se grăbeau nevoie mare, poticnindu-se şi împleticindu-se. Ellie îşi zvârli haina într-un colţ şi se puse pe genunchi, pe paiele călduţe şi aromate.

— O, spuse ea, luându-l în braţe pe favoritul ei şi frecându-şi obrazul de căpşorul lui. Eşti un dulcic.

Simţi limbuţa-i netedă pe nasul ei, iar Ellie îl sărută pe căpşorul îmblănit şi întinse mâna după alt căţeluş. Un al treilea începu s-o tragă de fustă, mârâind şi luptându-se cu ea de parcă ar fi fost ceva necunoscut şi periculos. Ellie râse şi-l îndepărtă jucăuş cu piciorul. Căţeluşul se rostogoli şi-i atacă pantoful. Ea îl trase în poală şi întinse mâna după ultimul, o căţeluşă timidă, cea mai mică dintre cei patru.

— Vino încoace, spuse Ellie, încercând s-o tragă mai aproape. Se puse în şezut şi-i adună pe toţi patru în poală. Lady se lipi de ea, lingându-i faţa,

braţul şi mâna – atunci când apuca s-o facă. Ellie îl ridică din nou pe preferatul ei şi-şi apropie obrazul de căpşorul lui.

— Trebuie să-l întreb pe tata dacă mă lasă să te păstrez, îi spuse ea. Ellie era atât de absorbită de căţeluşi, încât nu observă umbra ce traversă intrarea în grajd; nici nu observă silueta care se oprise în cadrul uşii, privind la creştetul auriu aplecat deasupra căţeluşilor jucăuşi. Tânărul o privi în tăcere. Ea îşi ridică faţa pentru a-i fi mângâiată de razele soarelui, iar acestea i se răsfrânseră în strălucirea obrajilor şi albastrul adânc al ochilor. Încă nu-l văzuse, atât de absorbită era de micii ei prieteni. Cu degetele-i subţiri, mângâie cu blândeţe blăniţa cârlionţată a căţeluşului şi se jucă cu urechiuşa-i moale şi căzută.

— Eşti un dulcic, spuse ea, ridicându-l ca să-l privească în faţă. Cine ar putea renunţa la tine?

Lane nu făcuse nicio mişcare. Ştia că n-ar fi

trebuit să stea acolo, privind-o, în timp ce ea nici măcar nu era conştientă de prezenţa lui, însă nu se putea îndura să risipească vraja scenei ce se desfăşura în faţa ochilor lui. Cine era oare fata aceasta încântătoare? Era drăguţă şi specială ca şi... ca şi... Lane nu găsi termen de comparaţie. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se asemene cu ea.

Câinele fu acela care-i dădu în vileag prezenţa. Lady se întoarse spre el şi scheună, dând uşurel din coadă. EUie îşi luă ochii de la căţeluş şi privi spre uşă. La vederea tânărului necunoscut, icni scurt şi se ridică repede în picioare, rostogolind căţeluşii pe paiele moi.

Lane îşi găsi repede glasul.

— Mă scuzaţi, domnişoară, că v-am speriat în felul ăsta! N-am vrut. Caut... caut familia Davis.

— Într-un grajd? întrebă ea, însă tonul ei conţinea mai degrabă o undă de tachinare, nu de acuzaţie.

— Am bătut la uşa casei, dar nu a răspuns nimeni. Văzând că ea nu-i răspunde, explică:

— Am... am văzut uşa grajdului deschisă şi m-am gândit că cineva s-ar putea... Se opri. Mă scuzaţi dacă v-am deranjat, domnişoară!

— Nu-i nicio problemă, spuse ea în cele din urmă şi puse căţeluşul jos lângă mama sa.

— Sunt la ferma familiei Davis sau...?

— Noi suntem familia Davis, spuse tânăra din faţa lui, scuturându-şi paiele de pe fustă. Pe cine căutaţi?

— Pe părinţii lui Missie, răspunse el. Pe Clark şi Marty.

Ellie simţi cum ochii i se măresc de uimire şi stânjeneală în timp ce-l privi mai îndeaproape pe tânărul chipeş care-i stătea înainte, cu pălăria în mână. Probabil că acesta e Lane, despre care vorbeau mama şi tata, îşi spuse, studiindu-l din cap până-n picioare.

Tânărul era înalt şi subţire, cu toate că avea

umerii laţi. Era proaspăt bărbierit şi avea ochi căprui, de un maro închis. Bărbia lui trăda o atitudine fermă, ca şi când, odată hotărât, greu şi-ar fi schimbat decizia. Nu era un bărbat pe care Ellie l-ar fi catalogat drept arătos – nasul lui uşor încovoiat era vinovat pentru asta – însă avea o anumită atitudine ce te făcea să te întrebi dacă nu cumva, ajungând să-l cunoşti, ai fi descoperit în el un om de-a dreptul plăcut.

Ellie îşi plecă privirea, de-acum şi mai stânjenită de faptul că-l scrutase cu atâta îndrăzneală pe acest necunoscut.

— Mama e acum la Kate, iar tata e prin preajmă, explică ea în grabă. Făcu un pas înainte şi se îndreptă spre casa lui Kate, iar el i se alătură.

Ajunseră la Kate fără să schimbe nicio vorbă între ei, iar Ellie bătu uşurel la uşă şi intră fără a aştepta răspunsul lui Kate.

— Mama, spuse ea, a venit cineva care vrea să te vadă. Se dădu apoi la o parte ca să-i facă loc

tânărului să intre.

Marty chiui uşor şi se ridică repede de la masă.

— Lane! spuse ea în timp ce-l cuprinse pe tânărul bărbat într-o îmbrăţişare afectuoasă.

Marty se întoarse spre Kate.

— Ea e Kate, soţia lui Clare, făcu ea prezentările. Iar pe Ellie a noastră văd că ai cunoscut-o deja.

Ellie rămase ţintuită locului, simţindu-se ciudat de stânjenită şi zăpăcită sub privirea lui Lane. Acesta făcu un pas înainte.

— Nu chiar, spuse el. Mai degrabă am descoperit-o... dar nu ne-am prezentat.

— Ellie, spuse Marty, acesta e Lane, cel despre care ţi-am povestit atâtea lucruri.

Lane se apropie pentru a se prezenta. Ellie întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea încetişor. Îmi cer scuze că nu mi-am dat seama cine eşti.

Lane îi luă mâna şi privi în ochii ei albaştri.

Niciunul nu spuse nimic. Ellie rămase mai degrabă surprinsă şi chiar puţin înspăimântată de gândurile ce i se învolburau în minte. Nu puţini fuseseră aceia care-i dăduseră târcoale şi care ar fi stat la coadă la uşa ei dacă ar fi manifestat un interes cât de mic faţă de ei, însă niciunul n-o făcuse să se simtă astfel. Abia l-ai cunoscut pe acest Lane, se muştrului ea. Acum, adună-te, fetiţo!, îşi isprăvi ea tăcuta morală.

Marty insistă ca Lane să rămână la masă. Nu-i trebui prea mult ca să-l convingă. Lane spuse că abia aştepta să poată povesti mai mult cu ei. Avea veşti de la Willie şi Missie şi familia lor. Avea noutăţi şi despre mica lor biserică şi despre felul în care crescuse de când plecaseră ei. Avea mesaje şi din partea celor de la ferma de vite. Şi apoi, spuse el, principalul motiv pentru care se afla la ferma lor în acea seară – pacheţelul pe care Missie îl trimisese pentru ei. Vârî mâna în buzunarul de la cămaşă.

— Missie a trimis asta şi mi-a spus că nu cumva să îndrăznesc să uit să vi-l dau.

Lane scoase o bucată de hârtie atent împăturită.

— Missie v-a trimis o buclă din părul Melissei. Îi întinse pacheţelul lui Marty. Aceasta îl despături cu grijă şi descoperi o buclă mică de păr, moale şi pufos.

Ellie văzu cum mama ei se lupta să-şi reţină lacrimile.

— Atât de departe, în Vest, am o nepoţică, şopti Marty luând în mână micuţa buclă. O răsuci pe după deget. Bucla gălbuie avea o uşoară nuanţă de roşcat. Marty o duse la buze şi, în acea clipă, lacrimile i se revărsară nestingherite pe obraji.

Îşi şterse ochii şi se întoarse spre Lane.

— Îţi mulţumesc, murmură ea. Cred că e tare frumoasă.

— Aşa zicem şi noi, spuse Lane. Toţi suntem de acord cu asta.

— Da ştiu că fătuca asta va creşte într-un loc

tare interesant, interveni Clark. La o fermă de vite, cu o mulţime de bărbaţi gata s-o răsfeţe!

Izbucniră cu toţii în râs.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ma Graham

Marty îşi dori s-o poată vedea pe Ma încă o dată înainte de Crăciun, aşa că-l rugă pe Clark să înhame caii la căruţă pentru ea, profitând astfel de ziua însorită de iarnă. Fără prea mare tragere de inimă, Clark fu de acord, pentru că ştia cât de important era lucrul ăsta pentru Marty, însă în ochi i se putea citi îngrijorarea.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

— O să mă descurc, îl asigură Marty. Clark, mă simt bine acum. Mai bine decât m-am simţit în

ultimele luni.

Clark îi privi talia rotunjită.

— Bine, dar ai mare grijă, o avertiză el.

Marty însă îl opri, aruncând în joacă spre el cârpa de vase.

— N-o să mă iau la întrecere cu nimeni, promise cu un zâmbet. Cu toate că soarele de iarnă strălucea pe cer, aerul era încă destul e rece. Nu după multă vreme, Marty fu recunoscătoare pentru I lătura în plus pe care o înfăşurase în jurul ei, la insistenţa familiei.

Se întrebă cine-i va ieşi în întâmpinare în curtea familiei Graham ca U ia caii acum, când Ben nu mai era. Întotdeauna se grăbea s-o salute şi s-o îndemne să intre în casă, în timp ce el se-ngrijea de cai. Gândul că Ben nu mai era acolo ca să umple locul gol lăsat în vieţile lor o I II prinse de tristeţe.

Se gândi la Ma şi se întrebă cum făcea faţă zilelor şi nopţilor lungi de singurătate. Probabil că-i

era teribil de greu, mai ales odată cu apropierea Crăciunului. Crăciunul era o perioadă frumoasă a anului, însă şi foarte tristă atunci când cineva a pierdut o persoană dragă.

Când Marty intră în curtea familiei Graham şi coborî din căruţă, fu întâmpinată de Lou, care tocmai ieşise din grajd. O primi cu căldură şi o trimise în casă la Ma, aşa cum făcuse tatăl său în multe asemenea ocazii.

Marty nu avu timp să bată la uşă, căci Ma o văzuse pe geam şi-i ieşise în întâmpinare.

— Atât am nădăjduit c-o să vii! spuse Ma. Am avut mare nevoie de tine.

Marty se dezbrăcă de haina groasă, o îmbrăţişa pe Ma şi se îndreptă spre soba din bucătărie ca să-şi încălzească mâinile.

— M-am gândit eu, spuse ea, gata să izbucnească în lacrimi. Atât de mult m-am gândit la tine şi m-am rugat pentru tine... Dar asta... nici măcar asta mă tem că nu ajută prea mult.

— O, ba da. Sigur că ajută, spuse Ma făcându-i semn să se aşeze la masă. Cu toate că am familia aproape – şi au fost atât de buni cu mine, m-au invitat mereu la masă, sau la cafea, sau doar la taifas. Dar Marty, am fost nevoită să-mi găsesc singură o direcţie. La început, eram la ei aproape în fiecare zi. A fost bine o vreme, dar nu pot continua aşa. Trebuie să mă obişnuiesc să trăiesc singură.

Marty se aşează, iar Ma trase un scaun în faţa ei.

— Ştii, în multe feluri, continuă Ma, perioada asta e mai grea decât cea prin care am trecut după ce l-am pierdut pe Thornton.

Marty rămase surprinsă.

— Vreau să spun că atunci când l-am pierdut pe Thornton, cu toate că a fost teribil de greu – pentru că l-am iubit mult şi era atât de tânăr, iar eu eram nepregătită pentru aşa ceva – îi aveam pe cei mici şi ştiam că trebuie să merg înainte şi să nu mă las... nici măcar o clipă. Copiii m-au

ajutat să merg înainte, dacă mă înţelegi. Abia aveam timp să mă gândesc la mine însămi. Ei bine, de data asta sunt singură-singurică. Copiii mei sunt mari. Şi parcă nu mai am niciun motiv să vreau să merg înainte.

— O, dar ai, interveni grabnic Marty.

— Ştiu. Ştiu. Am o mulţime de predici pe care mi le repet în fiecare zi, de câteva ori pe zi, dar parcă nu le mai cred.

— Tu spuneai că asemenea lucruri au nevoie de timp, îi aminti Marty. Ţii minte? încă n-a trecut prea mult timp, Ma.

Marty prinse în mâna ei mâinile bătătorite de muncă ale lui Ma ce se odihneau pe masă una peste alta.

Ma rămase cu capul plecat, iar Marty se temu că Ma va începe să plângă. Însă femeia îşi îndreptă umerii şi o privi cu un zâmbet tremurat, însă curajos.

— Timp? spuse ea. Aşa e, este nevoie de timp.

De timp şi de Dumnezeu.

Marty îşi trecu degetele peste marginea mesei.

— N-ar strica dacă ai încerca să priveşti înainte, spuse ea. Se apropie Crăciunul. Ai o mulţime de nepoţi. Le-ai pregătit cadourile?

Ma clătină din cap.

— Atunci mai bine ai scoate acele de tricotat şi croşeta, pentru că se vor aştepta cu toţii ca bunica să le facă obişnuitele fulare şi mănuşi.

— O, Marty, nu găsesc nicio plăcere în Crăciunul ăsta! spuse Ma. Marty se ridică, ocoli masa şi-şi puse mâna pe umărul femeii mai în vârstă.

— Cel mai greu Crăciun pe care l-am trăit a fost cel de după moartea lui Clem, spuse ea. Da ştii ce? Privind acum în urmă, îl văd ca fiind şi cel mai însemnat. Niciodată nu înţelesesem până atunci adevărata însemnătate a Crăciunului. M-am întrebat adesea de ce Oare, continuă ea, aşezându-se pe scaunul aflat lângă Ma, dar cred că asta s-a întâmplat pentru că am hotărât să

folosesc acea perioadă a l răciunului ca pe un timp al creşterii. Nici măcar nu înţelegeam prea multe, însă ştiam că Dumnezeu are o semnificaţie mult mai adâncă pentru sărbătoarea Crăciunului decât i-o acordăm noi. Îmi doream acest lucru. Îmi doream să aflu care era acea semnificaţie. Pe atunci, tot ce ştiam era că doream să-i ofer lui Missie un Crăciun special. Deja pierduse atât de mult şi doream să ajut la vindecarea acelor amintiri dureroase. Oferindu-i lui Missie, am primit eu însămi mult mai mult.

Cred că asta-i adevărata semnificaţie a Crăciunului... Marty se opri şi o privi pe Ma în faţă.

— Tu ai o familie, continuă ea după o clipă. O familie pe care o iubeşti tare mult. Vocea lui Marty era joasă, însă clară. Fiecare dintre ei suferă, în felul său, dar cel mai mult suferă pentru tine. Crăciunul nu va însemna prea mult pentru ei – decât dacă tu-l poţi face însemnat. Ei au nevoie de tine, Ma. Au nevoie de tine ca şi atunci când şi-

au pierdut celălalt tată.

Ma începuse să plângă încetişor în timp ce Marty îi vorbea. Iar când aceasta isprăvi, femeia mai în vârstă îşi suflă nasul şi-şi şterse ochii.

— Ai dreptate, spuse ea. În durerea mea, n-am reuşit să văd asta. Au nevoie de mine. Fiecare dintre ei...

Se ridică de la masă şi se duse după ibricul cu cafea.

— Vai de mine! exclamă în timp ce turnă cafea în ceşti şi se aşează greoi în scaun. Sunt cam în urmă. În perioada asta a anului aveam deja isprăvite patru sau cinci perechi de mănuşi. Va trebui să-i dau zor, nu-i aşa, Marty?

CAPITOLUL DOISPREZECE

Lane dă o mână de ajutor

Familia Lahaye plecă spre Vest, aşa cum plănuise, iar Lane se instala la ferma lor ca s-o supravegheze. Animalele trebuiau îngrijite şi mai erau două vaci ce trebuiau mulse dimineaţa şi seara, însă Lane se întreba ce va face cu cele câteva ore de răgaz de peste zi.

Bucuros să-şi găsească un motiv, se duse la familia Davis şi discută cu Clare şi cu Arnie.

— Ce faceţi de obicei în zilele lungi de iarnă, când nu munciţi la câmp? întrebă el.

— Păi, avem destule de făcut, mai ales când e vorba să tăiem lemne pentru tot anul, răspunse Clare.

— Familia Lahaye are o movilă uriaşă de lemne tăiate, le spuse Lane. Mi-au spus că nu mai e nevoie să mă ocup de asta. Ar trebui să le folosească întâi pe cele tăiate, altfel o să prindă mucegai.

— Apoi trebuie să vedem de animale.

— Ei nu au prea multe. O scroafă, câteva găini, câteva vaci de muls Şi câteva vite. Nici măcar câine n-au.

Arnie râse.

— Atunci, să sperăm că-ţi place să citeşti, glumi el.

— Îmi place, răspunse Lane, da nu tot timpul. Vă deranjează dacă vin să vă dau o mână de ajutor la tăiatul lemnelor?

— Deloc, anul ăsta o să avem nevoie de ceva mai multe lemne de foc. Vom avea nevoie de lemne pentru trei case, adică pentru părinţi, pentru mine şi pentru Arnie, spuse Clare. În plus, ne-am gândit s-o ajutăm şi pe Ma Graham. Sigur are nevoie de ajutor. Vrei să pui mâna pe topor câteva zile?

Era mai mult decât sperase. Zilele lui Lane urmau a fi pline de activitate şi, lucrând alături de băieţii familiei Davis, s-ar putea chiar să aibă

şansa s-o vadă din când în când pe Ellie. Le promise lui Clare şi Arnie că va veni la fermă dimineaţa următoare, imediat ce-şi va termina treburile în gospodărie.

Lane avu mai mult de lucru decât se aşteptase, aşa că se grăbi spre ferma familiei Davis fără a-şi lua micul dejun. Se întreba dacă Clare şi Arnie îl vor aştepta sau plecaseră deja în pădure fără el.

N-avea de ce să-şi facă probleme, pentru că era încă devreme, iar bărbaţii familiei Davis erau ocupaţi cu animalele.

— Poţi să intri ca s-o saluţi pe mama, îi strigă Arnie. O să vin şi eu imediat să beau o ceaşcă de cafea şi să-mi iau mâncarea pentru prânz. S-ar putea chiar să le convingi pe doamne să te servească cu o cafea.

Prânz, se gândi Lane, muştruluindu-se. Nici măcar nu m-am gândit să-mi pun ceva de mâncare.

Ellie fu cea care-i deschise uşa. Curăţică şi

atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie albastră de pânză cu manşetele şi gulerul alb, înfăşurată cu un şorţ bine apretat, Ellie zâmbi când îl văzu, iar Lane îşi simţi inima bătându-i cu putere.

— Intră, îi spuse ea. Băieţii spuneau că te-ai oferit să-i ajuţi la lemne. Lane intră şi-şi puse pălăria într-un cui de lângă uşă.

— Mama vine imediat, spuse Ellie. S-a dus sus să-şi ia lucrul de mână. Vrei o cafea?

— Cu mare plăcere, doamnă, răspunse Lane, dându-şi seama dintr-odată cât de foame îi era.

Ellie se strâmbă la el.

— Nu-mi spune mie doamnă, îl tachină ea. Mă faci să mă simt ca o guvernantă bătrână.

Lane zâmbi larg.

— Ei bine, nu semeni deloc cu o guvernantă bătrână, îndrăzni el să spună, apoi adăugă repede, „domnişoară”.

— Nici domnişoară nu e nevoie să-mi spui, i-o întoarse Ellie. Văzând cum ridică din sprâncene

mirat, Ellie spuse:

— Ellie ajunge.

Lane dădu din cap şi Ellie îi făcu semn să se aşeze la masă. Lane se aşeză şi se întrebă ce să facă cu mâinile. Păreau prea mari pentru a le pune în poală şi o altă poziţie îi părea prea ciudată. Ellie părea prea preocupată să toarne cafea în ceaşcă şi să aleagă câteva brioşe, pentru a remarca stânjeneala lui.

— Arată tare bine, domnişoară... Ellie, spuse el în timp ce fata aşeză în faţa lui brioşele proaspăt scoase din cuptor.

— Pun pariu că nici măcar nu ţi-ai făcut timp pentru un mic dejun îndestulător, îl mustră ea. Îi cunosc pe fraţii mei. Ar muri de foame dacă n-ar avea cineva grijă de ei. Şi, spunând asta, Ellie se duse să scoată tigaia şi să ia câteva ouă şi o bucată de slănină.

Lui Lane îi era foame, dar n-ar fi vrut s-o deranjeze. Însă nu ştia nici cum s-o oprească, aşa

că rămase la locul lui şi o privi în timp ce-i pregătea mâncarea.

— Aşa, spuse ea punându-i farfuria cu mâncare în faţă. Dacă eşti atât de bun şi te-ai oferit să ajuţi familia Davis, atunci cel puţin atât putem face pentru tine. Întinse mâna după ceaşca lui de cafea, însă descoperi că Lane nici nu se atinsese de ea.

— Nu-ţi place cafeaua? îl întrebă ea.

— O, ba da. Îmi place cafeaua. Nici nu ştiu cum m-aş descurca fără ea. La ferma de vite... Lane se opri. Am fost prea ocupat ca să m-ating de ea, isprăvi el jalnic.

— Ocupat?

— Să mă uit la tine, spuse el încet. Simţi cum se îmbujorează la faţă din cauza îndrăznelii propriilor cuvinte.

Ellie se îmbujora şi ea, aşa că se întoarse spre dulapul de bucătărie.

— Mai bine-ai mânca, până nu se răceşte, spuse

ea, cu vocea întretăiată. Trebuie să pregătesc pachetele cu mâncare pentru prânz.

Lane începu să mănânce şi, nu după multă vreme, isprăvi ce avea în farfurie şi brioşele. Se duse la sobă ca să-şi umple singur ceaşca.

Ellie îşi ridică ochii de pe sandvişurile pe care le pregătea. Lane sorbi din cafea şi ridică ceaşca.

E bună cafeaua, spuse el.

— Cafeaua e bună întotdeauna, câtă vreme e fierbinte, spuse ea, iar Lane îşi dădu seama că-l tachinează.

În acel moment, Arnie intră în bucătărie. Îşi aruncă mănuşile într-un colţ şi se duse la dulap ca să-şi ia o ceaşcă.

— Măiculiţă, da tare frig e azi! Va trebui să muncim din greu, ca să nu-ngheţăm.

Clare era în spatele lui.

— Credeam că dragostea-ţi ţine de cald, glumi el. Arnie se îmbujora.

— Ellie, mai ai o ceaşcă cu cafea? întrebă Clare.

— Serveşte-te, răspunse Ellie. Ştii unde sunt ceştile. Clare întinse mâna şi-i ciufuli părul.

— Mamă dragă, spuse el, eşti la fel de obrăznicuţă ca întotdeauna. N-a avut nimeni grijă să te ţină-n frâu de când am plecat de-acasă. Ai nevoie de un şef hotărât...

Însă Ellie nu-l lăsă să isprăvească.

— Poftim, spuse ea punând ultimul pacheţel într-o cutie. Aici e mâncarea. Am pus destul ca să ajungă la toţi trei.

Clare înghiţi în grabă cafeaua şi-şi puse ceaşca deoparte.

— Mă duc să-mi iau rămas bun de la Kate. Ne întâlnim la grajd, le spuse el bărbaţilor şi plecă.

Marty intră în bucătărie purtând pe braţ coşul cu lucrul de mână.

— O, bună dimineaţa, Lane, spuse ea. N-am ştiut c-ai ajuns. Am auzit că te-ai oferit să-i ajuţi pe băieţi cu tăiatul lemnelor. Asta-l va face pe Clark să se simtă puţin mai bine. Anul ăsta avem

nevoie de mai multe lemne, iar să mânuieşti toporul şi să te sprijini doar pe un singur picior e o treabă cam grea. Mai ales când pământul e ud şi alunecos. Acum, că ai venit să ajuţi, trag şi eu nădejdea să-l ţin mai aproape. Ezită un moment. Te-a invitat Ellie să rămâi la cină?

Lane se îmbujora din nou.

— Mă tem că n-am făcut-o, spuse Ellie. Nu m-am gândit aşa departe.

— Mulţumesc, doamnă, îi spuse Lane lui Marty. Dar, eu nu...

— Nu-i nicio problemă, îl asigură Marty. Dacă tot ne dai o mână de ajutor, atunci cel puţin vrem să te vedem bine hrănit.

Lane se îmbujora şi mai tare.

— Domnişoara Ellie mi-a pregătit deja micul dejun, mărturisi el, şi a pus mâncare pentru prânz. Cred că e destul.

Marty râse.

— Mă bucur c-a avut grijă de tine. Dar înainte de

a pleca acasă, intri aici şi mănânci. Mâncarea va fi gata când vă veţi întoarce.

Lane se gândi să protesteze, însă se uită la Ellie. Ar fi bine s-o poată vedea şi mai târziu.

— Mulţumesc mult, îi spuse lui Marty şi-l urmă pe Arnie afară.

Ellie avu o zi proastă. Ceva cu privire la Lane o deranja. Niciodată înainte nu întâlnise vreun tânăr care s-o tulbure atât. De câte ori se gândea la modul în care o privise, simţea cum i se aprind obrajii. Tânărul părea a-i citi cele mai adânci gânduri – părea că-i trimite mesaje ciudate fără a folosi cuvinte. Lucrul ăsta o tulbura pe Ellie, însă o şi provoca. De ce a trebuit să vină de la atâta depărtare şi să tulbure lumea ei atât de ordonată şi liniştită? Peste câteva luni, el se va întoarce în Vest şi după aceea, ce va urma? Vor intra lucrurile pe făgaşul normal, ca şi când niciodată nu l-ar fi cunoscut? Ellie se temea că nu va fi aşa.

— E un băiat drăguţ, nu-i aşa, draga mea? îi

întrerupse Marty gândurile învolburate, iar Ellie tresări.

— Ce?

— Lane, e un băiat drăguţ. Willie e atât de norocos că-l are. A fost un ajutor de nădejde şi la fermă, şi în biserică. Şi iată-l aici, oferindu-şi ajutorul la tăiat lemne – una dintre cele mai grele treburi. Asta mi-a luat o povară de pe suflet, mai ales dacă mă gândesc la tatăl tău.

Ellie fu de acord cu mama sa, fără însă a comenta în vreun fel.

— Mă întreb câtă vreme o să stea pe-aici, spuse Marty. Cred că e nerăbdător să se întoarcă, dar parcă familia Lahaye spunea că o să 1,1 mână acolo şi după Crăciun, nu-i aşa?

— Cred că da, murmură Ellie.

— Ei bine, va trebui să ne purtăm frumos cu el, câtă vreme-l avem aici. Nu cred că băiatul are vreo rudă.

Marty continuă să tricoteze, iar Ellie să-şi vadă

de treburile din bucătărie.

— Ar fi bine dacă ar putea merge şi el la întâlnirea de la biserică, de săptămâna viitoare, gândi Marty cu voce tare. Ar fi bine dacă ar putea întâlni câţiva tineri. Cred că a trecut multă vreme de când n-a mai avut parte de tovărăşia celor de-o vârstă cu el. Unii dintre îngrijitorii de vite din Vest sunt oameni aspri. Pentru el ar fi chiar de folos. Întreabă-l dacă vrea.

Ellie.

— Eu? întrebă Ellie, cu o voce care-i trăda uimirea. Marty îşi ridică surprinsă privirea.

— O, mama, spuse Ellie în apărarea ei, eu nu le pot cere băieţilor să mă invite...

— O, spuse Marty. Nu m-am gândit la asta. Nu, tu nu faci aşa ceva. Ar părea ciudat, e drept. Mă gândeam la Lane, că ar fi putut merge ca prieten de familie, asta-i tot. O să-l rog pe Arnie...

— Arnie va merge cu Anne.

— Aşa e. Ei bine, spuse Marty nedorind să

renunţe la idee, mă voi gândi eu la ceva. Mi-aş fi dorit ca Luke să ajungă acasă mai devreme. El ar fi putut să-l ia.

Marty începu să numere ochiurile, iar Ellie vârî prăjitura în cuptor.

— Tu cu cine mergi? întrebă Marty dintr-odată, iar Ellie clătină din cap întrebându-se de ce nu renunţa mama ei să mai discute subiectul ăsta.

— N-am fost sigură c-o să merg, răspunse Ellie cu sinceritate, gândindu-se la cei doi băieţi care o invitaseră şi nedorindu-şi să meargă cu vreunul dintre ei. Ridică din umeri. Nici acum nu sunt sigură, continuă ea.

— Da ar trebui, o încuraja Marty. Ar trebui să mai ieşi şi tu. Ellie fu tare uşurată când constată că mama ei se rezumă doar la aceste cuvinte.

Cina era gata când bărbaţii se întoarseră de la pădure. Lane se gândi că ar trebui să meargă direct acasă ca să vadă de treburile fermei Lahaye înainte de lăsarea întunericului, însă nu se putu

împotrivi ideii de a petrece puţin timp în aceeaşi încăpere cu Ellie. Ziua întreagă se gândise la ea. La îndemânarea cu care-şi făcea treaba în bucătărie, la atenţia de care dăduse dovadă atunci când îi pregătise micul dejun şi-i pusese mâncare pentru masa de prânz, la ochii ei sclipitori şi zâmbetul jucăuş. Nu şi-o putea scoate din minte şi nici nu era sigur că ar fi dorit lucrul ăsta.

Ellie servi masa şi, la un moment dat, când fusese nevoită să umple din nou platoul cu chifle, se aplecase aproape de el ca să ia platoul gol. Lane se gândi că toţi cei aflaţi în jurul mesei văzuseră cât de mult îl tulburase acest gest. Se uită repede în jurul lui, însă nimeni nu păruse a fi observat ceva. Nimeni, cu excepţia lui Ellie poate, dar ea nu se trăda cu nimic.

Lane plecă mult mai târziu decât ar fi trebuit s-o facă şi mult mai devreme decât şi-ar fi dorit. Se întunecase deja şi frigul se înteţise. Mai avea încă

treburi de făcut şi vaci de muls. Speră să nu fie vreo problemă la fermă din cauza faptului că întârziase atât de mult. N-o să se mai repete, îşi spuse. O să le spună celor din familia Davis că de la pădure trebuie să meargă direct acasă.

Dimineaţa următoare se trezi mai devreme decât de obicei. Îşi făcu conştiincios treaba şi le promise vacilor că în seara aceea n-o să mai întârzie.

Călări mai repede decât de obicei spre ferma familiei Davis, fără a forţa însă calul. Dacă ştia cineva cum trebuie să ai grijă de cai, atunci acela era Lane.

Ellie îl întâmpină din nou la uşă, iar Lane fu surprins să vadă, la intrarea în bucătărie, că masa era aşezată pentru o persoană. Ellie îi indică scaunul şi-l pofti să se aşeze. Mai apoi se întoarse spre soba mare, unde pregătea clătite. Lui Lane îi lăsă gura apă.

Ellie nu turnă cafea în ceaşcă decât după ce-i

puse în faţă o farfurie plină cu clătite.

— Doar n-ai fi vrut să se răcească, nu? întrebă Lane încetişor, tachinând-o.

Dacă cuvintele lui o surprinseseră pe Ellie, nu-şi dădu seama.

— Mănâncă tot, spuse ea cu prefăcută severitate, cuvintele trădând faptul că simţea şi ea legătura ce se înfiripase între ei.

Ellie se apucă de pregătirea pachetelor cu mâncare, iar Marty li se alătură curând în bucătărie. Vorbiră despre vreme şi despre Crăciunul ce se apropia cu paşi repezi, iar Marty îl invită să li se alăture la masa de Crăciun, lucru pe care-l acceptă cu recunoştinţă.

Clark veni din grajd cu o găleată plină cu lapte proaspăt.

— Cum îţi place la fermă? îl întrebă pe Lane. Parcă-i altceva să mulgi vacile decât să le însemnezi, ce zici? glumi el.

Lane zâmbi.

— Cred că sunt singurul îngrijitor de vite care ar admite că-i place să mulgă vacile.

Clark râse.

— Ei bine, mie nu mi-e jenă s-o spun. Îmi place treaba asta. Şi am o idee, continuă Clark. Dacă tot eşti aici şi faci munca mea, ce-ai zice dacă aş face-o şi eu pe a ta?

Lane îl privi uimit.

— Vezi tu, dacă n-ar trebui să te grăbeşti acasă ca să mulgi vacile, aţi putea sta mai mult timp în pădure la tăiat lemne. M-am gândit să merg eu la ferma ta, să rezolv treburile de seară, ca să poţi rămâne la cină şi să nu te mai gândeşti că trebuie să te grăbeşti acasă.

— Oh, nu pot face asta... urma să vă spun că n-o să rămân la masă deseară. După ce tremin cu treaba în pădure, mă duc direct acasă. N-o să fie prea târziu dacă...

— Fleacuri, spuse Clark. Eu am toată ziua la dispoziţie şi nu prea am cu ce-mi ocupa timpul.

Trebăluiesc pe-aici şi încă mai am suficient timp ca să fac şi treaba ta, înainte de a se-ntuneca.

— O, dar n-aş vrea...

Altfel nu sunt de acord. N-o să te las pe tine să munceşti la pădure toată ziua, ca pe urmă să te duci acasă, să-ţi pregăteşti singur de mâncare şi să ai grijă de animale pe întuneric.

— Lane realiză că n-are rost să se opună. Se întrebă dacă Ellie ascultase discuţia şi, dacă o făcuse, ce credea ea despre asta.

— Mă predau, spuse Lane şi se hotărî să lucreze şi mai din greu la tăierea copacilor.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Marty pune la cale o întâlnire

Seara la cină au servit pui cu găluşte, iar Lane

avu impresia că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun. Ellie îşi strânsese părul sus, însă câţiva cârlionţi lăsaţi liberi îi încadrau ovalul feţei, iar obrajii îi erau îmbujoraţi de căldura focului din sobă. Arnie era nerăbdător să mănânce şi să plece la Anne, iar Clare se dusese direct acasă.

După masă, Ellie încercă să-i trimită pe toţi în camera de zi a familiei, în faţa şemineului. Clark şi Marty nu se împotriviră. Lane se duse şi el – mai degrabă fără tragere de inimă. Discută cu Clark câteva clipe, mai mult cu urechea la zgomotele ce veneau din bucătărie, unde Ellie strângea masa, decât la conversaţia cu Clark.

Când Marty începu să discute cu Clark despre altceva, Lane profită de ocazie şi se strecură înapoi, în bucătărie.

— Te superi dacă şterg eu vasele? întrebă încet, iar Ellie se uită la el surprinsă.

— Mă gândesc că muşchii tăi sunt istoviţi după o zi întreagă de muncă, răspunse ea.

— Cred că pentru ştersul câtorva vase e nevoie de alţi muşchi.

— Atunci accept oferta, spuse Ellie şi zâmbi. Înima lui Lane tresaltă. Fata îi dădu un prosop de bucătărie şi-i arătă unde să aşeze vasele şterse. Începură să povestească, rămânând însă la subiecte de interes general.

Isprăviră mult prea curând. Lane agăţă prosopul în cui.

— Şi ce mai face căţeluşul tău? întrebă el.

Ellie se uită la el surprinsă, însă îşi aminti de îndată de prima lor întâlnire.

— Creşte ca o buruiană, spuse ea. Tata a dat deja doi căţeluşi.

— Dar nu şi pe cel favorit?

— Nu încă. Dar o va face. Deja avem destui câini. Ştiu. Tata are dreptate. Nu-i putem păstra pe toţi. Altfel ar fi mai mulţi ca noi.

Începu să aranjeze vasele în dulapul de bucătărie.

— Şi te necăjeşte lucrul ăsta? întrebă Lane.

— Cam aşa ceva. Zâmbetul lui Ellie era puţin forţat. Dar o să mă obişnuiesc.

— L-a cerut cineva până acum?

— L-am ascuns, admise Ellie puţin stânjenită. De fiecare dată când vine cineva să se uite la ei, îl ascund.

Semăna cu joaca unei fetiţe.

— Şi nu cumva să mă dai în vileag, îl avertiză ea degrabă, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Câtă vreme crezi că poţi să-l ţii ascuns? întrebă Lane când se potoliră.

— Până când va fi ultimul rămas, spuse ea serioasă. Mai e unul de dat, pe urmă îl pierd şi pe el.

— Familia Lahaye nu are câine, spuse Lane încet.

— Am aflat. Nu-mi pot imagina cum e să trăieşti la fermă şi să nu ai câine.

— Eu n-am avut niciodată un câine al meu.

— Niciodată? Tonul lui Ellie arăta că nu putea crede că cineva ar putea trăi fără un câine pe lângă el.

— Niciodată!

— Nu-ţi plac câinii?

— Îmi plac foarte mult. Lane îi puse în braţe un alt teanc de farfurii, iar aceasta le aranja la locul lor în dulap.

— Mai ales micuţul ăla al tău din grajd. M-am gândit că, dacă tot trebuie să-l dai, nu mi-l poţi da mie?

Ellie făcu ochii mari.

— Ba da... dacă-ţi place.

— Îmi place foarte mult... chiar îmi place.

— E un căţel tare bun, spuse Ellie cu însufleţire. O să fie foarte isteţ – îţi poţi da seama după felul în care-i strălucesc ochii. Şi e dintr-o rasă foarte bună, şi...

— Hei, o întrerupse Lane, nu trebuie să-mi spui toate astea. Deja ţi l-am cerut.

Ellie zâmbi.

— Când îl vrei? întrebă ea.

— Păi, mă gândeam că dacă tot sunt plecat ziua întreagă, ar fi prea mult să-ţi cer să mi-l păstrezi aici o vreme? Adică... până când terminăm cu tăiatul lemnelor. Nu cred că-i bine să-l luăm de la căţea şi să-l las pe urmă singur.

Ellie zâmbi larg.

— O să-i spun lui tata, îi zise.

Lane era pe punctul de a se întoarce în camera de zi, pentru că toate vasele erau aranjate şi nu mai avea niciun motiv să rămână în bucătărie. Ellie îl opri însă la jumătatea drumului, strigându-l.

— Lane.

El se întoarse repede, iar ea-i spuse încetişor:

— Mulţumesc.

Lane se întrebă cât de mult ar mai fi putut rămâne acolo fără să pară lipsit de bun simţ. Clark îl provocă la o partidă de şah, iar Lane rămase surprins să constate că se putea, totuşi, concentra

la joc în prezenţa lui Ellie, aflată în aceeaşi cameră, lucrând la o păturică pentru copil. Marty tricota o hăinuţă mică, însă Lane abia dacă-şi dădea seama că se afla şi ea acolo. Asta până când Marty spuse:

— Tinerii de-aici au o întâlnire la biserică săptămâna viitoare. Te interesează să mergi şi să-i cunoşti, dacă tot vei fi aici o bucată de vreme?

— Ar fi bine, răspunse Lane absent şi mută o piesă pe tabla de şah.

— Arnie şi Anne vor fi acolo, continuă Marty, da nu cred că vei mai cunoaşte pe altcineva.

— Nu, nu cred, spuse Lane.

— Mă gândeam că ai putea s-o iei pe Ellie şi să mergeţi. Ţi-ar putea arăta drumul şi te-ar putea prezenta celorlalţi tineri.

Lane îşi mută regele direct în calea unui pion al lui Clark şi spuse calm:

— M-aş bucura.

Jocul continuă. Lane pierdu partida. Începând cu

acea mutare, mintea nu-i mai rămase la joc. Nu îndrăznea s-o privească pe Ellie. O auzise icnind şi şoptind disperată: „Mama!” Rămăsese surprins de faptul ca nu refuzase pe faţă sugestia mamei sale. Oare o să-l refuze ceva mai târziu? Fusese oare invitată de altcineva? Lane se temu că aşa stăteau lucrurile. Clark se ridică şi strânse jocul, iar Marty continuă să tricoteze în linişte. Lane se ridică, la rândul lui, şi spuse că trebuie să plece. Marty protestă încetişor, însă după ce Lane le mulţumi pentru acea seară, spunând că trebuie să se retragă, Marty îi sugeră lui Ellie să-l conducă la uşă.

Ellie se ridică şi-şi puse deoparte lucrul de mână.

Traversară în tăcere camera de zi şi bucătăria, iar Lane îşi luă haina groasă din cui şi o trase pe el. Îşi scoase mănuşile din buzunar şi întinse mâna după pălărie. În tot acest timp, Ellie nu rosti niciun cuvânt.

— N-a fost ideea ta, nu-i aşa? întrebă Lane încet.

— Nu, răspunse Ellie, evitându-i privirea.

— Dacă e vreo problemă, înţeleg. Ellie îl privi.

— Pentru tine e vreo problemă? întrebă ea deschis. Lane se uită la ea calm.

— Pentru mine este o onoare, spuse el.

— Atunci nici pentru mine nu-i o problemă, spuse Ellie simplu. Lane plecă cu pălăria în mână şi inima cântând.

În seara întâlnirii de la biserică, Lane plecă mai devreme de la pădure pentru că şi Arnie ar fi dorit să ajungă acasă mai din timp, să se poată pregăti înainte de a trece pe la Anne. Clare îi tachina pe amândoi, însă Arnie îi aminti de felul în care se purtase el atunci când o curta pe Kate.

Lane nu se opri pentru cină, spunându-i deja lui Marty să nu-l aştepte. Se grăbi acasă, plănuindu-şi să facă o baie fierbinte şi să se radă. Nu era prea sigur cu ce să se îmbrace, dar o să se descurce cu

ce are. Nu-i vedea să creadă ce noroc dăduse peste el – chiar el să fie acela care-o însoţea pe Ellie! încă nu era sigur cum de obţinuse privilegiul ăsta sau de ce Ellie nu-l refuzase.

Ellie se grăbi să-şi termine treaba, apoi dădu fuga în camera ei. Marty se duse la ea s-a vadă ce-i lua atâta vreme, apoi se întoarse la Clark, clătinând din cap.

— N-am văzut-o niciodată aşa de agitată, spuse ea. A făcut baie, s-a aranjat şi acum probează mai multe haine.

— Orice fată e agitată când are întâlnire cu un băiat, răspunse Clark.

— Lane? Marty se uită la Clark. Păi, Lane e ca unul din familia noastră.

— Aşa este, fu de acord Clark.

Lane sosi mult mai devreme decât ar fi trebuit, iar când dădu ochii cu Ellie, inima începu să-i bată mai tare. Fata nu era doar drăguţă – era încântătoare.

Se îndreptară spre căruţă, iar el o ajută să se aşeze şi o înveli cu grijă.

Tăifăsuiră despre o mulţime de lucruri până la biserică. Când treceau pe lângă vreo fermă, Ellie îi povestea lui Lane câte ceva despre cei care locuiau acolo.

Când ajunseră la destinaţie, Lane o ajută pe Ellie să coboare şi se duse să priponească armăsarii alături de cei ai tinerilor din vecinătate. Erau acolo şi caii lui Arnie şi, trecând pe lângă ei, îl mângâie afectuos pe crupă pe unul dintre ei.

Când intră în biserică, Ellie îl aştepta la uşă. Îi arătă unde să-şi pună pălăria şi haina, apoi începu prezentările.

Tinerii se dovediră a fi prietenoşi şi jocurile plăcute. Seara trecu repede, iar Lane, care nu era obişnuit cu astfel de întâlniri, rămase surprins de atmosfera atât de destinsă de care avusese parte. După o gustare servită de fete, sosi ora plecării acasă.

În timp ce o ajută pe Ellie să-şi ia haina, Lane simţi asupra lui câteva perechi de ochi. Era conştient de faptul că se aflau acolo câţiva băieţi din vecinătate care-l cam invidiau. Observase lucrul acesta în privirile lor şi în felul rigid în care-l primiseră. Asta-l făcea şi mai conştient de faptul că se afla în poziţia de însoţitor al celei mai drăguţe fete din acel loc.

Lane nu zori caii pe drumul de întoarcere. Iar dacă Ellie observase acest lucru, nu spuse nimic. Vorbi în schimb despre întâlnire, despre oamenii pe care-i cunoscu şi ce părere avea despre acea seară. El întinse mâna ca s-o învelească mai bine, dorindu-şi din toată inima să-şi poată strecura braţul în jurul ei. Însă n-o făcu.

— Ce părere ai despre locurile astea? îl întrebă Ellie, schimbând direcţia conversaţiei.

— Sunt diferite, îi răspunse el, dar îmi plac.

— Îţi este dor de Vest?

— Nu atât de mult cum am crezut, răspunse el

cu sinceritate.

— Dar te-ai întoarce bucuros acasă?

Lane se gândi la acele spaţii deschise, la munţii din depărtare, la lupii de prerie şi urletele lor în noapte, la vântul ce-i mângâia faţa, şi-i răspunse:

— Cred că da.

— Mă gândesc că Missie a ajuns să iubească ţinutul acela, spuse Ellie, privind spre cerul presărat cu stele.

— Aşa cred şi eu, răspunse Lane.

— Mi se pare că a trecut atâta timp de când am văzut-o ultima oară pe

Missie!

— Vorbeşte adesea despre tine, spuse Lane şi se gândi la cele spuse de Missie despre sora ei mai mică, întrebându-se ce-ar spune dacă ar putea-o vedea acum pe Ellie.

— Încă mi-e dor de ea. A fost o soră minunată.

— De ce nu vii s-o vizitezi? Cu mine, ar fi dorit să adauge, însă se răzgândi.

Ellie râse încetişor.

— Câteodată am impresia că mama nu prea-şi doreşte să mă vadă plecând în Vest. Cred că se teme ca nu cumva să nu mă mai întorc.

— Crezi că ţi-ar plăcea Vestul? Ellie oftă.

— Cred că mi-ar plăcea oriunde, dacă... însă nu-şi isprăvi spusele.

— Dacă...? o îndemnă Lane să continue.

— Ei bine, spuse ea pe un ton indiferent, n-are niciun rost să mă gândesc la asta. Mama are nevoie de mine acasă, mai ales acum, când va sosi şi micuţul. Poate că nu va trece mult şi va veni Missie aici, în vizită. Tare mi-ar plăcea s-o văd... şi să-i văd pe cei mici.

Inima lui Lane tresaltă. Era oare vreun mesaj ascuns în cele spuse de Ellie? Oare îl avertiza că n-avea niciun rol în viitorul ei? Mama avea nevoie de ea. Lane o aprecia pentru purtarea de grijă de care dădea dovadă, şi avea dreptate. Marty avea nevoie de ea acum, dar cu siguranţă că nu-şi

dorea să-şi petreacă tot restul vieţii în bucătăria mamei, fără a se gândi să-şi întemeieze propria familie. Ar fi vrut s-o itrebe – să-i spună – însă ea îi arătă o stea căzătoare şi începură să vorbească despre alte lucruri. Lane îndemnă caii să meargă mai repede. Dintr-odată, noaptea i se păru mult mai friguroasă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Crăciunul

Marty, plină de entuziasm la gândul apropiatei perioade a Crăciunului, anticipa totodată şi nunta lui Arnie. Însă era încântată la culme de faptul că Luke va veni curând acasă.

O, cât de mult îi lipsise! Scrisorile lui, ce păreau destul de rare, îi aminteau cât de dor îi era de cel

mai tânăr fiu al lor.

Pregăti prăjiturile lui favorite, se agită cu pregătirea camerei lui, insistă să gătească mâncărurile lui preferate. Şi când termină de făcut toate astea, încă se mai gândi la ce anume ar mai putea face pentru ca băiatul să se simtă binevenit acasă.

— Stai jos şi mai odihneşte-te, o rugă Clark. O să te istoveşti de-a dreptul. Pe tine vine băiatul să te vadă, nu casa sau cămara.

Marty ştia că Clark avea dreptate şi încercă să se mai tempereze, însă tare îi era greu.

În ziua sosirii lui Luke, Marty fu dezamăgită. Plănuise tot timpul să meargă în oraş să-l întâmpine la diligentă, însă ziua se dovedi teribil de geroasă, cu un vânt năprasnic. Clark o informă categoric că mai bine-ar face să rămână acasă lângă foc şi să-i lase pe ei să-l întâmpine.

Ştia că n-avea rost să se opună, dar cum se mai supără şi spumegă! în cele din urmă, fu de acord,

insistând ca Clark şi Arnie – cei doi care urmau a merge în oraş – să-i promită că o să vină cât mai repede acasă. Clark îi promise şi plecă din timp, pentru a face mai întâi câteva cumpărături, astfel încât să se îndrepte spre casă de îndată ce Luke cu bagajele lui va coborî din diligentă.

Ziua trecu teribil de încet pentru Marty. Ellie se uita la ea şi clătina din cap văzând-o făcând de nenumărate ori drumul până la fereastră şi înapoi.

— O să faci şanţ în podea, mama, glumi ea, însă tonul ei spunea că înţelege ceea ce simte Marty.

În cele din urmă, se auziră câinii salutând apropierea căruţei, iar Marty alergă să deschidă uşa pentru Luke.

La prima vedere, Marty se gândi că Luke nu se schimbase prea mult în cele câteva luni în care fusese plecat. Nu se înălţase şi avea cam aceeaşi greutate. Zâmbetul lui era larg şi îmbrăţişarea plină de căldură. Doar după câtva timp împreună, Marty remarcă unele schimbări la el. Luke nu mai

era „băieţelul” ei. Era pe punctul de a deveni un bărbat responsabil. Acest lucru o întrista, însă o şi bucură. Simţi şi faptul că el o vedea pe ea acum într-o lumină diferită. Luke fusese întotdeauna fiul ei plin de compasiune şi atenţie. Acum o privea şi cu preocuparea şi ochiul practic al unui doctor. O, era adevărat, Luke mai avea destul de multe de făcut pentru a deveni doctor în adevăratul sens al cuvântului, însă deja privea lumea prin ochii unui medic.

Anulară drumurile la pădure pe perioada sărbătorilor de Crăciun şi a nunţii lui Arnie. Lane se gândea cu groază că nu va mai avea niciun motiv să vină la familia Davis timp de o săptămână, însă Marty îl considera drept parte a familiei şi întotdeauna găsea un motiv sau altul pentru a-l chema la ei.

Lane o ajută pe Ellie să instaleze şi să împodobească pomul de Crăciun în sufrageria spaţioasă a familiei. Băieţii erau ocupaţi cu alte

lucruri, spusese Marty, iar asta era o treabă prea mare pentru a fi făcută doar de o singură fată. Lane se oferi cu plăcere şi se bucură enorm de seara aceea. Ellie era într-o dispoziţie dintre cele mai bune, iar felul plăcut de conversaţie şi râsul ei argintiu aproape că-l ameţiră. Cum ar fi oare să poţi împărtăşi o viaţă întreagă astfel de momente cu fata asta? se întrebă şi trebui să admită că ideea nu-i displăcea deloc.

În ziua de Crăciun, casa era plină de oameni. Copiii alergau când afară, când înăuntru, râzând, şi chiuind, şi strigând de uimire la vederea cadourilor primite. Bărbaţii se adunară în faţa focului din cămin, prăjiră alune de pădure, se tachinară şi râseră cu poftă. Femeile se agitară prin bucătărie, amestecând, gustând şi asezonând mâncarea din cratiţele uriaşe, ce răspândea miresme îmbietoare în întreaga casă. Lane, care nu-şi amintea să fi avut parte vreodată de un asemenea Crăciun, se bucură de fiecare secundă.

Împărţiră cu dragoste darurile de sub pom, iar Lane se află şi el printre cei ce primiră cadouri. Căciula călduroasă tricotată de Marty urma să-l ferească de gerul zilelor de iarnă când va tăia lemne în pădure.

În cele din urmă, se adunară cu toţii în jurul mesei întinse. Cei mari reuşiră să-i potolească pe copii pentru o vreme, bărbaţii deveniră serioşi, iar femeile îşi puseră deoparte şorţurile şi se aşezară, cu mâinile reverenţios împreunate în poală. Clark luă Biblia familiei şi citi cu voce tare povestea Crăciunului, aşa cum o făcuse în fiecare an, mai apoi conducându-şi familia în rugăciune. Îi aminti cu numele pe fiecare dintre cei care lipseau Willie, Missie şi copiii lor, Clae, Joe şi micuţii lor. Îi mulţumi Domnului pentru că-l adusese înapoi pe Luke. Se rugă pentru noii membri ai familiei care încă nu veniseră pe lume şi-l ceru lui Dumnezeu să le binecuvânteze mamele care-i purtau în pântece şi să facă din cei ce se vor naşte o

binecuvântare pentru anii ce vor urma. Ceru binecuvântarea lui Dumnezeu peste Arnie şi Anne, care urmau să-şi întemeieze curând propria lor familie. Se rugă pentru Josh, Nandry şi pentru fiecare dintre copiii lor. Îi mulţumi Domnului pentru Lane şi prezenţa lui în casa lor, pentru prietenia ce însemna atât de mult pentru ei. Aminti în rugăciune familia Graham şi acest prim Crăciun dureros fără soţul şi tatăl familiei. În cele din urmă, se rugă pentru Marty, ajutorul său potrivit de-a lungul anilor. Îi mulţumi Domnului pentru sănătatea pe care i-o redase şi-l ceru lui Dumnezeu să le dea amându-rora înţelepciune şi călăuzire în creşterea micuţului cu care El îi va binecuvânta.

Fu o rugăciune destul de lungă, rostită din toată inima. Chiar şi copiii rămăseseră liniştiţi, pentru că bunicul stătea de vorbă cu Dumnezeu.

Spre deosebire de acest timp, masa se dovedi o chestiune foarte gălăgioasă. Parcă nici gândurile

nu ţi le mai puteai auzi din cauza vorbăriei şi râsetelor. Lane aruncă o privire spre Ellie. Cu obrajii îmbujoraţi, şuviţele de păr auriu ce-i încadrau faţa, ochii strălucind de fericire, tocmai îi răspundea lui Clare, care găsise cu cale s-o tachineze. Lane nu reuşi să-i audă cuvintele, însă din expresia feţei lui Clare, ghici că Ellie ştia să răspundă pe măsură ironiilor lui. După ce o privi uimit o clipă, Clare începu să râdă şi exclamă pe un ton ridicat: Aici m-ai prins, surioară!

Copiii primiră permisiunea să se întoarcă la jucăriile lor, iar adulţii se grupară pentru a servi încă o ceaşcă de cafea. Conversaţia intră acum pe un făgaş normal.

Clark se rezemă de spătarul scaunului şi-şi privi fiul mai mic.

— Arăţi bine, băiete. Cred că oamenii ăia au grijă de tine.

— Familia Whistler? O, da, te asigur. Mătuşa Mindy se agită pentru mine mai mult decât mama.

Luke se uită zâmbind la mama lui.

— Şi? Îţi plac cursurile? continuă Clark.

— Foarte mult. În fiecare zi învăţ ceva nou.

— Cum ar fi?

— Nu-ţi vine să crezi ce pot face oamenii acum – în chirurgie, ca tratament. Abia încep să învăţ, dar e o lume cu totul nouă. Peste câţiva ani, cu tot ce se descoperă, aproape că vor putea rezolva orice problemă de sănătate.

— Cred că m-am născut cu câţiva ani mai devreme, gemu Clark, prefăcându-se disperat, iar ceilalţi izbucniră în râs.

— Nu glumesc, tata, spuse Luke. Ar trebui să vezi membrele artificiale pe care le proiectează acum.

— Dacă-s numai proiecte, nu m-ajută prea mult, răspunse Clark, iar băieţii râseră din nou.

Luke însă nu se lăsă derutat de glumele lor. Începu să le explice proiectul unui asemenea membru artificial. Înainte de-a isprăvi, îngenunche

înaintea lui Clark şi luă în mâini ciotul piciorului. Le explică celor adunaţi în jur ce anume se proiecta pentru astfel de cazuri.

— O să ajungi chiar să uiţi că-ţi lipseşte un picior! exclamă el. I-am spus doctorului Bush că ai fi un candidat numai bun pentru primele încercări. Vreau să ai un picior de-ăsta, tata.

Nandry plecă de la masă. Marty crezu că merge să vadă ce fac copiii. Însă Nandry nu îşi făcu apariţia nici după ce isprăviră masa şi strânseră vasele.

După-amiază se jucară tot felul de jocuri, prăjiră alune şi povestiră.

— Îţi aminteşti de Crăciunul pe care l-am petrecut la Missie, când am cântat cu toţii colinde? îl întrebă Marty pe Lane.

Acesta aprobă printr-un semn al capului.

— Henry a cântat la chitară, continuă Marty, apoi se opri. Şi tu ai cântat la chitară.

— Ştii să cânţi la chitară? întrebă Arnie,

interesat.

— Ştiu puţin, răspunse Lane.

— Întotdeauna mi-am dorit să pot cânta la chitară, continuă Arnie.

— Henry m-a învăţat. Mă tem că n-am fost un elev strălucit, dar am învăţat destul ca să mă descurc.

— Ai chitara cu tine? întrebă Ellie timid.

— La familia Lahaye, răspunse el.

— Mi-ar plăcea să te aud cântând.

Doar Lane şi Ellie erau parcă conştienţi de legătura invizibilă creată între ei. Niciunul dintre membrii familiei nu părea să fi observat faptul că ochii lui Lane o urmăreau prin cameră sau că obrajii ei se îmbujorau atunci când descoperea că el o priveşte. Iar acum, cuvintele ei îi păreau lui Lane mai mult decât o simplă afirmaţie. Ele sunau ca o cerere şi, fără a promite prin viu grai, ochii lui îi făcură o promisiune.

Nandry se întoarse – de unde, Marty nu-şi dădea

seama. Poate că nu se simţea bine. Marty speră că Nandry nu se va îmbolnăvi, lipsind astfel de la nunta lui Arnie. Nandry rămase puţin deoparte, supraveghind îndeaproape copiii şi chiar învârtindu-se de colo-colo prin bucătărie.

Ziua se dovedise a fi senină şi frumoasă, cu toate că aerul era rece.

Copiii se rugară să fie lăsaţi afară, la joacă, însă Nandry le spuse că era mult mai frig decât credeau ei, aşa că joaca afară mai putea aştepta.

Şi Lane tânjea să iasă la aer. Îşi dorea din toată inima să poată fi singur cu Ellie. Făcuse câteva cumpărături în oraşul învecinat şi luase un medalion, pe care-l pusese deoparte. Ar fi dorit să i-l dăruiască când erau numai ei doi. Însă cum şi unde ar fi putut rămâne singur cu ea, într-o zi în care întreaga familie se adunase laolaltă? Şi-ar fi dorit să poată avea îndrăzneala de a o invita pe Ellie la o plimbare, dar n-avea curaj. Ziua se scurgea pe nesimţite, iar el încă nu găsise prilejul

de a vorbi cu ea. Ellie, poate că fără a-şi da seama, îi oferi prilejul mult aşteptat.

— Mă duc în grajd, să le duc câteva resturi de mâncare lui Lady şi căţelului, spuse ea. Vrei să-l vezi?

Lane sări în picioare. Probabil că cei din jur se gândiră că omul e extrem de încântat de căţelul achiziţonat.

— Mai bine ia-ţi haina. E frig afară, îl avertiză Ellie la uşă, căci Lane ar fi fost în stare să iasă din casă doar în cămaşă, atât de zăpăcit era în acel moment.

Se îmbujora uşor şi-şi luă haina pe el. Ellie era deja îmbrăcată şi gata de plecare.

— A crescut atât de mult, c-o să fii uimit, spuse ea în timp ce se îndreptau spre grajd.

Ellie deschise larg uşa grajdului, iar cei doi căţeluşi se năpustiră asupra ei, lingând-o şi lătrând fericiţi. Ellie râse în timp ce încerca să-i potolească. Lady privea scena, mândră parcă de

cei doi pui ai ei.

— Hei, da chiar că vă agitaţi zor-nevoie! exclamă ea şi încercă să-i liniştească, ca să le poată pune în faţă vasul cu carne de curcan, sos de carne şi resturi de mâncare. Le place, spuse ea, privindu-i cum înfulecă cu poftă. Tata spune că-i răsfăţ.

Căţelul crescuse, într-adevăr. Încă mai avea blăniţa cârlionţată şi urechile lungi, căzute, iar Lane era tare încântat de el. În mintea lui însă păstra imaginea unei fete frumoase, ţinând în braţe un căţeluş, întinse mâna şi-l ridică, ţinând la piept puiul ce se zvârcolea în timp ce-i mângâia blăniţa pufoasă. Ellie se apropie şi atinse căţelul.

— Încă nu i-am dat nume, îi spuse. Te-ai gândit la unul?

— Ce-ar fi să-i găseşti tu un nume? o întrebă Lane.

— Eu? Dar e căţelul tău.

— Eu vreau să-i dai tu nume, spuse Lane,

privind-o în ochi. Ellie îşi trase mâna şi făcu un pas înapoi.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu m-am gândit la asta.

— Ce nume i-ai pune dacă ar fi al tău? Pun pariu că ai deja un nume pentru el.

Zâmbetul de pe faţa ei îi spuse că, într-adevăr, aşa era.

— Haide, spuse Lane. Ce nume?

— Nu cred că ai fi de acord cu numele pe care l-am găsit eu. Nu-i un nume potrivit pentru câinele unui bărbat.

— De ce? Care ar fi un nume potrivit pentru câinele unui bărbat?

— Păi, Butch. Sau Pooch. Sau Ol Bob. Obişnuiam să le punem câinor noştri numele Ol Bob. Am avut un Ol Bob, iar când a făcut un pui, Arnie i-a zis tot Ol Bob. Mama mi-a povestit.

— Nu cred că mi-ar plăcea Ei Bob, spuse Lane. Da nici Butch sau Pooch. Căţelul ăsta e special. Ar trebui să aibă un nume special.

O privi, încurajând-o să-i spună numele pe care 1 alesese pentru câinele său. Ellie ezită.

— Haide, spuse el din nou.

— O să râzi.

— Niciodată!

Ellie începu să râdă încetişor.

— Ei bine, s-ar putea să nu râzi, pentru că eşti prea politicos, da sigur îţi va veni să râzi.

— Râsul îi face bine omului, răspunse Lane, iar râsul lui Ellie declară că şi ea era de acord.

— Bine, spuse ea. Şi dacă-ţi vine să râzi, poţi să râzi. Eu i-aş spune Romeo.

— Romeo? Şi Lane izbucni în râs.

Ellie i se alătură. După ce se potoliră, Ellie spuse pe un ton mai serios:

— Ce-ar fi să-i spunem Rex?

— Rex. Îmi place. Derivă din Romeo. Râseră din nou.

— Îmi promiţi că n-o să mă iei peste picior? întrebă Ellie.

— Să te iau peste picior?

— Pentru... Romeo.

— Promit, spuse Lane. S-ar putea chiar să-l strig aşa – o dată sau de două ori – dar când sunt numai eu cu el. Şi-l puse pe căţel jos, lângă mama lui.

Ellie ridică vasul şi dădu să iasă din grajd, însă Lane o opri. Ca răspuns la întrebarea ivită în ochii ei, Lane vârî mâna în buzunar şi scoase un pacheţel.

— M-am tot întrebat când voi reuşi să-ţi dau asta, spuse el încet. N-am vrut să-l pun sub pom, alături de celelalte. E cadoul meu de Crăciun pentru tine.

Ellie nu spuse nimic. El i-l întinse, iar ea îl luă, privind încurcată pacheţelul din mâna ei.

— Deschide-l, o îndemnă Lane, iar Ellie începu să-l desfacă cu degete tremurânde.

În timp ce scoase din cutie delicatul medalion, ochii ei se umplură de lacrimi.

— O, Lane, e frumos, şopti ea, iar lacrimile i se scurseră pe obraji. Dar nu-l pot primi.

Fu rândul lui Lane s-o privească încurcat.

— Vrei să spui că... ce speram... ce visam... m-am înşelat oare? Ellie rămase în tăcere, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce degetele ei mângâiau delicat medalionul.

— Nu-ţi place de mine? întrebă Lane.

— N-am spus asta... hohoti Ellie.

— Atunci este altcineva la mijloc?

— Nu, spuse Ellie cu hotărâre.

— Atunci nu înţeleg...

— E vorba de mama. Ea are nevoie de mine.

— Ştiu, spuse Lane cu blândeţe, luându-i mâinile în ale lui. O să aştept. Nu intenţionez să i te iau acum. Nu va mai fi mult...

— Dar tu nu înţelegi! exclamă Ellie. Asta aproape că ar distruge-o pe mama. Îi este atât de dor de Clae şi de Missie. Înima ei s-ar frânge dacă încă o fată a ei ar pleca atât de departe. Nu-ţi dai

seama...?

— Dar, cu siguranţă...

— Nu, spuse Ellie, clătinând din cap. Nu-i pot face mamei aşa ceva. N-aş putea. Împinse medalionul în mâna lui Lane şi alergă afară din grajd, lăsând vasul în urmă.

Lane simţi cum îl cuprinde o stare de rău fizic. O iubea. Până în acea clipă în care-şi dăduse seama că ar putea s-o piardă, nu realizase cât de mult o iubeşte. Privi medalionul aşezat în palma sa şi îşi dori să poată plânge. Însă nu dădu drumul lacrimilor. În schimb, se aşeză pe paie şi întinse mâna după căţeluş. Îşi lipi faţa de blana moale şi în minte îi veni imaginea lui Ellie cu faţa lipită de căpşorul căţelului.

— O, Romeo, gemu el. Nu ştiu cum aş putea trăi fără ea. Iar tu nu eşti un înlocuitor prea bun.

Trecu mult timp până când Lane se simţi în stare să se întoarcă în casă.

Ziua nunţii lui Arnie se dovedi a fi una destul de

mohorâtă. Vântul sufla cu putere, viscolind zăpada, iar Clark o înveli bine pe Marty în căruţă, înainte de a porni spre biserică. Ceilalţi plecaseră mai devreme, iar Marty se ocupase, agitată, de ultimele detalii.

— Ellie are totul sub control, îi aminti Clark. Nu trebuie să-ţi faci griji. Masa de nuntă va fi aşa cum trebuie.

Marty ştia că era adevărat. Lucrase cot la cot cu Ellie în bucătărie, atât cât îi îngăduise familia; mai apoi, fiul ei, viitor doctor, o trimise cu fermitate la culcare.

— Ai stat în picioare suficient de mult, insistase Luke. O s-o ajut eu pe Ellie la tot ce are nevoie.

Iar acum, ceilalţi din familie erau la biserică pentru a face ultimele pregătiri necesare, aşteptând ca pastorul să dea semnalul că ceasul mult aşteptat sosise.

Clark lăsă caii să meargă în ritmul lor. Pentru că era frig şi-şi doreau să ajungă cât mai curând la

adăpost, caii o porniră la trap, spre satisfacţia lui Marty care-şi trăsese pătura până la obraji de teama gerului.

În curtea bisericii, erau alţi cai ai familiei şi prietenilor, iar Clark trase căruţa aproape de ei şi o ajută pe Marty să coboare. Luke o aşteptă înăuntru, îi luă haina şi o puse în cuier. Fu mai apoi condusă spre locul rezervat mamei mirelui, iar peste câteva momente, Clark i se alătură.

Membrii familiei ocupară locurile din faţă. Marty nu-l văzuse niciodată pe Arnie mai fericit, nici pe Anne mai strălucitoare. Ellie i se păru puţin cam palidă şi încordată, iar Marty se muştrului. Fata muncise prea mult. Va trebui s-o pună la odihnă după ce se va încheia toată treaba asta.

Ceremonia de nuntă fu specială. Tânărul pastor reuşise să-i confere demnitatea şi căldura pe care orice ceremonie de nuntă ar trebui s-o aibă. Înaintea celor adunaţi acolo, tânăra pereche rosti legămintele, privindu-se unul pe celălalt cu o

expresie ce lăsa să se vadă cât de mult preţuiesc cele spuse.

Marty înghiţi greu şi clipi des. Încă unul dintre copiii lor îşi întemeia propria familie. Iar apoi, o mică împunsătură sub coaste îi aminti că vor mai trece câţiva ani până când va rămâne cu casa goală, aşa că zâmbi printre lacrimi şi-şi puse mâna pe locul unde copilaşul ei nenăscut încercase să-şi facă simţită prezenţa.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Înapoi la rutină

Luke trebui să urce din nou în diligentă, pentru a se întoarce la şcoală. Marty oftă din adâncul inimii văzându-l că pleacă, însă de această dată suportă mai uşor plecarea lui.

Lucrurile intrară din nou în rutină. Arnie şi proaspăta lui mireasă se instalară în căsuţa pe care Arnie o pregătise cu atâta hărnicie pentru ei. Ziua când Arnie ieşi din casă ducând cu el şi ultimele bagaje se dovedi foarte grea pentru Marty, însă zâmbetul larg de pe faţa lui o făcu să realizeze adevărul: că aceste lucruri erau absolut normale şi că Arnie abia aştepta să-şi înceapă viaţa în propria familie. Acest gând o mai împacă oarecum.

Cât de bucuroasă era s-o aibă pe Ellie alături la despărţirea de Luke şi de Arnie! Câtă mângâiere să poată avea lângă ea măcar pe unul dintre copiii ei. Marty o privi cu atenţie pe Ellie, iar ceea ce văzu îi spuse că ceva nu era în regulă. Ellie încă mai părea a fi palidă şi obosită. Lucrase prea mult, cu toată familia acasă pentru Crăciun, şi apoi cu povara pregătirii pentru nunta lui Arnie. Marty se gândi că Ellie va trebui să ia o pauză de la treburile bucătăriei. Auzise despre faptul că tinerii

din zonă plănuiau o întâlnire la patinaj, pe lacul lui Miller. De aşa ceva avea nevoie Ellie. De şansa de a ieşi şi a se distra cu tinerii de vârsta ei.

Marty îşi propuse să nu uite de asta şi, cu prima ocazie, să o trimită pe Ellie.

Marty nu se întreba cine o va însoţi pe Ellie la patinaj. Adevărat, fata nu mai avea fraţi mai mari în casă care s-o însoţească la astfel de activităţi, dar asta nu era o problemă. Lane va fi bucuros să preia această responsabilitate. Era un tânăr atât de drăguţ, iar el şi Ellie păreau a se înţelege de minune. Cu toate că Ellie va simţi lipsa fraţilor ei, Lane va fi un bun însoţitor şi un fel de „frate mai mare” adoptat.

Marty zâmbi gândindu-se la acest lucru. Puse înapoi în coşul de lucru manual bluziţa mică pe care o făcea şi se duse în bucătărie. Auzise câinele lătrând, iar asta însemna că bărbaţii s-au întors de la pădure. Asta era prima zi de lucru pentru ei, de la nunta lui Arnie. Spera că Arnie se

va opri puţin aici, înainte de a pleca acasă, la mireasa lui.

Ellie era ocupată la soba cea mare, amestecând în tocăniţa ce fierbea în cratiţă. Chiflele proaspete erau aşezate în spatele sobei, mirosind la fel de îmbietor precum arătau. Marty se uită la masă. Era pusă pentru patru oameni. Pentru o clipă, Marty crezu că Ellie uitase că Arnie nu va mai mânca cu ei, apoi îşi aminti de Lane. Desigur Lane mânca întotdeauna cu ei după ce venea din pădure. Trecuse ceva vreme de când bărbaţii plecaseră împreună la treabă, aşa că uitase. Zâmbi din nou, gândindu-se că acum avea ocazia să-i spună lui Lane despre seara de patinaj.

Marty rămase dezamăgită când Clark intră în casă şi-i spuse că Arnie se grăbise atât de mult să ajungă acasă, la Anne a sa, încât îi trimisese mamei salutări şi scuze că nu poate să rămână câteva clipe. O să vină curând pe-acolo, promisese, şi-i spusese lui Clark să-i transmită

toată dragostea lui.

Lane venise, însă părea a fi oarecum iritat. Asta era prima oară când îl vedeau după nunta lui Arnie, iar Marty ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Lane, cu toate că răspunsese politicos întrebărilor ce-i erau puse, nu prea părea dispus la taifas. Nici Ellie nu era prea vorbăreaţă.

Poate că erau amândoi obosiţi după toată zarva Crăciunului, se gândi Marty. Ei bine, lucrurile se vor mai linişti acum.

Lane nu se simţise chiar în largul său gândindu-se că va sta din nou la masa familiei Davis. N-o văzuse pe Ellie din ziua de Crăciun, decât foarte puţin la nunta lui Arnie. Fusese atât de ocupată, încât n-avusese ocazia să povestească cu ea. Lane simţea că era important să poată vorbi serios cu ea. Nu putea lăsa lucrurile aşa.

Trebuia s-o facă cumva să înţeleagă că n-o va lua niciodată de lângă mama ei câtă vreme aceasta avea nevoie de ea şi că va aştepta până

când Ellie va spune că e pregătită. Însă ce spusese Ellie în mijlocul acelui torent de lacrimi? Mama ar muri dacă încă un membru al familiei ar pleca atât de departe. Oare Ellie chiar credea asta? Ar fi chiar atât de greu pentru Marty? Lane trebuia să ştie. Avea nevoie de şansa de a discuta aceste lucruri. Asta doar în cazul în care Ellie ţinea la el – dacă ţinea măcar puţin la el. Oare se poate să se fi înşelat? Poate că Ellie nici măcar...

Gândurile lui Lane fură întrerupte de cuvintele lui Marty. Îl întrebase cum mergea treaba cu lemnele. Lane îi răspunse. Spera ca răspunsul să fie potrivit. Aruncă o privire către Ellie. Aceasta părea că nici măcar nu e conştientă de prezenţa lui la masă. Era prea ocupată să taie o bucată de carne în bucăţi mai mici, înainte de a-şi pune în farfurie.

— Ellie mi-a spus că vrei tu ultimul căţel, spuse Clark.

Lane se uită la Clark şi roti de câteva ori

furculiţa la întâmplare în farfurie.

— Aşa e, răspunse el într-un final. Mi-am dorit întotdeauna un câine şi n-am avut niciodată şansa de-a avea unul.

— Cred c-ai ales unul bun, continuă Clark. Ăştia-s câini tare buni şi cred că cel ales de tine e cel mai bun. Cu puţin dresaj, va putea să-ţi citească gândurile când e vorba de fermă.

Lane simţi cum i se aprind obrajii. Ce să facă un îngrijitor de vite cu un câine dresat pentru fermă? Doar nu era un câine din aceia ce supravegheau cirezile de vite. Nimeni nu păru să observe, iar Lane îşi frecă picioarele pe pardoseală şi-şi drese glasul.

— Aşa este, domnule, spuse el. Pare a fi tare isteţ.

Ellie urma să servească plăcinta cu mere. Cu toate că era prăjitura favorită a lui Lane, în seara asta părea că-şi pierduse apetitul.

Reuşi s-o înghită, cu ajutorul unei a doua ceşti

cu cafea. Se uită din nou la Ellie. Părea tăcută şi rezervată. Clark împinse scaunul în spate.

— Ce zici, facem o partidă de şah? Lane încercă să-şi adune gândurile.

— Nu... nu... cred că nu. Nu în seara asta. Trebuie să ajung acasă...

— Treaba-i făcută, îi aminti Clark. Am fost acolo şi am avut grijă de toate. Nu-i nevoie să mai...

Însă Lane se ridicase în picioare.

— Mulţumesc, spuse el, dar cred că mă voi duce acasă. Sărbătorile de Crăciun m-au cam istovit şi e puţin mai greu să te întorci la muncă după aceea. Cred c-o să mă duc acasă, ca să mai recuperez puţin din somn.

Lane se bucură că Clark nu mai insistă, le mulţumi din nou tuturor pentru cină şi se întoarse să-şi ia haina din cui.

— Dacă tot veni vorba, spuse Marty apropiindu-se de Lane în timp ce acesta-şi lua haina pe el, am observat că Ellie are nevoie de o schimbare, de o

pauză de la munca din gospodărie şi am auzit de la câţiva tineri că vor să meargă sâmbătă la lacul lui Miller să patineze. Ellie ştie unde e... dacă ai fi drăguţ s-o însoţeşti...

Ellie era cu spatele la ei şi turna apă fierbinte în chiuvetă.

— Voi fi bucuros s-o fac, răspunse Lane liniştit. Marty zâmbi.

— Nu, spuse Ellie tăios, fără a se întoarce. Nu.

Marty se răsuci pe călcâie spre ea, zâmbetul fiindu-i înlocuit cu o expresie de îngrijorare.

— Nu, spuse Ellie din nou. Nu mă duc.

— Ce vrei să spui? întrebă Marty surprinsă. Ai nevoie să ieşi mai mult cu tinerii. Abia ai reuşit în ultima vreme...

Însă Ellie o întrerupse.

— Mama, ştii cât de tineri sunt acei tineri? Nici măcar nu-mi mai găsesc locul printre ei! Toate fetele de vârsta mea sunt măritate şi sunt acasă, ocupate cu treburile familiei. Acei tineri... sunt...

sunt doar copii. Numi mai găsesc locul între ei şi, în plus, nu vreau să merg... eu chiar... Ellie îşi întoarse capul. S-o lăsăm baltă, bine?

Marty îşi pierduse graiul de uimire. Se întoarse către Lane cu o privire neajutorată şi ridică din umeri.

— Cred că nu va mai fi nevoie, spuse ea cu voce joasă, punându-şi mâna pe braţul lui Lane. Oricum, mulţumesc.

Marty se întoarse la dulapul de bucătărie.

— Uite, spuse ea, ia acasă câteva felii de pâine proaspătă. Ellie a făcut-o. Le înveli şi i le întinse lui Lane.

Lane aruncă o privire lungă spre Ellie. Stătea cu capul aplecat asupra vasului cu apă. Nu era chiar sigur, însă se întrebă dacă nu cumva pe obraz i se prelingea o lacrimă. Mormăi un „noapte bună” tuturor şi ieşi afară.

Clark îl urmă în grajd, ca să-i scoată calul. Tânărul bărbat spuse că nu e necesar să facă

acest lucru, dar Clark insistă. Declară că oricum, dorea să verifice uşa grajdului.

În timp ce Lane îşi pregătea calul, se întoarse spre Clark.

— M-am gândit, spuse Lane, că ar fi timpul să mă ocup de treburile fermei. Willie m-a trimis aici ca să am grijă de lucruri şi mă simt puţin vinovat că nu le fac eu. Spune-le băieţilor că o să ne-ntâlnim dimineaţă, îmi este mai aproape să merg la pădure direct de la ferma familiei Lahaye. Şi apoi, dacă de la pădure plec direct acasă, o să am destul timp ca să mă ocup de treburi.

Clark îşi dădu seama că de data asta Lane era hotărât să se ocupe el însuşi de treburile fermei Lahaye. Nu ştia ce anume-l determinase să ia decizia asta, însă Clark se gândi că nu era treaba lui. Era sigur că Lane avea un motiv întemeiat, oricare ar fi fost acesta. Nu spuse nimic despre faptul că putea lua masa la familia Davis.

— Sigur, spuse Clark, dacă asta vrei. Vino la noi

când poţi. Suntem întotdeauna bucuroşi să te vedem.

Lane îi ură noapte bună şi dădu pinteni calului.

Clark se întoarse în căldura bucătăriei. Ellie era ocupată să frece o cratiţă, iar Marty aşeza vasele curate şi uscate pe raftul dulapului.

Clark îşi rezemă cârja de perete şi încercă să se sprijine într-un picior în timp ce-şi dădea haina jos.

— Lane nu vine mâine la micul dejun, le spuse celor două femei.

Amândouă îşi ridicară capul şi-l priviră. Însă Marty fu cea care rosti întrebarea.

— De ce? De ce să nu mai ia micul dejun la noi?

— Consideră că ar trebui să se ocupe el însuşi de treburile fermei Lahaye.

— Poate, spuse Marty nedumerită, deşi nu prea cred că ar conta atât de mult pentru Willie, de vreme ce lucrurile merg. Marty nu mai spuse nimic în timp ce punea cănile în cuiele lor. Poate că nu se simte bine, zise. Am observat că n-a prea

mâncat acuma seara. Poate că o pauză de la lucrul în pădure îi va face bine.

— O, dar se duce la pădure, explică Clark. Se duce direct de la fermă.

Marty îl privi întrebător. Apoi se întoarse spre dulapul de bucătărie.

— Ei bine, o să-l vedem mâine seară. Poate că...

— Mi-e teamă că nu va fi aşa, spuse Clark. Mi-a spus că de acum înainte se va duce direct acasă după muncă, aşa că nu va mai lua masa cu noi.

Marty puse jos farfuriile pe care le ţinea în mână şi-şi puse mâna în şold, încruntată.

— Mă întreb... începu ea. Însă Clark o opri.

— A fost trimis aici ca să aibă grijă de ferma familiei Lahaye, nu să taie lemne pentru familia Davis. Cred că nu se prea simte în largul lui cu aranjamentul ăsta. Îmi place un astfel de om, care-şi vede de responsabilităţile încredinţate.

Marty rămase încruntată, însă se întoarse la treaba ei.

— Nu vreau să pun la îndoială lucrul ăsta, spuse ea. Dar era aşa de bine să-l avem prin preajmă, în special acum, când Arnie şi Luke au plecat. Era ca şi când am fi avut cu noi un alt fiu – şi era chiar plăcut, un fel de frate mai mare pentru Ellie.

Ellie se întoarse brusc către ea, cu ochii încărcaţi de lacrimi.

— Mama, te rog, imploră ea şi începu să plângă în hohote.

— Ce-i? începu Marty uluită, în timp ce se îndreptă către fiica ei.

— Îmi... îmi pare rău, bâigui Ellie, dându-se un pas înapoi. N-am vrut... nu m-am gândit niciodată... îşi şterse lacrimile cu colţul şorţului.

N-am nevoie... n-am nevoie de un alt frate mai mare. Şi, spunând aceste cuvinte, Ellie ieşi aproape în fugă din bucătărie.

Pe faţa lui Marty se aşternu o expresie de îngrijorare.

— Îmi fac griji pentru ea, Clark, spuse,

aşezându-se încet pe un scaun. Niciodată n-am văzut-o pe Ellie în asemenea hal. Niciodată nu mi-am închipuit c-o să-i fie atât de greu să-şi ia rămas bun de la Arnie şi de la Luke.

Clark nu avu nicio explicaţie.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Secrete

În zilele următoare, Marty o urmări îndeaproape pe Ellie. Continua să fie palidă şi apatică, însă-şi făcea fiecare din treburile gospodăriei cu aceeaşi hotărâre şi energie pe care le avusese mai înainte. Nu mai avea în schimb bucuria care-i marcase chipul până atunci. Marty spera că lucrurile se vor îndrepta când Ellie se va obişnui să fie singurul copil rămas acasă.

Ellie tânjea să iasă la aer. Lui Marty i se părea că folosea orice prilej pentru a ieşi din bucătărie. Întotdeauna dusese apă şi mâncare la găini. Acum însă insista să aducă apă de ia fântâna de afară – o treabă pe care Clark nu le-o ceruse niciodată femeilor. Cea mai mare parte a timpului însă, o petrecea cu căţeluşul ei. De acum, căţelul era la vârsta la care trebuia dresat, iar lui Ellie îi plăcea mult să-l înveţe lucrurile de bază ale ascultării de stăpân.

Ori de câte ori Marty o întreba cum merge dresajul, răspunsurile lui Ellie erau mai entuziaste decât de obicei. Marty simţi că acestea erau singurele momente de bucurie pentru Ellie – clipele petrecute alături de căţeluş. Poate că animalul o ajuta să uite cât de mult a lipseşte cineva, se gândi Marty. Probabil că lui Ellie îi este tare dor de Arnie, continuă ea, pentru că n-am observat asta la ea înainte de Crăciun, iar atunci Luke era plecat. Marty spera să aibă ocazia să

vorbească cu Arnie. Poate că va reuşi să treacă pe la ei puţin mai des ca să mai schimbe câteva cuvinte cu sora sa. Asta ar ajuta-o în perioada de adaptare.

Pe Lane îl văzură foarte puţin. Părea că se descurcă. Marty auzi zvonul că mulţi dintre vecini – în special cei cu fete de vârsta măritişului – îl invitau la masă. Singurele ocazii în care familia Davis îl vedea pe Lane erau întâlnirile de la biserică şi, chiar şi atunci, se părea că întotdeauna avea unde să meargă. Marty remarcă, totuşi, că era mai slab decât când sosise în zonă.

— Mă întreb dacă nu cumva lui Lane îi este dor de Vest? îi spuse lui Clark într-o seară în timp ce stăteau în faţa focului: Clark în mână cu o carte, iar Marty cu lucrul de mână.

Clark îşi ridică fruntea.

— De ce crezi asta? întrebă el.

— Păi, nu mai pare chiar atât de vesel – şi a cam slăbit. Şi... şi nu-l mai vedem aproape deloc,

isprăvi ea pe un ton jalnic.

— Faptul că nu-l mai vedem dovedeşte că se simte mai bine aici – nu mai rău, răspunse Clark. Din câte-am auzit, se descurcă destul de bine.

— Ei bine, mie nu-mi pare prea fericit, insistă Marty.

— Mi-ar face plăcere să te contrazic, spuse încet Clark, însă şi eu gândesc la fel. Dacă ar fi la mijloc doar nerăbdarea lui de a se întoarce acasă, asta n-ar fi o problemă. Am auzit că familia Lahaye se va întoarce peste vreo două săptămâni. Nu va fi nevoit să aştepte prea mult.

Ellie se ridică şi părăsi încet încăperea. Marty o auzi trebăluind în bucătărie. După sunetele care răzbeau până la ea, Marty ştiu că Ellie aprindea lampa şi-şi punea haina pe ea.

— Unde mergi, draga mea? strigă Marty. E frig afară.

— Vreau doar să văd ce fac Lady şi Ro... adică Rex.

— M-am asigurat eu că sunt la căldură în grajd, îi spuse Clark. Chiar le-am dat mai mult lapte astăzi.

Dacă se aşteptau cumva ca Ellie să ofteze uşurată şi să-şi pună haina înapoi în cui, au rămas dezamăgiţi.

— Tot vreau să mă duc la ei, răspunse ea, iar uşa se deschise şi se închise.

— E tare preocupată de căţeii ăştia ai ei, îi spuse Martz lui Clark. Închipuie-ţi, să ieşi afară la ora asta, doar ca să vezi ce mai fac.

Clark ridică iar cartea pe care o lăsase în poală, însă nu-şi aruncă imediat privirea pe pagina deschisă în faţa lui. Rămase în schimb gânditor, iar fruntea i se încreţi uşor. Ceva nu era în regulă, însă Clark nu-şi dădea seama ce anume.

Ellie se îndreptă repede spre grajd, iar felinarul arunca lumini şi umbre pe pământul acoperit de zăpadă. Înima-i era grea şi-şi simţea ochii plini de lacrimi. Adevărul era că ajunsese să-l iubească pe

Lane. Poate că era un lucru neînţelept, însă nu se putuse opri. Era sigură că şi el îi împărtăşea sentimentele. Simţea asta din felul în care o privea, din mesajele nerostite şi rostite pe care i le transmitea. Iar medalionul? Un om ca Lane ar fi oferit un asemenea dar numai dacă ar fi reprezentat o promisiune a dragostei sale – iar Lane nu era omul care să-şi bată joc de sentimente. Ar fi putut să fie atât de fericiţi împreună – numai că...

Dar ce rost aveau toţi aceşti numai căi Mama ei avea nevoie de ea. Nu doar acum, înainte de naşterea copilului, ci şi în viitor. Marty suferise văzând cum fiecare dintre copiii ei plecase de acasă. Mai întâi, Missie, care plecase tare departe. Când plecase, Marty nu fusese sigură că o s-o mai revadă vreodată, că-i va ţine vreodată în braţe pe copiii ce vor binecuvânta casa fiicei ei sau că va sta aşezată în bucătăria ei, împărtăşind împreună gânduri şi sentimente la o cană de ceai. Mai apoi,

plecase Clae şi luase cu ea un copil şi un ginere îndrăgit. Acum Clae avea un alt copil, unul pe care Marty nu-l văzuse încă. Ellie ştia că Marty tânjea să-i vadă pe Clae, pe Joe şi pe micuţi. Apoi Clare se căsătorise şi se mutase din casă. E drept că locuia aproape, iar Marty făcea parte din viaţa lui în multe feluri. Marty era la fel de nerăbdătoare să-l vadă pe micuţul ce se va naşte în familia lui Clare şi Kate, cât era să-şi vadă propriul prunc. Ellie îşi verifică gândurile. Ei bine, nu chiar, se corectă şi reuşi să schiţeze un zâmbet jalnic. Nimeni nu putea fi mai entuziasmat de venirea pe lume a unui copil decât Clare şi Kate.

Gândurile lui Ellie continuară cu plecarea fratelui ei, Luke. Mezinul mamei. Cel puţin pentru atâţia ani, Luke fusese mezinul, cu toate că urma să-şi piardă, nu peste multă vreme, această poziţie. Ellie văzuse cât îi fusese de greu mamei sale să-l vadă pe Luke plecând. Şi foarte aproape de plecarea lui Luke fusese căsătoria lui Arnie. Iar

Arnie era mereu atât de nerăbdător să ajungă acasă la Anne a lui, încât abia mai avea timp să intre la ei ca să-i salute. Ellie îl iubea pe Arnie şi era impresionată de dragostea lui pentru Anne. Când – sau dacă Ellie va avea bucuria de a deveni soţia cuiva, spera ca acel cineva să simtă la fel pentru ea.

Din nou, gândurile lui Ellie zburară la Lane, iar lacrimile continuară să i se reverse pe obraji. îl iubea. O, cum îl mai iubea! Cât de mândră ar fi să devină soţia unui astfel de bărbat. Dar nu putea; pur şi simplu nu putea. Era prea mult pentru mama ei. A-i cere să piardă încă o fiică pentru Vest ar fi prea mult. Ellie nu va face niciodată lucrul acesta.

Încercă să deschidă lacătul de la uşa grajdului şi auzi lătrături entuziaste. Câinii se pregăteau deja s-o întâmpine. Întră în grajd şi agăţă cu grijă felinarul în cuiul de lângă uşă înainte de a răspunde salutului lor nerăbdător.

— O, Rex, hohoti ea, luându-l în braţe pe Rex, de acum aproape ajuns la mărimea unui câine în toată regula, şi ţinându-l aproape. Câinele păru a simţi că ceva nu era în regulă şi, în loc să-şi continue joaca frenetică, se ghemui la pieptul ei, lingându-i obrajii presăraţi cu lacrimi. Scheună încetişor.

— O, Rex, spuse ea din nou, dând frâu liber lacrimilor. O să se întoarcă curând. O să se întoarcă în Vest şi s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Niciodată. Ellie îşi îngropa faţa în blăniţa singurului prieten cu care simţea că-şi poate împărţi povara şi plânse, vărsându-şi durerea.

Lane era în aceeaşi stare îngrozitoare. Ajunsese acasă de la pădure, avusese grijă de animale şi petrecu o seară mizerabilă umblând de colo-colo. În cele din urmă, se duse la culcare, însă mintea lui tulburată nu-l lăsa să doarmă. Zilele treceau repede. Nu mai era mult şi urma să se întoarcă la ferma de vite a lui Willie. Odată acolo, se va afla

la mare distanţă de Ellie. Cum ar fi putut suporta să n-o mai vadă niciodată? O, dacă n-ar fi întâlnit-o niciodată, atunci n-ar fi ştiut ce înseamnă a duce dorul – a iubi pe cineva atât de mult. Era felul acela de femeie alături de care dintotdeauna visase că-şi va petrece viaţa. Duhul ei blând, sclipirea din ochii ei, înţelegerea de care dădea dovadă...

Simţise că se potrivesc unul cu celălalt şi fusese atât de nesăbuit să spere şi să viseze că şi ea simţea la fel. Dar aşa simte, sunt sigur de asta, îşi spuse. Sunt sigur că m-ar putea iubi dacă... Iar ajunsese aici. Situaţia nu se schimbase, în ciuda aşteptărilor lui Lane. Ar fi nedrept să-i ceară lui Ellie să meargă în Vest, ştiind că asta ar îndurera-o atât de tare pe Marty. Nu, ar fi greşit. Căci Ellie, aşa sensibilă cum era, n-ar fi putut cunoaşte adevărata fericire dacă ar fi ştiut că mama ei suferă. Era de neimaginat. Fână şi Lane, cu toată durerea din inimă, ştia asta.

Dar stai puţin, îşi spuse. Cine zice că trebuie să mă întorc în Vest? Putea rămâne aici. Putea lucra pământul sau îşi putea lua o slujbă în oraş. Ellie nu va fi nevoită să-şi părăsească mama. Asta era! Vor rămâne şi el îşi va putea exprima dragostea pentru Ellie şi dorinţa de a-şi împărţi restul vieţii cu ea.

O clipă, Lane simţi că nu-şi mai încape în piele de bucurie. Abia aştepta să vorbească cu Ellie. Dacă n-ar fi fost atât de târziu, s-ar fi dus la ea imediat. Ce-ar fi zis părinţii ei dacă l-ar fi văzut intrând călărind nebuneşte în curtea lor la miezul nopţii, strigând că găsise o soluţie la problema lui? Nu, trebuie să aştepte. Dar va putea oare? Da – să aştepte, trebuie. Se va duce s-o caute pe Ellie cu prima ocazie. Sâmbătă seara. De fapt, o să plece mai repede din pădure ca să poată ajunge acasă şi să-şi vadă de treabă. Simţi o mare uşurare, atât era de mulţumit că găsise o rezolvare a situaţiei ăsteia încâlcite.

— Îţi mulţumesc, Doamne! şopti el, îţi mulţumesc că mi-ai dat o soluţie! Şi Lane se întoarse pe partea cealaltă şi dormi bine pentru prima oară de la Crăciun încoace.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Scrisori

Zilele lungi ale unui ianuarie înzăpezit se scurseră cu greu. Marty îşi isprăvise pregătirile pentru copil, iar acum era nerăbdătoare ca acesta să-şi facă apariţia. În ziua a douăsprezecea a lui ianuarie, se uită la calendarul de pe perete. Nu se poate să fim doar în doisprezece, îşi spuse. Dar nu. Era scris acolo, negru pe alb. Era doar doisprezece ianuarie. Marty fu cuprinsă de nelinişte, întrebându-se cu ce să-şi mai ocupe

timpul. Ştia că existau lucruri mărunte, în jurul casei, de care se putea ocupa, însă niciunul nu-i capta interesul sau nu părea să merite efortul. Se duse înapoi la fereastră şi rămase acolo, privind cum pluteau fulgii. N-o să mai înceteze ninsoarea asta? Lui Marty i se părea că luni de zile văzuse numai zăpadă. Se întoarse de la fereastră cu un oftat şi se uită din nou la calendar. Câte săptămâni vor mai trece până...?

Ellie o urmărise o vreme pe mama ei. Spuse:

— De ce nu te duci la Kate, să beţi o cafea? Probabil că e la fel de agitată ca tine.

Marty se întoarse surprinsă spre Ellie.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Sunt o figură, nu-i aşa? Nu-mi amintesc să fi fost atât de nerăbdătoare când vă aşteptam pe careva dintre voi.

— Erai prea ocupată cu îngrijirea celorlalţi, şi cu treburile casei, şi cu spălatul rufelor, şi cu mâncarea...

Hohotele vesele de râs ale lui Marty opriră tirada lui Ellie, iar Marty observă că Ellie o priveşte cu uşurare.

— E bine să te aud râzând, mama, spuse ea. N-am prea avut parte de aşa ceva pe-aici în ultima vreme.

— Ai dreptate, spuse Marty. Am fost prea ocupată. Şi faptul că te-am avut pe tine a făcut din mine mai degrabă o plângăcioasă leneşă.

Ellie protestă, însă Marty continuă:

— Vai de mine, probabil că nu sunt o persoană cu care se trăieşte uşor. Să-mi plâng de milă, când am atâtea lucruri pentru care să fiu mulţumitoare. Da, ai dreptate. O să mă duc la Kate. Poate că şi ea e nerăbdătoare, deşi e mai cu capul pe umeri decât mine. Cel puţin ea are cu ce-şi ocupa timpul.

Marty începu să-şi aranjeze şalul în jurul trupului, hotărâtă să parcurgă distanţa mică până la casa lui Kate.

— Mi-am cam făcut griji şi pentru Ma. Mă întreb ce face. N-am prea văzut-o în ultima vreme şi ştiu că Ben îi lipseşte teribil. Mi-aş dori să pot merge la ea, dar tatăl tău nu va fi de acord – nu pe o vreme ca asta.

Ellie îşi ridică privirea de pe reţetarul pe care-l răsfoia.

— Mă gândesc că am putea merge s-o aducem pe ea încoace, sugeră ea.

Marty se învioră.

— Am putea s-o facem, nu-i aşa? O, vrei să faci asta? Mâine, crezi că ai putea? Ai putea pleca imediat după micul dejun, iar Ma ar putea rămâne la masă. Eu o să mă ocup de vase şi de curăţenia de dimineaţă, şi tu ai putea...

— Bine, spuse Ellie cu un zâmbet. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, atunci mă duc dimineaţă.

— Mulţumesc, spuse Marty.

— O să vorbesc cu tata de îndată ce se întoarce

din oraş, promise Ellie.

— Mulţumesc, spuse Marty din nou. Şi se întoarse cu un zâmbet, gata s-o viziteze pe Kate.

Kate se bucură s-o vadă pe Marty, la fel de mult cum se bucurase Marty să poată ieşi din casă.

— O, chiar îmi doream aşa ceva! strigă Kate. Mă gândeam să vin eu la tine, dar Clare m-a pus să-i promit că nu voi ieşi afară pe gheţuşul ăsta.

Marty zâmbi, amintindu-şi de câte ori îi spusese Clark acelaşi lucru.

— Am avut mare grijă, spuse ea, dar n-am avut niciodată vreo problemă – cu niciuna dintre sarcini.

Înainte de a pune lemne pe foc sau de a aşeza ibricul cu apă pe sobă, Kate o îndemnă pe Marty să vină să vadă „camera copilului”.

— E gata acum, explică ea în timp ce deschideau uşa dormitorului. O, tare mult îmi place. Bebeluşul nostru habar n-are cât e de special pentru noi. Dacă ar şti el cât de mult s-au

agitat mama şi tatăl lui... Kate lăsă fraza neterminată şi izbucni în râs gândindu-se la cât de prostuţi puteau părea.

Intrară în cameră, iar Marty icni:

— O, e frumoasă.

Se duse la pătuţul cel nou pe care-l meşterise Clare atâtea ore şi mângâie delicat cu palma lemnul bine şlefuit.

— A făcut o treabă tare bună, Kate, spuse ea, şi simţi că îi erau prea sărace cuvintele. Probabil că şi Kate se gândea la fel.

— Nu-i aşa că-i frumos? întrebă ea, entuziasmată. Nu ştiam că Clare e atât de îndemânatic. N-am văzut niciodată un pătuţ pentru copil mai frumos ca ăsta. Şi uite – a făcut şi un dulăpior care se potriveşte cu pătuţul!

Marty se uită de jur-împrejurul camerei – la perdelele cu volănaşe, la pereţii de culoare verde pastel, la păturile făcute cu mâna, la perne, la şifonier, la tablourile alese cu grijă şi în special la

pătuţul meşteşugit cu atâta iscusinţă – iar ochii ei străluciră aproape la fel de mult ca ochii lui Kate.

— Şi uite, spuse Kate în timp ce trăgea sertar după sertar pentru a-i arăta hăinuţele celui mic. Acum suntem chiar gata. Totul e aici... acum doar aşteptăm.

— Aşteptarea, spuse Marty. Uneori pare atât de mult! Sper să avem răbdare... amândouă.

Kate o îmbrăţişa, iar cele două femei începură să râdă în timp ce se strângeau în braţe, avându-i la mijloc pe cei doi copii nenăscuţi.

— O să reuşim, promise Kate. O să reuşim, pentru că merită să aşteptăm. O, mama, o să fie atât de frumos să avem un copil al nostru. Am fost atât de fericiţi, dar asta... asta o să fie... o să fie... aproape paradisul.

Marty zâmbi. Îşi amintea atât de bine entuziasmul cu care aşteptase venirea pe lume a primului ei copil. Îi aşteptase cu bucurie pe fiecare – e adevărat – dar nu se comparase cu sosirea

primului născut. Aprobă printrun semn al capului, iar ochii i se umeziră la amintirea acelor vremuri.

— Haide să ne bem ceaiul, spuse ea, înainte de a începe să ne bocim.

Kate o conduse la bucătărie. Rămaseră mult timp în faţa ceştilor cu ceai. Marty îi spuse lui Kate despre propunerea lui Ellie de a o aduce pe Ma Graham în vizită pentru o zi.

— A trecut atât de mult timp, spuse Marty emoţionată, şi am fost atât de îngrijorată pentru ea.

Kate fu de acord că nu le strica să stea mai mult de vorbă.

— Dar m-am gândit că şi Ellie are nevoie de o pauză, continuă Kate. În ultima vreme mi s-a părut cam palidă şi pare atât de... cum să spun... diferită.

— Şi tu ai observat asta? Kate dădu din cap.

— Am discutat cu Clark, spuse Marty. Are nevoie să iasă mai mult din casă, cred eu, dar pesemne

că nu-şi doreşte asta, chiar şi atunci când se iveşte ocazia.

— Ce ocazie? întrebă Kate.

— Păi, îmi amintesc că tinerii vorbeau despre o seară la patinaj, iar eu i-am sugerat lui Ellie să meargă, dar n-a vrut.

— Probabil că n-a vrut să meargă singură.

— Oh, dar n-ar fi mers singură. L-am rugat pe Lane s-o însoţească.

— L-ai rugat pe Lane? Kate părea şocată.

— Iar el a spus că ar fi bucuros s-o facă, o asigură Marty. Însă Ellie a spus că nu vrea să meargă.

— Şi ce a mai spus Ellie? întrebă Kate gânditoare

— Spunea că toţi tinerii aceia sunt doar nişte copii.

— Poate că n-a vrut să meargă cu Lane.

— Nu cred, spuse încet Marty. Ellie pare a-l simpatiza pe Lane. Întotdeauna râd şi vorbesc

împreună. El obişnuia s-o ajute la vase, iar ea i-a dat câinele preferat. Ar fi fost atât de bine pentru Ellie dacă Lane ar fi petrecut mai mult timp prin preajma ei, acum, când Arnie şi Luke sunt plecaţi, dar Lane n-a prea dat pe la noi în ultima vreme, iar Ellie n-a vrut să meargă la întâlnirea aceea, şi...

— Mama, o opri Kate. Crezi că Ellie şi Lane... crezi că au avut vreo ceartă... aşa... ca între îndrăgostiţi?

— O ceartă ca între îndrăgostiţi? întrebă Marty uimită. Vai de mine!... dar nu sunt îndrăgostiţi. Sunt mai mult ca frate şi soră.

Kate nu păru a fi convinsă.

— I-ai spus vreodată asta lui Ellie?

— Ce să-i spun?

— Că ei doi sunt... ca un fel de... frate şi soră? Marty încercă să-şi amintească.

— Cred că da, ceva de genul ăsta, admise în cele din urmă.

— Şi ce-a spus Ellie?

— A spus că... a spus că nu-l vrea pe Lane ca frate, spuse Marty, amintindu-şi incidentul. Ezită, apoi se încruntă. Hm, de ce-o fi spus aşa ceva oare? o întrebă pe Kate.

— Se cam potriveşte, nu? întrebă Kate în cele din urmă. Mie-mi sună ca şi când Ellie şi Lane au avut o neînţelegere între ei.

— Mă întreb...? Niciodată nu m-am gândit că ar putea fi interesaţi în felul ăsta unul de celălalt.

Marty amestecă absentă ceaiul cu linguriţa în timp ce relua în minte episoade care o surprinseră. Kate putea să aibă dreptate. Lucrurile începeau să se potrivească.

— Dacă stau şi mă gândesc, admise încet Marty, se potrivesc unul cu celălalt. Nu mi-aş dori un altfel de om pentru Ellie a mea. E cel mai sensibil şi grijuliu tânăr din câţi am întâlnit vreodată.

Marty continuă să amestece absentă în ceai.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, gândi cu voce

tare. Păreau a se înţelege foarte bine. Mă tem că m-am făcut vinovată de faptul că l-am privit pe Lane ca făcând parte din familie.

— Nu văd în asta o problemă, o contrazise Kate.

— Ei bine, ceva cred că s-a întâmplat. Trebuie să admit că m-a cam îngrijorat. N-am reuşit nicidecum să-mi dau seama ce i-a apucat pe amândoi... Interesant că Clark nu şi-a dat seama. De obicei observă lucrurile astea.

— Uneori îi înţelegi mai greu pe oamenii de lângă tine decât pe ceilalţi, spuse Kate, iar Marty ştia că are dreptate.

— Ei bine, acum că ştim, decise Marty îndreptându-se de spate, ar trebui să facem ceva. N-aş vrea să pierd prilejul de a-l avea pe Lane ginere. Îi zâmbi lui Kate.

— Mai încetişor, mama, o avertiză Kate. Poate că nu suntem pe drumul cel bun. Şi poate că celor doi nu le-ar face plăcere ca cineva să se amestece.

— O să am grijă, promise Marty. Mai întâi voi vorbi cu Clark, ca să văd dacă e de acord cu noi. El ştie ce trebuie făcut – dacă trebuie făcut ceva.

Schimbară subiectul şi-şi isprăviră ceaiul.

— Mulţumesc, draga mea, spuse Marty la uşă, sărutându-şi nora pe obraz. Aveam nevoie de asta – de toate. Dacă avem dreptate, atunci mi se ridică o povară de pe suflet în ce-o priveşte pe Ellie. Admit că am fost cam îngrijorată. Dar promit, continuă râzând în timp ce-şi ridică mâna, promit să nu fac nimic necugetat.

Kate râse şi ea, iar Marty se înfofoli din nou în şal şi se îndreptă spre casă. Aerul era rece şi încă ningea, însă Marty simţi că primise o doză proaspătă de curaj şi îndrăzneală pentru a da piept cu zilele ce urmau să vină.

Când Marty ajunse în căldura bucătăriei, avu încă un motiv de bucurie. Clark se întorsese din oraş aducând trei scrisori. Scrisori de la copiii ei! Marty era de-a dreptul încântată!

Missie scria că iarna fusese blândă la ei, iar Willie considera că fusese cea mai uşoară iarnă şi pentru vite. Se bucuraseră de vizita fratelui lui Willie şi a familiei acestuia. Missie nu-şi putea închipui cum se vor mai descurca Josiah şi Nathan fără tovărăşia verişorilor lor. Se bucuraseră unii de alţii atât de mult!

Biserica lor continua să aibă un impact asupra oamenilor. Două dintre familiile ce veneau cu regularitate se mutaseră din zonă, însă Henry lansase invitaţia fermierilor din vecinătate şi deja o nouă familie li se alăturase. O altă familie îşi exprimase interesul şi acum se rugau ca şi aceştia să dorească să participe la închinarea de duminică.

Micuţa Melissa creştea pe zi ce trece. Era un copil atât de mulţumit şi deja credea că cei doi fraţi mai mari erau cele mai importante personaje din viaţa ei. Toţi o iubeau, iar Missie se temea că îngrijitorii de la fermă o vor răsfăţa prea tare.

Băieţii creşteau. Nathan începuse şcoala aşa cum plănuiseră şi promitea a fi un elev foarte bun. Era preocupat să-l înveţe pe fratele lui mai mic, Josiah, să citească. Josiah era dornic să înveţe şi reuşise, sub îndrumarea lui Nathan, să recunoască câteva cuvinte. Familia făcea mare haz pe socoteala lor şi încerca să-l abată pe Nathan de la îndatoririle-i de învăţător.

Missie spunea că le era dor de Lane şi vor fi atât de bucuroşi să-l aibă înapoi. Marty se opri din citit. Pentru prima oară de la discuţia ei cu Kate, Marty realiză că dacă Lane şi Ellie erau cu adevărat interesaţi unul de celălalt şi-şi rezolvau problemele – oricare ar fi fost acestea Marty va pierde o altă fiică. Nu va fi uşor, însă de data asta, Marty simţea că era pregătită. Dumnezeu o ajutase să renunţe la Missie, şi la Clae, şi la Luke. Sigur o va ajuta în cazul în care şi Ellie va decide să-i părăsească. Marty isprăvi de citit scrisoarea lui Missie şi luă în mâini scrisoarea de la Clae.

Clae era tare entuziasmată de bisericuţa în care slujea Joe ca pastor. Niciodată nu-l văzuse pe Joe mai fericit ca acum, cu toate că timpul îi era atât de ocupat. Oamenii erau foarte buni cu ei şi se simţea ca acasă printre ei. Era primul loc în care se simţise ca acasă după ce-şi lăsase în urmă familia şi plecase spre Est. Clae, în sfârşit, se simţea liberă să dea glas adevăratelor sentimente ce o-neercaseră odată cu această mutare.

La început, spunea ea, îi era atât de dor de casă, încât simţea că n-o să poată suporta despărţirea şi se ruga în fiecare zi ca timpul să treacă mai repede, ca să se poată întoarce acasă. Dumnezeu îi răspunsese acum într-un mod neaşteptat. Le dăruise dragoste, şi prietenie, şi o mulţumire pentru voia Sa, cum nu crezuse că va fi posibil. Acum nu mai tânjea după „acasă” cu toate că îi era foarte dor de familia ei – ci se simţea acasă acolo unde se afla acum, atâta vreme cât Joe era fericit, iar ea îşi avea mica familie alături şi

pe noii prieteni.

Esther Sue crescuse foarte mult. Îi plăcea să aibă grijă de frăţiorul ei mai mic. Acesta era o sursă de bucurie pentru fiecare dintre ei. Semăna mult cu tatăl său, cu toate că moştenise culoarea părului de la mama.

Încă se mai gândeau să accepte păstorirea unei biserici din Est, cu toate că plănuiau să se întoarcă în zona rurală. Joe simţea că locul lui ar fi mai degrabă printre fermieri decât printre orăşeni, însă considera că avea multe lucruri de învăţat înainte de a pleca din zona aceea în care se afla seminarul. Putea prelua lucrarea de păstorire şi, în acelaşi timp, putea participa la câteva cursuri de seară pentru o perioadă, pregătindu-se mai bine pentru lucrare.

Erau bine cu toţii. Se bucuraseră foarte mult de vizita lui Luke după întoarcerea de acasă, după Crăciun, când reuşiseră să afle de la el toate veştile de acasă. Clae îi mulţumi pentru cadourile

pe care Luke le adusese din partea familiei. Admise că vărsase câteva lacrimi în timp ce le despachetase pe fiecare, însă erau lacrimi de bucurie, susţinu ea, şi veneau dintr-o inimă mulţumitoare, ca răspuns la dragostea cu care erau trimise darurile.

Marty lăsă deoparte scrisoarea, cuprinsă de sentimente amestecate. Era atât de bucuroasă că Clae şi Joe se simţeau ca acasă – şi împăcată cu situaţia. Cât de bine era să-i încredinţeze în grija atotcunoscătorului Părinte!

Marty luă scrisoarea trimisă de Luke şi deschise nerăbdătoare plicul. Şi Luke avea veşti bune. Era implicat din nou în studiile lui. Se simţise atât de bine acasă! Nădăjduia că toată familia era bine. Îi vizitase pe Clae şi Joe, iar aceştia păreau fericiţi cu noua lor situaţie. Joe aproape deborda de entuziasm când era vorba de lucrurile învăţate. Era entuziasmat în special pentru studiul în profunzime despre divinitatea lui Cristos – în

special pentru faptul că Cristos, în calitate de Dumnezeu sfânt, putea să-l iubească atât de mult pe omul păcătos.

Luke se întorsese la cursuri şi era chiar mai sigur decât înainte, dacă era cu putinţă, de chemarea lui de a fi doctor. În domeniul medicinei, se făceau multe progrese, iar el dorea să fie în mijlocul lucrurilor, aducându-şi contribuţia la ele.

Scrisoarea era scurtă, ca şi când Luke se grăbise să scrie. Avea multe teme de pregătit pentru cursurile de a doua zi, spunea el, însă dorea să trimită salutări acasă şi să le mulţumească pentru dragostea şi sprijinul lor.

Marty sorbi fiecare cuvânt din cele trei scrisori, promiţându-şi că le va citi din nou înainte de culcare. După ce citea fiecare pagină, i-o încredinţa lui Ellie, care era nerăbdătoare să citească şi ea.

— Toţi par a o duce bine, mama, nu-i aşa? spuse

Ellie după ce citi ultima pagină.

— Şi sunt atât de mulţumită! răspunse Marty, cu ochii strălucindu-i de lacrimi nevărsate. Nimic n-o face mai fericită pe o mamă decât să ştie că familia ei o duce bine.

Ellie se ridică şi se duse să pregătească masa, iar Marty oftă mulţumită în timp ce puse fiecare scrisoare în plicul ei, pentru ca şi Clark să le citească de îndată ce se va întoarce din grajd.

Spusese adevărul. Nimic n-o făcea pe o mamă mai fericită decât să ştie că odraslele ei erau fericite. Kate şi Clare îşi aşteptau cu nerăbdare pruncul. Missie se bucurase de vizita familiei şi era încântată de fiecare realizare a celor mici. Clae şi Joe erau fericiţi în lucrarea la care se simţiseră chemaţi. Luke era entuziasmat de fiecare nouă descoperire în pregătirea lui medicală. Arnie abia aştepta să se lase seara ca să se poată întoarce la Anne a sa. Familia lui Nandry continua să crească şi să înflorească. Mai rămăsese doar Ellie. Ochii lui

Ellie încă mai păstrau o umbră. O să vorbească cu Ellie deseară, însă mai întâi va trebui să aibă o discuţie cu Clark, ca să vadă ce spune el despre teoria lui Kate. Marty îşi dorea atât de mult ca dulcea ei Ellie să fie şi ea fericită.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

De vorbă cu Ellie

— Clark, spuse Marty încet, şi aşteptă până când Clark îşi ridică privirea de pe pagina pe care o citea.

El nu răspunse, însă se uită la ea, aşteptând să continue.

— Astăzi am vorbit cu Kate, îi spuse Marty.

— Mi-ai spus.

— E atât de bucuroasă de copilul pe care-l

aşteaptă! Acum au totul pregătit. Nici nu ştiu cum o să mai aibă răbdare încă şase săptămâni. Marty chicoti încetişor înainte de a continua. Dar nu am vorbit numai despre asta. Kate a fost şi ea îngrijorată pentru Ellie. A observat că Ellie nu mai e la fel de veselă ca de obicei.

Clark dădu din cap încet, iar pe faţă i se aşternu o expresie de îngrijorare.

— Kate mi-a pus câteva întrebări care mi-au dat de gândit. Crezi cumva că între Ellie şi Lane ar exista vreo legătură romantică? Adică s-ar putea oare să se placă unul pe celălalt şi să fi avut vreo ceartă?

Colţurile gurii lui Clark se coborâră, expresie a faptului că era de-a dreptul surprins de această idee.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, da de ce nu? spuse el în cele din urmă. Adică, Lane e un tânăr atrăgător, un om care iubeşte cu adevărat oamenii, iar Ellie e o fată drăguţă şi plăcută. De ce

nu? Oare de ce nu ne-am gândit la asta? Nu e doar posbil, ci probabil chiar aşa stau lucrurile. Clark cugetă o clipă. Crezi că la asta s-a referit Ellie atunci când a spus că nu-l vrea pe Lane ca frate?

— Mă întreb şi eu, îi răspunse Marty, clătinând din cap. Nu ştiu cum de nu m-am gândit la asta.

— Ne-am gândit prea mult că Lane face parte din familie.

— Aşa zic şi eu. Atunci crezi că s-ar putea ca asta s-o tulbure pe Ellie?

— Ei bine, cred că între ei există ceva, acum văd asta. Da de ce să fie asta o problemă? Niciunul dintre ei nu este egoist sau mândru. Nu văd de ce nu şi-ar putea rezolva diferenţele, dacă a existat aşa ceva între ei.

— M-am întrebat dacă n-am putea sta de vorbă cu Ellie, ca să vedem dacă îi putem ajuta cumva.

— Unde e Ellie?

— A plecat în grajd, la căţelul ăla al ei.

— Vrei să spui, la căţelul lui.

— Da, al lui.

— Nu ştiu, se întrebă Clark cu voce tare, frecându-şi bărbia. N-am considerat niciodată că e bine să mă amestec în chestiuni sentimentale. De obicei e mai bine să-i laşi pe oameni să-şi rezolve singuri problemele de felul ăsta.

— Aşa a zis şi Kate. Marty începu din nou să tricoteze.

— Totuşi, mă preocupă treaba asta, spuse ea încet. Ellie suferă, se vede asta. Şi nici Lane nu arată prea bine.

— Am putea încerca să facem investigaţii şi poate că vom găsi vreo soluţie.

— Ellie e destul de isteaţă. Nu ştiu dacă o poţi păcăli.

— Cel mai uşor ar fi să vorbim cu Lane. Acele de tricotat ale lui Marty îşi opriră ticăitul.

— Ei, şi ce-i vei spune? „Îţi place de fata noastră şi v-aţi certat? Fata suferă de inimă rea şi vreau

să ştiu de ce?”

— Ai dreptate, spuse Clark. Nici aşa nu e bine.

Acele lui Marty îşi începură ticăitul, de data aceasta mai rar. Marty tricota de obicei foarte repede, iar sunetul de acum al acelor trăda faptul că nu-i stătea mintea la lucrul de mână.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă ea în cele din urmă.

— Tare-aş vrea să ştiu. Un lucru sigur e că ar trebui să ne rugăm pentru asta.

La aprobarea tacită a lui Marty, Clark îşi plecă fruntea şi începu să se roage cu înflăcărare pentru fiica lor. Şi pentru Lane.

— Mă gândesc că singurul mod în care putem rezolva problema este să fim deschişi, remarcă Clark după ce-şi ridică fruntea.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Marty, iar Clark îşi puse cartea deoparte şi se ridică.

— Mă duc să fac o plimbare, spuse el, să văd dacă descopăr ce-i atât de special la un anumit

căţel.

Marty îl privi adânc în ochi pe Clark pentru a-l asigura că avea încredere în el că îi va spune fetei exact lucrurile potrivite, apoi acele de tricotat începură să prindă din nou viteză.

Clark se duse în bucătărie şi se îmbrăcă cu haina groasă. Nu mai aprinse încă un felinar. Luna strălucea pe cer şi milioane de stele sclipeau deasupra lui. Va avea suficientă lumină ca să ajungă la grajd şi, odată acolo, felinarul lui Ellie le era suficient.

Nu se grăbi. Avea nevoie de timp pentru a se gândi. Avea nevoie de timp pentru a se mai ruga o dată. N-avea nicio idee despre felul în care să abordeze subiectul acesta delicat. Era bine că întotdeauna comunicaseră cu uşurinţă unul cu celălalt. În momente ca acesta, Clark era atât de bucuros că de-a lungul anilor stabilise o legătură puternică cu fiecare dintre copiii săi. Cu siguranţă că meritase, ca tată, să-şi facă timp pentru asta.

Zăpada scârţâia sub piciorul şi cârja lui, iar suflarea i se transforma în norişori mici în frigul de afară. Deschise uşa grajdului şi intră, întorcându-se ca să închidă bine uşa în urma lui. Dorea să-i dea timp lui Ellie să-i remarce prezenţa înainte de a da ochii cu ea. O găsi aşezată pe un morman de fân, mângâind cu blândeţe blana căţelului pe care-l numise Rex.

Clark îşi drese glasul şi se îndreptă spre ea, rezemându-se de o portiţă. Câteva momente, niciunul nu zise nimic.

— Creşte văzând cu ochii, nu-i aşa? spuse Clark în cele din urmă.

— Aşa e, răspunse Ellie.

— Pare a fi un câine bun. Învaţă repede?

— E chiar isteţ, spuse Ellie.

— L-ai considerat dintotdeauna mai special, nu-i aşa?

Ellie aprobă. Clark îngenunche şi mângâie câinele cu mâna-i bătătorită de muncă. Câinele se

guduri de plăcere, însă nu plecă de la Ellie.

— Mie mi se pare că ţii în braţe mai mult decât un câine, remarcă

Clark.

Ellie ridică repede capul, însă nu-l întrebă pe tatăl său ce vrea să spună cu asta.

Clark continuă să mângâie câinele.

— Mi se pare că ţii în braţe şi un vis, continuă Clark, iar Ellie îşi plecă din noucapul deasupra câinelui. Un vis... şi poate o iubire.

Ochii lui Ellie se umplură de lacrimi ce începură să i se reverse pe obraji. Clark întinse mâna şi i le şterse cu blândeţe.

— Ce se-ntâmplă, fetiţo? întrebă încet. Iubeşti un om care nu răspunde iubirii tale?

— Oh, nu, răspunse Ellie în grabă. De Crăciun a... a vrut să-mi dea în dar un medalion. Ar fi venit mai apoi în peţit. Ştiu asta, tata, ar fi făcut-o dacă i-aş fi dat o speranţă cât de mică.

— Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă Clark simplu.

— De ce?

— Da, de ce? Nu crezi că e omul pe care l-ai putea iubi?

— O, îl iubesc, îl iubesc, hohoti Ellie.

Clark întinse mâinile şi-şi cuprinse fiica în braţe. O lăsă să plângă la pieptul lui, păstrând tăcerea, ţinând-o aproape şi mângâindu-i buclele aurii.

Când Ellie se mai potoli, Clark vorbi din nou.

— Mi-e teamă că nu te-nţeleg, spuse cu buzele îngropate în părul ei. Spui că ar fi venit să te peţească – şi spui că-l iubeşti. Atunci de ce sunteţi amândoi atât de trişti şi nu vă vedeţi unul pe altul?

Ellie se trase în spate şi-şi privi tatăl cu uimire.

— Nu pot, începu ea din nou să plângă. Ştii asta. Nu pot. Când văzu că Clark nu-i răspunde, spuse:

— Mama are nevoie de mine.

Clark îşi luă câteva clipe să înţeleagă sensul cuvintelor ei, apoi o îndepărtă pe fată de la pieptul lui şi o privi în ochi.

— Stai niţel, spuse el. Ce vrei să spui, de fapt?

— Mama are nevoie de mine, repetă ea.

— Sigur, mama are nevoie de tine, dar cu siguranţă nu se aşteaptă să rămâi fată în casă toată viaţa.

— Dar copilul...

— Mama a mai avut copii înainte – şi s-a descurcat foarte bine. O, trebuie să recunosc că am fost puţin îngrijorat – la început – dar acum se simte bine. Mama ta e o femeie puternică. Se poate descurca cu orice treabă, iar un copil mic, sunt sigur că nu-i va face mari probleme.

— Dar nu-i numai atât, spuse Ellie.

— Nu?

— Nu.

— Atunci, ce altceva? spuse Clark, temându-se că fata va începe să plângă din nou.

— Lane se duce acasă, în Vest, de îndată ce familia Lahaye se va întoarce la fermă.

— Şi?

— Ori de câte ori unul dintre noi pleacă, mama suferă. Ştii cât de mult a suferit când a plecat Missie, apoi Clae, iar acum Luke. Dacă plec şi eu, asta aproape că o va distruge.

— Înţeleg, spuse Clark. Crezi că mama nu va fi capabilă să te vadă şi pe tine plecând, nu?

Ellie dădu din cap.

— Ei bine, sunt de acord că mama ar prefera să-i aibă aproape pe copiii ei. Dar mai ştiu şi că mama vrea, mai mult decât orice altceva în lumea asta, să-şi vadă copiii fericiţi. Dacă tu crezi că vei fi fericită alături de un anume tânăr pe nume Lane, atunci asta e ceea ce vrea mama ta pentru tine, chiar dacă lucrul ăsta ar însemna să pleci la mare depărtare.

În privirea lui Ellie încă se putea citi îndoiala.

— O, tata, spuse ea, chiar crezi asta?

— Ştiu asta, răspunse Clark. Adevărul e că tocmai am vorbit cu mama ta. E îngrijorată pentru tine. De câteva zile. Niciunul n-am bănuit ce se

întâmplă de fapt, altfel am fi discutat despre asta cu multă vreme în urmă. Kate a fost cea care ne-a pus pe gânduri. Noi l-am văzut pe Lane ca pe un membru al familiei noastre şi niciodată nu ne-am gândit că pentru tine nu-i chiar aşa.

Ochii lui Ellie începură să strălucească.

— O, tata, spuse ea, vă iubesc pe amândoi atât de mult! Nicidecum naş vrea s-o fac pe mama să sufere. Nicidecum!

— Iar mama ta n-ar vrea nicidecum să stea în calea fericirii tale. Acum şterge-ţi lacrimile şi haide să vorbim cu mama.

Ellie îşi şterse lacrimile, apoi se aplecă pentru a-l mângâia încă o dată pe răbdătorul Rex, înainte de a se grăbi spre uşa grajdului. Clark luă felinarul din cui şi o urmă.

Ellie se opri brusc.

— Dar tata, spuse ea îngrijorată. Deja i-am spus „nu” lui Lane.

— Nu cred că Lane va renunţa la tine atât de

uşor, o asigură el. Şi dacă o face, atunci nu e bărbatul pe care-l cunosc eu.

Teama dispăru din ochii lui Ellie, însă nu în totalitate, şi grăbi paşii. Clark încercă din greu să ţină pasul cu ea. În timp ce-şi agăţa haina în cui în bucătărie, o auzi spunând, „O, mama”, apoi ceva ce suna a râs împletit cu lacrimi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Nori negri

Cineva bătea la uşă, făcând mai mult zgomot decât era necesar. Marty luptă să se trezească, în acelaşi timp dorindu-şi să doarmă în continuare. Ceva îi spunea că încă nu e timpul să se trezească, cu toate că în întuneric nu putea vedea acele ceasornicului.

Clark se trezise şi se îmbrăca în grabă. Mintea lui Marty îi transmise un mesaj: „Ben”. Tot aşa a fost şi atunci când Ben... Dar nu, nu se putea întâmpla din nou. Atunci, de ce-ar fi venit cineva să bubuie la uşa lor? Inima i se strânse de frică. Nu puteau fi veşti bune.

Clark ieşi din cameră fără a spune un cuvânt, iar Marty îl auzi coborând scările. Nu se oprise ca să-şi ia cizma sau cârja, plecase ţopăind, în piciorul gol.

Făcând un efort, Marty dădu la o parte păturile şi păşi pe duşumeaua rece. Se bucură de covorul din apropiere, ce o proteja oarecum de răceala nopţilor de iarnă. Pipăi cu piciorul, căutându-şi şosetele şi se duse la dulap ca să-şi ia halatul. De jos răzbătură voci. Voci agitate. Parcă era Clare. Cine-l trezise pe Clare şi care era problema?

Marty încercă să nu se grăbească pe scări. O cădere în întuneric n-ar fi ajutat-o cu nimic, oricare ar fi fost problema. Se prinse strâns de

balustradă şi coborî treptele cu grijă. Da, era vocea lui Clare. Vocea lui Clare amestecată cu cea a lui Clark, însă vocea lui Clare era întreruptă de jalnice hohote de plâns. Marty grăbi pasul.

Când intră în bucătărie, rămase şi mai nedumerită. Clark aprinsese lampa de bucătărie, iar în lumina slabă a acesteia, zări siluetele celor doi bărbaţi. Bărbaţii ei. Clark îl sprijinea pe Clare, iar acesta plângea necontrolat pe umărul tatălui său. Marty încercă să întrebe ceva, însă nu putea rosti nimic.

— E Kate, spuse Clark peste umărul lui Clare. Are dureri groaznice.

— Ce s-a întâmplat? Marty abia putu rosti întrebarea.

— Nu ştie. Au apucat-o durerile dintr-odată. Mă duc să-l aduc pe doctor. Crezi că poţi...?

Clark nici nu-şi isprăvi întrebarea, că Marty deja se îndreptase spre fiul ei şi-l întoarse spre ea. Clare păru a se linişti puţin.

— O, mama, gemu el, mi-e atât de frică. N-am văzut pe nimeni suferind atât de tare. Trebuie să ne întoarcem acolo, mama. Trebuie...

— Ne ducem, spuse Marty. O să-mi iau încălţările şi şalul.

Clare o luă de mână şi se grăbiră spre căsuţa din bârne. Clare reuşise să se stăpânească. Hohotele încetaseră, iar acum gândea raţional.

— Poate că vine cel mic, spuse Marty, încercând să-l liniştească.

— E prea devreme.

— Unii dintre ei vin mai devreme.

— Dar nu atât de devreme.

— Poate că Kate a calculat greşit.

Clare nu răspunse, iar Marty se gândi că probabil se îndoia de acest lucru.

— Unele femei au dureri foarte mari când... însă Clare nu era dispus să asculte.

— Nu vrem ca cel mic să se nască acum, spuse el. E prea devreme. Ar fi periculos dacă s-ar naşte

acum.

Marty se întoarse când auzi paşi îndreptându-se spre grajd. Clark se ducea după doctor. Se rugă ca Dumnezeu să-l însoţească şi continuă să păşească pe cărarea înzăpezită.

— Pleacă tata, îi spuse ea lui Clare. Nu mai e mult şi vine doctorul. Nici nu ajunseseră la casa lui Clare, când Marty o auzi pe Kate.

Simţi cum Clare se încordează lângă ea. Sărmana Kate – niciodată nu se văicărise că o doare ceva. Clare avusese dreptate. Ceva era teribil de rău cu ea. Se grăbiră spre casă, iar Marty îşi azvârli încălţările într-un colţ lângă uşă şi-şi aruncă şalul pe un scaun. Clare deja alergase spre dormitor. Nici măcar nu aprinseseră vreo lampă, iar Marty bâjbâi în semiîntuneric în căutarea chibriturilor. Kate continua să se agite şi să geamă în pat, iar Clare se aruncă în genunchi lângă ea şi încercă s-o mângâie cu cuvinte şi cu mâinile.

— Tata s-a dus după doctor, draga mea. Nu mai e mult. Rezistă puţin. Rezistă.

Clare se întoarse spre Marty cu o privire imploratoare. „Fă ceva, mama”, păreau a spune ochii lui. „Fă ceva pentru Kate a mea”.

Marty se duse lângă pat şi întinse mâna spre fată, dându-i la o parte părul de pe faţă.

— Kate, spuse ea, mă auzi, draga mea?

Kate răspunse printr-o mişcare a capului şi un geamăt.

— Când au început durerile?

Kate reuşi să o informeze că începuseră cam pe la ora culcării – puţin doar – apoi crescuseră ca intensitate în timpul nopţii.

— Şi unde te doare? întrebă Marty.

— Kate puse mâna pe partea de jos a abdomenului.

Marty îşi puse mâna la locul indicat. Simţi cum muşchii lui Kate se încordează în timp ce alt geamăt i se scurse de pe buze.

După ce trecu contracţia, Marty îi spuse lui Kate pe un ton voit normal, pentru a uşura tensiunea din cameră:

— Kate, cred că o să fii mămică.

— Nu! gemu Kate. Nu! E prea devreme – prea devreme. Nu vreau să vină acum; e prea mic.

— Ascultă, spuse Marty cu fermitate. Ascultă, Kate. Nu te împotrivi, Kate. Nu lupta împotriva acestui lucru. Încearcă să te relaxezi. Poate... poate că o să treacă, dar trebuie să te calmezi. De dragul tău şi de dragul copilului.

Marty văzu ochii mari şi violeţi ai lui Kate în lumina slabă a lămpii de pe şifonier. Marty ştia că fata se gândeşte la copil. Îşi dorea copilul. Ar fi făcut orice pentru siguranţa lui.

— O să încerc, şopti ea. O să-neerc.

— Bun, spuse Marty şi îngenunche lângă Clare, mângâind mâna rece a fetei. Acum Clare, ştiu că te-ai rugat, dar haide să ne rugăm împreună.

Clare începu rugăciunea.

— Dumnezeul nostru, spuse el cu glasul emoţionat, Tu cunoşti situaţia noastră. Nu vrem s-o vedem pe Kate suferind atât de mult, şi nu credem că a venit timpul ca cel mic să se nască. Ajută-ne pe toţi să fim calmi. Ajut-o pe Kate în clipele astea să simtă dragostea Ta – şi dragostea noastră. Doamne, Tu ştii care este dorinţa noastră. Vrem ca băieţelul nostru să se nască cu bine. Vreau ca draga mea Kate – vocea lui Clare se frânse, iar Marty se întrebă dacă va reuşi să continue, însă bărbatul îşi reveni repede. Totuşi, Doamne, în ciuda a ceea ce ne dorim noi, trebuie să spunem aşa cum am fost învăţaţi, „voia Ta să se facă”. Şi vrem lucrul ăsta, Doamne, pentru că ştim că ne iubeşti şi ne vrei binele. Amin.

Kate rămăsese liniştită pe tot parcursul rugăciunii lui Clare. Clare se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz de îndată ce spuse „Amin”. Kate se mişcă din nou, iar Marty ştiu că fata luptă să se relaxeze, în ciuda durerii intense pe care o simţea.

— Clare, spuse Marty, fă un foc bun în soba din bucătărie. Şi pune câteva cratiţe cu apă la încălzit.

Clare se grăbi să facă cele spuse, iar Marty se apropie de femeia aflată în pat. Îi dădu la o parte părul de pe faţă, îi netezi păturile adunate, îi mângâie obrajii îmbujoraţi. Şi, în tot acest timp în care încercă s-o mângâie, îi vorbi încet, căutând să-i abată gândurile de la durere.

Kate încerca – încerca cu toată puterea ei. Marty o vedea cum luptă împotriva durerii, cum luptă pentru a se relaxa. Clare aprinsese focul şi umpluse cratiţele, aşa cum îi spusese Marty. Adusese un castron cu apă pentru ca Marty să-i poată şterge lui Kate faţa. Orele trecură una după alta. Marty se gândi că doctorul ar fi trebuit să vină de mult şi se temu ca nu cumva să fi fost chemat la o altă urgenţă. Când nu mai spera c-o să apară, auzi ropote de copite în curte. Se duse la fereastră şi înălţă o rugăciune de mulţumire când văzu doi călăreţi descălecând.

Clark duse cei doi cai în grajd, iar doctorul se grăbi spre casă, ţinând strâns în mână geanta neagră de medic. Nimeni nu-i păruse mai binevenit lui Marty decât doctorul în acea clipă.

Clare era deja la uşă, luând haina doctorului şi spunându-i ce se întâmplase. Marty rămase în camera lui Kate până când apăru doctorul, apoi îl lăsă cu fata şi se duse în bucătărie să-l aştepte pe Clark.

Îşi făcu de lucru cu ibricul de cafea. Nu ştia dacă era cineva care să fi vrut cafea, dar măcar îşi găsise o ocupaţie. Acum, când Kate era pe mâna doctorului, Marty avu timp să cugete.

— Ce se-ntâmpla dacă, într-adevăr, copilul lui Kate era pe drum? Va fi suficient de dezvoltat pentru a supravieţui? Ce s-ar întâmpla cu Clare şi Kate dacă şi-ar pierde copilul? Ce s-ar întâmpla cu credinţa lor?

Marty îşi puse mâna pe pântec. Bebeluşul răspunse printr-o împunsătură puternică. Ochii lui

Marty se umplură de lacrimi.

— Te rog, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să se-ntâmple ceva cu copilul. N-ar putea suporta asta, Doamne. Au muncit, şi au visat, şi s-au rugat pentru micuţul ăsta atâta timp. Înima lor ar fi sfâşiată dacă l-ar pierde acum. Dacă... dacă... şi Marty îşi puse mâna pe pântecul cu pruncul ei nenăscut. Dacă ar fi să alegi, Doamne, atunci... ia-l pe al meu. Cred că eu aş putea îndura asta mai bine decât Kate. Chiar în timp ce rostea încet aceste cuvinte, îşi imagină teribila durere pe care ar fi încercat-o dacă şi-ar fi pierdut propriul copil – pe acel cineva nevăzut pe care ajunsese să-l iubească. O, dacă ar fi existat vreo modalitate prin care să-i poată proteja pe Clare şi Kate de teroarea durerii pierderii copilului pe care-l iubeau...

Îi veni în minte un alt gând, care aproape că-i tăie respiraţia. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Kate? Cum ar putea suporta Clare asta? Din nou, Marty

se rugă:

— Nu Kate. Te rog, Doamne, protejeaz-o pe Kate... de dragul lui Clare.

Clark intră în bucătărie, frecându-şi palmele una de alta.

— Ai vreo veste? întrebă el grav.

— Nu. Doctorul e acum la ea.

— Tu ce crezi? Clark îşi puse mănuşile groase pe un scaun din apropiere.

— Eu cred că... cel mic e pe drum.

— Ar putea supravieţui? Marty ridică obosită din umeri.

— Nu ştiu. E devreme... prea devreme. Dar unii au supravieţuit. Nu ştiu. Mi-e teamă, Clark, mi-e tare teamă.

Clark se apropie şi se lipi de ea. Bebeluşul lor protestă, iar Clark zâmbi, în ciuda tulburării pe care o simţea.

— E deja un mic ştrengar, nu-i aşa? comentă el, iar Marty se trase puţin în spate.

— E o ea, spuse în şoaptă, zâmbind, şi se îndreptă spre sobă. Vrei cafea?

— Cred că n-ar strica, m-ar încălzi niţel.

Marty turnă cafea în două ceşti. Nu era sigură că va putea lua măcar o înghiţitură din ceaşca ei. Nu-i trebuia. Dintr-odată, în timp ce se îndreptă spre masă, constată că dinspre dormitor nu mai venea niciun zgomot. Era o uşurare să n-o mai audă pe Kate agitându-se şi gemând, iar Marty speră că liniştea era un semn bun.

Clare intră în cameră. Ochii îi erau umflaţi şi faţa trasă.

— E copilul... se naşte, spuse pe un ton obosit, resemnat.

— Cum se simte Kate?

— Doctorul i-a dat ceva. Ca să-i calmeze durerea. Nu aude bătăile inimii celui mic. Mi-e teamă că... ceva nu e în regulă.

Se aşează pe scaun şi-şi sprijini capul pe braţe. Marty nu ştia ce să zică. Ce-i putea spune unui fiu

aflat într-o astfel de agonie? Asta nu mai era o dezamăgire a copilăriei. Era vorba de o viaţă. Două vieţi. Cum ai putea oferi sprijin într-o astfel de situaţie?

Clark întinse mâna şi strânse ferm umărul lui Clare. Acesta nu se mişcă şi nu răspunse, însă Marty ştia că tânărul bărbat simte dragostea şi sprijinul tatălui său.

Când Clare reuşi să vorbească, spuse încet:

— Doctorul spune că Kate e puternică. Pulsul ei e bun şi se luptă să reziste. Ar trebui să-şi revină după toată povestea asta.

Marty înălţă în gând o rugăciune de mulţumire.

— Ce zice doctorul, cât va mai dura? întrebă Clark.

— Nu poate spune.

Marty îi aduse lui Clare o ceaşcă cu cafea. Spre surprinderea ei, acesta o sorbi dintr-odată, cu toate că nu era chiar sigură dacă Clare îşi dădea seama de asta.

Orele lungi din noapte se scurseră încet. Din când în când, mai intrau în dormitor să vadă ce mai zice doctorul. Singura asigurare pe care acesta putea să le-o ofere era aceea că Kate părea a face faţă cu bine situaţiei.

Se iviră zorile, iar dimineaţa se dovedi a fi geroasă. Ellie sosi şi ea. De necrezut, fata nu auzise nimic din toată agitaţia de noaptea trecută, dormitorul ei fiind în spatele casei. Acum venise aici în căutarea celorlalţi, văzând că nimeni nu era în casa cea mare. Faţa i se-ngălbeni când Clark îi explică situaţia, iar apoi se duse să pregătească micul dejun în bucătăria mică a lui Kate. Marty nici măcar nu se gândise că le-ar trebui mâncare.

Clark plecă să vadă de animale. Clare încercă să se ridice şi să meargă cu el, însă Clark îi făcu semn să se aşeze la loc în scaun. Clare se duse să vadă ce face Kate. Se întoarse în bucătărie cu o expresie şi mai gravă pe faţă.

— Nu cred că mai durează mult, spuse el, şi se

aşează din nou pe scaun. Marty se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să meargă afară, la animale, decât să stea aici, cu mintea numai la Kate.

Ellie servi micul dejun. Nimeni nu mâncă prea mult, însă cel puţin încercară. Marty luă o farfurie cu clătite, şuncă şi cafea, şi le duse la doctor. Acesta se aşeză pe un scaun lângă patul lui Kate şi mâncă. Ştia, din îndelungata experienţă pe care o avea, că trebuia să mănânce pentru a putea continua să-şi facă treaba.

Era aproape ora unsprezece dimineaţa când fetiţa sosi pe lume, micuţă şi fără suflare. Nimeni nu ştia ce să facă... sau să spună. Clare îşi ţinu fetiţa în braţe şi se cutremură de plâns. Apoi i-o încredinţa lui Marty, care, printre lacrimi, spălă cu drag micuţa fiinţă care ar fi adus atât de multă fericire în acest cămin. Clare se duse în camera copilului şi găsi hăinuţele cu care Kate dorea să fie îmbrăcată micuţa lor. Fuseseră cusute cu atâta dragoste şi mândrie, şi purtarea lor ar fi pricinuit

atâta bucurie. Acum ele reprezentau dragostea înfăşurată în jurul micuţei fiinţe care urma a fi aşezată în sicriaşul pe care Clare şi Clark îl meşteşugiră împreună.

Kate rezistă. Clare era atât de recunoscător că nimic nu i se întâmplase soţiei sale. Cu ajutorul medicamentelor administrate de doctor, dormi aproape toată ziua şi noaptea care urmă. În dimineaţa următoare, Clare o informă cu blândeţe despre pierderea lor. Femeia abia fusese conştientă de ceea ce se petrecuse în jurul ei înainte de a adormi. După ce rămaseră o vreme, plângând îmbrăţişaţi, Clare aduse în camera lui Kate micul sicriaş în care era aşezată fetiţa lor, ca şi ea s-o poată vedea. Clark şi Marty se întoarseră acasă, lăsându-i singuri pe cei doi.

Făcură înmormântarea în familie. Predicatorul rosti cunoscutele cuvinte de întărire şi încurajare pentru membrii familiei adunaţi în jurul micului mormânt.

În zilele ce urmară, Kate îşi redobândi, treptat, tăria, cu toate că privirea-i era bântuită de umbre. În necazul lor, se agăţă de Clare. Clark şi Marty se rugară zilnic – uneori chiar în fiecare ceas – pentru copiii lor aflaţi în suferinţă. Marty şi-ar fi dorit din toată inima s-o poată purta ea în locul lor, însă nu putea face altceva decât să le fie alături, suferind împreună cu ei. Reuşiră să treacă cumva peste primele zile. Cu timpul, suferinţa li se va mai uşura, însă va fi nevoie de mult timp, iar camera aranjată cu atâta drag le amintea încontinuu de marea pierdere suferită. Marty făcu destul de greu faţă tensiunii pricinuite de această mare supărare şi, fără să vrea – sau chiar fără să-şi dea seama că face asta – începu să se izoleze, ca să nu mai simtă intensitatea durerii.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nandry

Lane veni de îndată ce auzi veştile, încercând să petreacă timp cu Clare şi să-l ajute să treacă peste sentimentele ce-l încercau în urma morţii fetiţei sale.

Ellie nu ştia cum să se poarte cu Lane, mai ales acum, după ce vorbise despre asta cu mama şi tatăl ei. Dacă era liberă să hotărască cu privire la viitorul ei, aşa cum o asiguraseră ei, atunci spera că tatăl ei avusese dreptate şi că Lane nu va renunţa la ea cu uşurinţă. Însă, în inima ei, Ellie se temea – se temea că Lane a luat drept răspuns final cuvintele pe care i le spusese. Ce se va-ntâmpla dacă Lane nu va reveni? Ellie va pierde. Totuşi, nu putea fi ea cea care să-l abordeze? Lucrul acesta însă nu se potrivea cu felul în care fusese crescută, iar Ellie se îndoia că va fi în stare

se facă.

Aşa că, deocamdată cel puţin, se rezumă la conversaţii politicoase cu

Lane, însă scurte.

Marty avu parte de câteva zile foarte dificile. Ori de câte ori simţea mişcările copilului, îşi amintea că luptase împotriva lui. Nu-l dorise. E adevărat, dacă ar fi fost după ea, copilul acesta n-ar fi existat... la început. Acum, Marty îl iubea. Orice ar fi fost, o captivase. Totuşi, se simţea vinovată. Era adevărat că nu-l dorise... dar se afla în siguranţă înăuntrul ei, în timp ce trupul micuţ al bebeluşului pe care Kate şi Clare şi-l doriseră atât de mult încă de la început zăcea în curtea bisericii, sub un morman de zăpadă. Nu era drept.

Astfel că, suferinţa pe care Marty o împărtăşea cu fiul şi nora ei era amestecată cu o doză bună de vinovăţie. Se observa oare acest lucru? îşi dădeau şi ei seama că situaţia era nedreaptă, că ea era nevrednică să mai aibă un alt copil? E

drept că atunci când Kate era în dureri şi pruncul ei în pericol, Marty ar fi fost gata să ofere viaţa pruncului ei pentru, cea a copilului lui Kate, dacă Domnul ar fi acceptat un asemenea schimb. Marty începea să vadă cât de greu i-ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat acest lucru. Iubea mica viaţă din ea mai mult decât crezuse că va fi cu putinţă. Însă sărmana, sărmana Kate! Şi ea-şi iubise copilul. Marty se întrebă dacă nu cumva Kate şi Clare îi vor privi cu amărăciune pe ea şi pe copilul ei. Nu dorea să dea ochii cu ei. Iar în zilele de după moartea micuţei şi înmormântarea ce avusese loc la biserică, Marty găsi mici scuze pentru a se eschiva de la un contact apropiat cu tânăra pereche. Ce le putea spune? Ce simţeau ei cu privire la ea? Cu privire la micul frate sau soră a lui Clare, care urma să-şi facă apariţia curând?

Ellie, din fericire, o vizitase zilnic pe Kate. O ajutase la treburile din gospodărie până când Kate fusese în stare să se ocupe ea însăşi de ele. Chiar

şi atunci, Ellie mersese la ea, ca să stea de vorbă sau să servească o ceaşcă de ceai. Marty ştia ar fi trebuit să meargă şi ea, însă dădu vina pe „vremea urâtă” şi rămase lângă foc.

Cea care, în mod neaşteptat, o ajută pe Marty să-şi vină în fire, fu Nandry. Nandry veni s-o viziteze în ciuda vremii urâte. Îşi lăsase toţi copiii acasă, cu Josh. Marty îşi dădu seama, de îndată ce-şi văzu fiica în curte, că ceva mai profund decât compasiunea o scosese din casă pe Nandry într-o zi ca asta.

Marty încă mai era îngrijorată pentru ea. Ceva o deranja pe fată – încă de când sosiseră acasă. Nandry nu spusese niciodată nimic despre asta, însă Marty ştia că ceva nu e în regulă. Marty avea sentimentul că acel „ceva” avea legătură cu Clark Clark şi piciorul pe care-l pierduse. Însă trecuse suficient timp pentru ca Nandry să se obişnuiască cu imaginea şi cu ideea că Clark avea nevoie de o cârjă.

Marty îi deschise lui Nandry uşa şi o primi cu căldură. Prima explicaţie pe care o primi fu aceea că Nandry îşi dorise să iasă din casă câteva ore. Mica ei „turmă” ajunsese s-o exaspereze, susţinu ea. Marty aprobă, cunoscând foarte bine sentimentul.

Nandry întrebă de Kate, iar Marty o asigură că din tot ceea ce aflase, părea a se descurca şi că Ellie era chiar atunci la ea.

Marty puse ibricul de cafea pe sobă şi tăie câteva felii din checul făcut de Ellie. Nandry vorbi cu uşurinţă despre lucrurile cotidiene. Dorea să-i ceară una dintre reţetele lui Ellie pentru checul cu dovleac. Andy căzuse şi-şi muşcase limba. Nu foarte tare, însă sângerase mult, iar Mary începuse să ţipe disperată, gândindu-se că Andrew îşi va da duhul din cauza asta. Micuţa Jane căzuse pe scări; nu se lovise rău, dar îi speriase straşnic. Tina venise de la şcoală cu o fundă aurie, primită pentru că era cea mai bună din clasă la

ortografie şi pronunţie; Josh era tare mândru de ea. El avusese întotdeauna probleme în domeniul ăsta.

Nandry, neobişnuit de vorbăreaţă, continuă să vorbească până când Marty turnă cafeaua în ceşti şi se aşează pe scaun, la masă. Mai apoi, cu o rapiditate ce o uimi pe Marty, schimbă subiectul.

— Cum suportă Kate situaţia?

Marty se simţi luată prin surprindere. Adevărul era că nu ştia cu adevărat cum suportă Kate situaţia. O, pe dinafară părea a se descurca bine, după cele spuse de Ellie. Însă Marty n-avea nicio idee despre adevăratele ei sentimente. Nu putea admite lucrul acesta faţă de Nandry, aşa că răspunse în defensivă:

— Bineînţeles că se simte destul de rău.

— Nu m-am referit la asta, răspunse Nandry. Ci dacă acceptă situaţia.

— S-o accepte?

Nandry se uită la Marty cercetător, iar

întrebarea îi stăruia încă în privire.

— S-o accepte? spuse Marty din nou. Păi, s-a-ntâmplat, nu? Trebuie se accepte – vrând-nevrând.

— Mama, spuse Nandry, nu vorbi aşa. Ştii ce vreau să spun.

— Nu, spuse Marty încet. Mă tem că nu ştiu.

— Oare Kate simte că Dumnezeu are dreptul – că a procedat corect când a făcut asta?

— Dumnezeu? întrebă Marty, nevenindu-i să creadă. Oare Nandry chiar întreba ceea ce bănuia ea că întreabă?

— Mama, ştim că Dumnezeu ar fi putut salva copilul lui Clare şi Kate dacă ar fi vrut – aşa cum ar fi putut cruţa piciorul lui tata.

Aşa deci. Asta era problema. Ochii lui Nandry oglindeau durere – durere şi mânie. Marty se uită la fată simţind că o cuprinde o senzaţie de teamă.

— E adevărat, continuă Nandry, pe un ton indiferent. E adevărat, de ce să nu recunoaştem?

N-are rost să pretindem că nu-i aşa.

Marty întinse mâna şi o puse pe braţul lui Nandry. Nu se gândise că în inima fetei putea exista atâta mânie şi amărăciune. Nandry îşi trase mâna.

— Dar... dar... nu-i chiar aşa, începu Marty, implorându-L în tăcere pe Domnul să-i dea înţelepciune.

— Nu-i aşa? Atunci cum e? Presupun că ţopăiala lui tata într-un picior e doar un produs al imaginaţiei mele, nu?

— Nu vreau să spun asta. Vreau să spun – vreau să spun că Dumnezeu nu a luat piciorul lui tata din răutate. El...

— De unde ştii ce a vrut El să facă şi de ce?

— În acea vreme, spuse Marty pe un ton liniştit, n-am ştiut şi m-am revoltat. Am ajuns la un moment dat să spun cu sinceritate, „Voia Ta să se facă" şi Dumnezeu a făcut cum a vrut, iar din nenorocirea asta a ieşit mult bine.

— Suficient de mult pentru a compensa pierderea piciorului unui om bun?

Marty ezită în faţa cuvintelor ce-i fuseseră aruncate cu duritate în faţă. Nandry îi fusese întotdeauna devotată lui Clark, într-un mod aparte. Marty sperase că Nandry ajunsese să plaseze relaţia ei cu Clark la locul potrivit, aceea de tată-fiică.

— Cred că da – începu Marty ezitând. Apoi, cu mai multă convingere. Ştiu asta. S-au întâmplat foarte multe lucruri care ne-au dovedit asta. A fost înfiinţată o mică biserică. Doctorul de la Rosas a plecat acasă, ca să se împace cu familia. Şi... cel mai important lucru a fost ce s-a întâmplat în viaţa lui Jedd, primul tău tată. El...

Însă Nandry o întrerupse, ridicându-se de pe scaun cu ochii sclipind de mânie.

— Şi ce a făcut el ca să merite îndurarea lui Dumnezeu? El, care s-a purtat oribil cu noi, care a lăsat-o pe mama să moară singură, în timp ce el

stătea la palavre şi mesteca tabac cu indivizi de teapa lui. Vrei să-mi spui că Dumnezeu priveşte cu ochi buni un astfel de om, în defavoarea unui om drept şi bun şi care a trăit...? însă Nandry nu mai putu continua. Acum plângea fără să se poată controla, umerii ei săltând la fiecare hohot de plâns.

Marty se ridică încet de pe scaun, din cauza trupului ei greoi. Era uluită. Ce i-ar fi putut spune acestei fete mânioase şi chinuite? Cum o putea face să vadă că Dumnezeu este dragoste? Că El o dă tuturor, cu mână largă, fie că omul „merită”, fie că nu? Cum ar putea-o face să înţeleagă că amărăciunea şi ura împotriva tatălui ei nu aveau ce căuta în planul lui Dumnezeu pentru viaţa ei – nu-i puteau aduce nimănui fericire şi pace, nici vreun bine? Oh, sărmana Nandry, cum a putut să poarte o povară atât de mare vreme atât de lungă!

Marty se duse la ea şi o cuprinse în braţe. În

timp ce Marty îşi ridică ochii, o văzu pe Ellie, stând uluită în pragul uşii de la bucătărie. Marty n-o auzise întorcându-se şi era sigură că nici Nandry nu era conştientă de prezenţa ei. Ellie rămăsese acolo, cu faţa palidă şi buzele întredeschise de uimire, ca şi când n-ar fi fost capabilă să înţeleagă. Marty se întrebă de câtă vreme stătea acolo şi ce-ar avea de spus vizavi de cele spuse de sora ei mai mare, adoptată.

Ellie trase aer adânc în piept şi intră în bucătărie. Luă mâna lui Nandry şi o conduse cu blândeţe înapoi, la scaun. Nandry se aşeză, epuizată fizic şi emoţional din cauza izbucnirii avute. Ellie îi dădu o batistă, iar Nandry îşi suflă cu putere nasul.

Ellie aşteptă un moment şi apoi vorbi încet.

— Nandry, spuse ea, cred că înţeleg ce simţi. La început, când am auzit despre tata, am vrut şi eu să mă răzvrătesc. L-am învinovăţit pe Dumnezeu... puţin. L-am învinovăţit că a lăsat să i

se întâmple unui om bun un lucru rău. Ştii ce mi-a trecut prin cap? M-am gândit că nu voi fi mândră să mai merg alături de tata pe străzile din oraş. Îţi poţi imagina? Să mă simt jenată de faptul că cineva m-ar putea vedea împreună cu un om ca tata, doar pentru că-i lipseşte un picior? Ellie dădu cu tristeţe din cap, ca şi când s-ar fi simţit vinovată pentru un astfel de gând. Întotdeauna l-am văzut pe tata perfect şi mi-a fost teamă că nu-l voi mai vedea astfel. Iar acesta ar fi fost un lucru care m-ar fi stânjenit. Oamenii s-ar fi uitat după noi. M-am uitat la alţi bărbaţi din jurul meu. „Acesta nu-i atât de bun ca tata”, îmi spuneam, „şi are două picioare”. Ştiu că am gândit greşit – am ştiut tot timpul – dar după asta, Dumnezeu a început să-mi vorbească. Mi-a arătat propria mea viaţă. Dădusem dovadă de mândrie, de frivolitate; am descoperit chiar că dădusem dovadă de prefăcătorie. „Vezi”, mi-a spus Dumnezeu, „tu nu eşti perfectă. Îi este tatălui tău ruşine să meargă

pe stradă alături de tine? Ar trebui să-i fie, dacă tot doreşti perfecţiune". Ştiam că Dumnezeu are dreptate. Handicapul meu era mai mare şi mai grav decât al lui tata. Al meu era în duhul; al lui era doar în trup. M-am rugat şi l-am cerut lui Dumnezeu să mă ierte şi să mă ajute să învăţ ceva din experienţa accidentului lui tata, pentru ca preţul plătit să însemne ceva în viaţa mea – pentru binele meu şi pentru ca tata să rămână mândru de mine.

Tatăl tău, Nandry, a făcut multe greşeli. Vocea lui Ellie era plină de blândeţe. Ceea ce ai spus despre el e, probabil, adevărat. Nu ştiu, eu nu l-am cunoscut. Dar cred că Dumnezeu a văzut ceva la el care merita mântuirea Lui. Şi chiar dacă n-ar fi văzut nimic, totuşi, Dumnezeu l-a iubit. L-a iubit suficient de mult, cât să se asigure că, înainte de a muri, îi mai acordă o şansă. Tata nu şi-a sacrificat în mod voit piciorul pentru tatăl tău. Dar cred că ar fi făcut-o – dacă ar fi ştiut ce se va-

ntâmpla, cred că ar fi făcut-o. Pentru că tatăl nostru ştie că un picior este mai puţin important decât un suflet.

Şi mai cred că tata s-ar simţi rănit dacă ar şti că pierderea piciorului a adus oarecum amărăciune în sufletul tău, Nandry. El vrea să te întărească şi să te ajute să creşti odată cu fiecare experienţă a vieţii lui şi, dacă asta nu se-ntâmplă, atunci e îndurerat şi dezamăgit – iar durerea asta e mult mai mare decât cea pricinuită de pierderea piciorului.

Nandry o ascultase liniştită pe Ellie. Marty rămăsese deoparte, rugându-se – rugându-se ca Dumnezeu să-i dea lui Ellie cuvintele potrivite pentru a răspunde nevoii tinerei femei, rugându-se ca Nandry să poată înţelege şi accepta cuvintele.

Dintr-odată, Nandry începu să plângă. De astă dată, în linişte. Ellie îşi puse braţele în jurul ei şi o lăsă să plângă. În cele din urmă, Nandry îşi ridică

capul.

— Ai dreptate, spuse ea. Iar am greşit eu. În toţi aceşti ani am greşit. Tatăl meu n-a făcut ceea ce trebuia, dar asta nu-mi dădea mie dreptul să acţionez greşit. Eu sunt mai vinovată decât el, pentru că am ştiut ce-i bine. Ar fi trebuit să mă rog pentru el în toţi aceşti ani. Clae ştiu că s-a rugat. Obişnuiam să mă înfurii pe ea. „Lasă-l să primească ce merită”, mă gândeam. Iar ăsta a fost un lucru greşit – atât de greşit! Şi Nandry îşi îngropa faţa în palme şi începu să plângă amarnic.

— O, Ellie, hohoti Nandry, oare poate Dumnezeu să mă ierte vreodată?

— Dacă n-ar putea, spuse Ellie, atunci am fi nenorociţi cu toţii.

— Mama, spuse Nandry printre lacrimi, părând a-şi da seama dintr-odată că Marty încă era acolo, vrei să te rogi pentru mine?

Marty se rugă. Ellie o urmă cu propria rugăciune, apoi Nandry strigă către Dumnezeu,

implorând iertare. După ce-şi terminară rugăciunea, turnară cafea în ceşti şi începură să discute adevărurile pe care le învăţaseră.

În cele din urmă, Nandry se uită la ceas şi spuse că Josh se va întreba ce i s-a întâmplat şi, în plus, era nerăbdătoare să vorbească cu el despre ceea ce experimentase în această după-amiază şi despre povara de care fusese eliberată.

Ellie îşi luă haina şi se duse cu ea s-a ia căruţa şi caii, iar Marty rămase la masă, bucurându-se de cele întâmplate şi gândindu-se serios la aceste lucruri.

Nandry greşise când alesese să strângă toată acea amărăciune. Ar fi trebuit să se poată încrede în Dumnezeu. Fusese învăţată încă de când sosise în casa familiei Davis că Dumnezeu este Dumnezeu în toate situaţiile vieţii noastre şi că El îşi iubeşte copiii. Nimic din ceea ce li se întâmplă celor iubiţi de El nu-L ia prin surprindere. El e prezent întotdeauna ca să-i ajute pe ai Săi să

treacă prin greutăţi şi să-i poarte pe aripile dragostei. Din necaz se poate naşte un bine. Toate lucrurile pot lucra spre binele celor care-L iubesc pe El.

Marty ştia toate acestea. Chiar credea toate acestea. Atunci, de ce stătea la masa din bucătărie, când în partea cealaltă a curţii se afla nora ei, care avea nevoie de ea? Nu ştiu ce să spun, îşi spuse Marty. Pur şi simplu nu ştiu ce să spun. Eu îl am pe micuţul meu. Şi, Doamne, Tu ştii că-mi doresc acest copil. Oare sunt egoistă? Pot merge oare la Kate, cu pruncul în pântece, când ea tocmai l-a pierdut pe al ei? în tăcere, Marty plânse înaintea Domnului.

Încrede-te în Mine, se auzi o voce blândă, iar Marty îşi şterse ochii cu şorţul şi se ridică de pe scaun. O să-i ducă lui Kate noul şal la care lucrase. Poate că, în ziua asta mohorâtă de iarnă, un dar nou şi colorat va fi binevenit.

Marty o întâlni pe Ellie la uşă.

— Mă duc s-o văd pe Kate câteva minute, spuse ea.

— O, ce bine! îi răspunse Ellie. Lui Kate îi este atât de dor de tine! Dar o ştii pe Kate. Nu ţi-ar cere să vii la ea pe frigul ăsta.

— A vrut să mă vadă?

— În fiecare zi pomeneşte de tine.

— De ce nu mi-ai spus?

— Kate mi-a spus să nu-ţi zic nimic. N-ar fi vrut să păţeşti ceva şi să ai probleme cu copilul. Acum aşteaptă sosirea pruncului tău şi mai mult decât înainte, mama.

Marty se întoarse grăbită, însă încetini pasul şi avu mare grijă cum păşeşte pe cărarea înzăpezită. Ochii îi erau plini de lacrimi. Cât de insensibilă fusese!

Kate o aştepta la uşă. Probabil că o văzuse venind. O conduse în mica bucătărie şi o ajută să-şi scoată încălţările. Marty observă că tânăra femeie încă era palidă.

— Cum te simţi, mama? o întrebă Kate cu nelinişte. Marty se gândi că ea ar fi trebuit să pună întrebarea asta.

— Sunt bine, draga mea. Dar tu?

Kate zâmbi. Era un zâmbet curajos pentru cineva care trecuse printrun necaz atât de mare.

— Şi eu sunt bine... acum. Vrei un ceai?

— Nu cred.

— Cafea?

— Nu. Tocmai am băut o cafea cu Nandry.

— Nandry a venit la tine... într-o zi atât de friguroasă?

— Cred că a considerat că era nevoie s-o facă.

— N-am văzut-o venind... probabil că stăteam la poveşti cu Ellie. Marty se aşează pe scaun şi scoase şalul de un albastru strălucitor.

— Ţi-am adus ceva, spuse ea. M-am gândit că poate nu-ţi strică să arunci ochii pe ceva nou.

Kate zâmbi.

— E frumos, mama. Îmi place culoarea... dar

ştiai că albastrul este culoarea mea preferată, nu-i aşa?

Da, Marty ştiuse.

Kate ţinu în mâini şalul, înfăşurând ciucurii lungi în jurul degetelor sale fine.

— Ar fi trebuit să vin mai degrabă, începu Marty încet, dar...

— E în regulă, mama. Şi eu, şi Clare ştim cât de mult te-a durut şi pe tine experienţa asta. M-am temut atât de mult ca nu cumva durerea ta să-i pricinuiască vreun rău frăţiorului sau surioarei noastre. Eşti sigură că te simţi bine?

— Sunt bine.

— Mai simţi cum mişcă?

— O, da. E o fetiţă tare activă.

Kate zâmbi când Marty aminti de „fetiţă” şi oftă cu uşurare.

— Nu m-am gândit prea mult atunci, dar când mă gândesc la acea perioadă, îmi dau seama că nu mai simţisem nicio mişcare timp de câteva zile.

M-am gândit că poate bebe se odihneşte sau că mă obişnuisem atât de mult, încât nici n-am mai băgat de seamă.

— Crezi că...? Marty nu putu rosti întrebarea, însă Kate îi răspunse.

— Doctorul spune că micuţa murise cu două sau trei zile înainte... Vocea i se frânse, iar Marty se grăbi să umple tăcerea.

— Îmi pare rău, Kate! Kate îşi reţinu lacrimile.

— Şi mie-mi pare rău, mama! Dar doctorul spune că Dumnezeu foloseşte uneori acest mod de a se îngriji de pruncii care au unele... unele probleme. M-am gândit la Wanda, mama. Ştiu că Wanda-l iubeşte pe Rett şi că n-ar renunţa la el pentru nimic în lume, dar... nu sunt sigură dacă cu... nu sunt sigură dacă cu aş putea suporta asta, mama. Dacă fetiţa noastră ar fi fost... cu probleme... nu întreagă... atunci îi mulţumesc lui Dumnezeu că a luat-o. Oare sunt o laşă dacă gândesc astfel?

— O laşă? Nu, Kate. Sigur că nu. Eu... eu cred că sunt lucruri mai grele în viaţă decât... decât moartea.

— Am discutat despre asta cu Clare. La început a fost atât de greu! Neam dorit copilul atât de mult, şi pe urmă Clare a spus: „Haide să socotim binecuvântările pe care le putem avea din toată treaba asta”. La început n-am putut vedea niciuna. Clare a trebuit să mi le amintească. „Încă ne avem unul pe celălalt”, a spus el. „Şi suntem amândoi sănătoşi şi puternici. Doctorul a spus că e puţin probabil că aşa ceva să ni se mai întâmple o dată, aşa că vom mai putea avea copii. Nu avem un copil bolnav, cu mintea sau cu trupul. Fetiţa nu va suferi niciodată. Se află într-un loc sigur, în ceruri, unde nu mai există suferinţa sau durerea de pe pământul ăsta”. Aşa că, vezi, avem multe lucruri pentru care să fim mulţumitori.

Marty clipi pentru a-şi alunga lacrimile.

— Am învăţat ceva din asta, mama. Ne-am

apropiat şi mai mult unul de celălalt. Dintotdeauna l-am iubit pe Clare, dar prin încercarea asta... am văzut cu ce bărbat minunat, atent, mărinimos şi evlavios m-am căsătorit. Nu numai că îl iubesc, însă-l şi respect ca lider spiritual al căminului nostru.

Marty o luă de mână pe tânăra femeie.

— Şi am mai învăţat ceva, mama. Am experimentat noi înşine că toate lucrurile pe care le-am învăţat de-a lungul anilor despre Dumnezeu sunt adevărate. El este prezent atunci când ai nevoie de ajutor şi te sprijină în momentele grele, uşurându-ţi durerea. Am simţit rugăciunile familiei şi ale prietenilor. Niciodată nu ne-am simţit atât de... atât de... iubiţi şi oarecum protejaţi, ca în aceste zile dificile.

Marty îşi căută batista. Venise s-o încurajeze pe Kate, şi iat-o în situaţia de a primi ea însăşi încurajare din partea fetei.

— Clare spunea că am putea veni la voi la masă

– de îndată ce suntem invitaţi, spuse Kate, schimbând brusc subiectul. Deci, ce zici de-o invitaţie? Abia aştept să ies afară din casă, chiar şi numai pentru câteva minute. Zâmbi şi adăugă:

— Aş putea aduce şi eu ceva... Marty începu să râdă printre lacrimi.

— Sunteţi invitaţi, spuse ea ferm, în seara asta. Ne-ar face mare plăcere să veniţi. Ne-a fost atât de dor de voi! Mi se pare că a trecut atâta timp!

— Şi mie la fel, admise Kate. Dar mă simt din ce în ce mai bine, pe zi ce trece. Chiar mă gândesc să vin la biserică duminica viitoare – dacă vremea nu e prea rea. Doctorul a spus că ar trebui să mă feresc de frig pentru o vreme. Mă rog ca vremea să fie frumoasă.

— O să mă rog şi eu pentru asta, promise Marty.

— O, mama, spuse Kate, număr zilele până când o să vină pe lume micuţul tău. O să mă bucur atât de mult să-l pot ţine în braţe şi să mă joc cu el!

— Cu ea, o corectă Marty.

— O, da – cu ea. Al nostru ar fi trebuit să fie băiat. Mă bucur că n-a fost. Era frumuşică, nu-i aşa? Clare a spus că a învăţat un lucru. Dacă Dumnezeu face fetiţele atât de drăguţe, data viitoare când Dumnezeu va decide să ne dea un copil, nu va mai conta dacă este fetiţă sau băiat.

— Cred că nici pentru mine nu contează, fu de acord Marty. E doar un joc pe care l-am jucat dintotdeauna în casa noastră. Un fel de „băieţi contra fete”. În momentul de faţă, fetele consideră că băieţii sunt prea mulţi. Nu e chiar aşa – dacă le punem la socoteală pe Nandry şi Clae.

Unii le pun, alţii nu le pun la socoteală, după cum le vine bine. Marty râse.

— Poate că Dumnezeu ne va trimite câte unul din fiecare, dacă-L rugăm.

— Gata, acum! exclamă Marty, ridicând mâna. Cred că unul e suficient pentru mine!

Izbucniră în râs, iar Marty se ridică să plece.

— Mă bucur atât de mult că ai venit, mama! spuse Kate cu însufleţire.

Mi-ai lipsit. Tata a mai venit pe la noi din când în când, iar asta ne-a ajutat mult. Lui Clare îi este tare de folos să-l aibă pe tatăl său aproape.

Marty o îmbrăţişa pe Kate cu căldură şi fiecare simţi revolta micuţului împotriva strânsorii. Kate se dădu înapoi râzând.

— Trăieşte şi mişcă, aşa e. Şmecherie mică! Abia aştept s-o văd. Marty îi împărtăşea nerăbdarea.

— Vă aşteptăm la masă. Mă grăbesc acasă, ca să-i dau vestea lui Ellie.

— Abia aştept. Va fi atât de bine să fim cu voi, spuse Kate, apoi adăugă:

— Ai grijă să nu aluneci pe gheaţă.

Marty promise şi se îndreptă cu grijă spre casă, trăgând adânc în piept aerul rece, proaspăt. Ar trebui să iasă din casă mai des. Aerul îi făcea bine. Nu i-ar strica nici mai multă mişcare.

Şi Kate avea nevoie să iasă din casă. Marty se rugă ca vremea să se mai încălzească, pentru ca fata să poată ieşi afară şi să pună mai multă culoare în obraji. Draga de Kate! Era atât de curajoasă. Marty se întrebă ce se întâmplase cu camera copilului? O lăsaseră la fel? N-avusese curajul să întrebe. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vor avea nevoie de ea curând.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi UNU

Lane vine la masă

— Uite pe cine am convins să vină la masă, anunţă Clark, iar Marty îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Clare intrând pe uşă. Însă cel care stătea tăcut în pragul uşii era Lane, care încerca, cu nervozitate, să-şi scoată

mănuşile.

— Lane! Ce bucurie că te putem vedea!

Marty mai degrabă simţi decât văzu cum Ellie îşi ridică brusc capul.

— Ne-ai lipsit, continuă Marty. Cum merg lucrurile la ferma Lahaye?

— Bine, răspunse Lane. Foarte bine. Ieri am primit o scrisoare de la şefu. Spune că ai lui vor ajunge acasă săptămâna viitoare. Domnul Lahaye, tatăl lui Willie, s-a decis să rămână în Vest. Fratele lui Willie s-ar putea chiar să se mute acolo dacă găseşte un cumpărător pentru ferma de aici.

— Vrea să o vândă? întrebă Marty surprinsă.

— Cred că-i place Vestul, explică Lane.

— Ei, hai înăuntru şi încălzeşte-ţi mâinile la foc, îl invită Marty. Avem pui fript la masă şi cred că Ellie a pregătit pâine de porumb.

În timp ce Lane intră în cameră, Marty adăugă:

— Cât despre mine, în vremea asta doar stau jos şi mă uit la ceilalţi cum muncesc.

Cei prezenţi izbucniră în râs şi se îndreptară către masă.

Lane nu îndrăznise s-o privească în faţă pe Ellie. Se întrebă dacă ea îi poate citi gândurile.

Se gândise cum ar fi putut s-o întreţină pe Ellie, ca soţie a sa, dacă ar fi rămas în zonă. E-adevărat că se pricepea la treburile unei ferme. Acum aflase câte ceva şi despre îngrijirea animalelor de la fermă, însă nu ştia încă nimic despre însămânţare şi cultivarea pământului. Putea învăţa, îşi spusese el. Putea întreba. Va cere informaţii – punându-se în genunchi dacă era nevoie – doar pentru a o avea pe Ellie. Însă se punea problema banilor.

În Vest, preţurile erau bune pentru un om care era suficient de curajos ca să-şi întemeieze propria fermă de vite. În zona asta, tot pământul fusese cumpărat şi cultivat. Cei care ar fi dorit să vândă cereau un preţ mare pentru fermele lor. Lane ştia; se interesase. Fratele lui Willie, de

exemplu. Preţul pe care-l cerea depăşea atât de tare resursele lui Lane, încât bancherul i-ar fi râs în faţă dacă ar fi cerut un asemenea împrumut.

Nu, se părea că nu există cale de rezolvare a problemei. Lane nu vedea cum ar fi putut să-şi întreţină familia dacă ar fi rămas în zonă. Iar Ellie nu putea s-o facă pe mama ei să sufere, plecând în Vest. Lui Lane i se părea o problemă fără soluţie.

Evită privirea lui Ellie, pentru ca aceasta să nu-i vadă durerea din ochi. Poate că nu conta atât de mult pentru ea, se gândi. Poate că ea nu ţinea la el la fel de mult. Existau mulţi băieţi în zonă care ar fi putut să-i ofere lui Ellie o casă a ei. Lane observase asta la întâlnirea tinerilor. Lui Ellie i-ar fi mult mai bine – poate ar fi chiar mai fericită – alături de unul dintre acei băieţi. Şi, mai mult decât orice altceva pe lume, Lane dorea ca Ellie să fie fericită.

— Când ai spus că ai convins pe cineva să vină

la masă, îi spuse Marty lui Clark, credeam că ai fost pe la Clare şi Kate. Şi ei vin în seara asta la masă.

Ochii lui Clark străluciră.

— Minunat! spuse el. Asta înseamnă că Kate se simte mai bine. Va fi nemaipomenit să-i avem alături de noi pe cei dragi.

Ellie se mişca cu graţie în încăpere, aranjând masa şi umplând platourile cu mâncare. Lane o privea pe Ellie când credea că nu-l observă. De la fereastra bucătăriei, Ellie luă o viorea cu flori de un violet închis şi o puse în mijlocul mesei

— Are aproape culoarea ochilor frumoşi ai lui Kate, îi spuse lui Marty.

— Deci s-ar putea ca familia Lahaye să ne părăsească? spuse Cark trăgându-şi scaunul alături de Lane. N-am crezut niciodată că o să le placă atât de mult Vestul lui Willie. Adevărul e că te captivează.

Lane se gândi la Vest. Iubea acele ţinuturi. Te

captivează? Nu-şi putea imagina că cineva ar putea trăi într-un loc mai frumos ca acela.

— Presupun că eşti nerăbdător să te întorci? întrebă Clark.

Lane ar fi dorit să poată vorbi deschis şi nu ştiu cum să răspundă la întrebarea lui Clark.

— Cred că şi aici sunt lucruri care te captivează, spuse el, bucuros că Clark nu-i mai puse nicio întrebare.

Un zgomot de paşi la uşă anunţă sosirea lui Kate şi Clare, iar Clark se duse să-i primească şi să le ia hainele. O sărută pe Kate pe frunte şi-i spuse cât de bine e s-o poată avea alături de ei.

Clare şi Lane se salutară bucuroşi. Deşi nu trecură decât o oră sau două de când fuseseră împreună la pădure, între cei doi se născuse o camaraderie de care Lane se bucura nespus de mult.

Clark le spuse unde le era locul la masă şi fiecare se aşeză pe scaun. Clark îşi ocupă locul

obişnuit, în capul mesei, iar Marty se aşează la celălalt capăt, faţă în faţă cu el. Kate şi Clare se aşezară la stânga lui Clark, iar Lane şi Ellie ocupară locurile din dreapta lui. Lane era conştient de apropierea lui Ellie de el, însă în acelaşi timp, era mulţumitor de faptul că nu era pus în situaţia de a o privi în faţă.

Povestiră tot felul de lucruri. Până şi Kate se alătură discuţiei animate cu o sclipire în ochi. Ellie era cea mai tăcută dintre ei. Se preocupă ca platourile să fie umplute cu mâncare şi coşul de pâine să fie mereu plin. Servi cafeaua şi-şi luă mai mult timp decât necesar pentru pregătirea desertului. Marty se întrebă dacă fata reuşise să mănânce ceva.

După ce terminară de mâncat, Clark puse lemne pe focul din cămin şi-i invită pe ceilalţi să se aşeze în sufragerie şi să se bucure de căldură. Marty începu să ajute la spălatul vaselor, însă Ellie o trimise în sufragerie, sub pretextul că era mai bine

să fie alături de Kate decât să trebăluiască prin bucătărie. Marty se lăsă convinsă, în cele din urmă, şi se alătură familiei.

Lane n-avea stare. Din când în când, aranja tăciunii din cămin, adăuga câte un comentariu la conversaţie mai degrabă pentru a-şi îndeplini obligaţiile sociale şi se trezi că mută pernele din fotoliul pe care şedea, de colo-colo. Tânjea cu toată fiinţa să meargă la Ellie, în bucătărie, însă nu îndrăznea. Nu ştia dacă va face faţă – poate că va face vreo gafă sau va zice vreun lucru care s-o lase să întrevadă cât de mult ţine la ea. Şi nu trebuia să se întâmple asta. Ştia că nu trebuia să se-ntâmple asta. Asta ar fi rănit-o şi mai mult, iar Lane nu dorea să-i pricinuiască suferinţă.

Dacă ar fi putut pleca, se gândi el. Era o adevărată agonie să stea aici, ascultându-i pe ceilalţi vorbind.

În tot acest timp, trăgea cu urechea la zgomotele din bucătărie. Auzea fiecare zgomot pe

care-l făcea Ellie. Ştia cam pe unde ajunsese cu spălatul şi aranjatul vaselor. Acum le punea pe cele curate în dulapul de bucătărie. Auzi frecuşul cârpei de spălat vasele pe marginile unei tigăi, înainte de a fi clătită. Acum punea tigaia în cui şi agăţa la uscat prosoapele de bucătărie – aranjate frumos unul lângă altul – pentru a se usca lângă sobă. Oare li se va alătura sau se va scuza şi va merge în camera ei?

Ellie intră tăcută şi se aşează pe un scaun lângă foc. Îşi aţinti privirea asupra flăcărilor din cămin, ca şi când ar fi putut citi un mesaj acolo.

Seara nu se desfăşurase aşa cum îşi dorise Ellie. Îl vedea pe Lane pentru prima oară de când... de la Crăciun, cu excepţia întâlnirilor de la biserică şi a serviciului funerar pentru copilul lui Kate şi Clare. Se întrebase ce va spune când îl va vedea. Ce va spune el? O va întreba dacă s-a răzgândit? Tata spusese că Lane nu va renunţa cu uşurinţă la ea. Ei bine, se pare că totuşi o făcuse. Poate că nu

ţinea la ea atât de mult cum crezuse. Ba da, îşi spunea ea. Era sigură de asta. Atunci de ce nu spune nimic... nu face nimic? îi era teamă să nu fie refuzat din nou? Ellie era tulburată. Nu se cuvenea ca o fată să... Nu, nici măcar nu-şi putea imagina aşa ceva.

Ellie încercă să participe la conversaţie, însă îşi dădu seama curând că n-avea niciun rost. Se scuză şi se duse înapoi, în bucătărie. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji în timp ce pregăti o farfurie cu resturi de mâncare pentru Rex şi se strecură afară din casă.

Lane mai rămase câteva minute. Avusese dreptate. Ellie nu prea era interesată de el. Le mulţumi în cele din urmă gazdelor sale pentru masă şi le spuse că ar trebui să se îndrepte spre casă dacă voia să mai fie bun de muncă a doua zi. Tăierea copacilor era pe sfârşite. Următorul pas era tăierea buştenilor.

Clare şi Clark se ridicară cu intenţia de a merge

cu Lane să-şi ia calul, însă le făcu semn să se aşeze la loc.

— Nu-i nevoie, îi asigură el. Staţi aici, lângă foc. Ştiu unde-l găsesc pe bătrânu Jack.

Ieşi afară şi se îndreptă spre grajd, cu inima grea. Încă o săptămână, îi spunea inima, încă o săptămână şi voi pleca.

Deschise uşa grajdului şi rămase surprins să vadă lumina slabă a felinarului. Nu ştia că familia Davis lasă peste noapte un felinar aprins în grajd. Era cam riscant şi niciun fermier n-ar fi făcut...

Apoi Lane o văzu pe Ellie, cu capul aplecat deasupra lui Rex. Îl mângâia cu blândeţe, iar obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

Lane nu ştiu ce să facă, s-o anunţe cumva că se afla acolo sau să plece acasă fără cal. În acel moment, Ellie îşi ridică privirea. Icni scurt şi se ridică.

— Am... am venit să-i aduc mâncare, îi explică ea în grabă. Lane îşi drese glasul. Nu ştia ce să

spună.

— Creşte repede, nu-i aşa? întrebă el în cele din urmă. Ellie îşi şterse lacrimile.

— Aşa e. Încercă să râdă, trăgându-l de coadă pe Rex. Se aşternu tăcerea.

— Te duci acasă? îl întrebă Ellie în cele din urmă.

— Da. Eu... Eu... Mulţumesc pentru masă! Nici nu se compară cu mâncarea făcută de mine.

— Eşti binevenit. Oricând. Cred că nu vei mai fi nevoit să-ţi găteşti decât câteva zile, nu?

— Aşa e. Urmă o pauză. Nu se compară nici cu mâncarea lui Cookie.

Izbucniră amândoi într-un râs încordat. Ellie întinse mâna după farfuria lui Rex.

— Când vrei să-l iei pe Rex? întrebă ea. Sau este posibil să-l iei?

— O să-l iau, se grăbi Lane să răspundă. Nu adăugă şi faptul că nu ştia exact cum o să călătorească spre Vest cu un căţel în tren. Se va

găsi o cale, se gândi el.

— Nu prea ştiu cum foloseşte un crescător de vite un astfel de câine, spuse Ellie. Rex va fi bun pentru vite. Deja le poate aduce de la păşune. Se ţine scai de ele. O să fie un câine de fermă tare bun.

— Mi-aş fi dorit să fiu fermier, spuse Lane încet. Ellie se arătă surprinsă.

— Credeam că iubeşti Vestul, şi vitele, şi...

— Sigur că da. Sigur, dar mai degrabă... Lane se opri. Uite ce e Ellie, spuse el, trebuie să stăm de vorbă şi nu putem vorbi aici. Ne putem întoarce în bucătărie sau... sau undeva?

— Ne putem plimba.

— N-o să-ţi fie prea frig?

— Am o haină călduroasă.

Ellie puse jos farfuria lui Rex şi întinse mâna după felinar. Lane se gândi că o să-l ia cu ea, însă fata îl duse la uşă, suflă în el şi-l agăţă în cui.

— Nu vreau să se aprindă ceva, explică ea. Tata

a avut experienţa asta.

Se îndreptară spre potecă. Cerul era senin. Stelele – o mulţime – sclipeau deasupra lor. Luna îşi arăta doar o parte din faţa-i rotundă şi gălbuie. Vântul adia uşor, făcând să fremete crengile îngheţate ale copacilor. Merseră o vreme în tăcere.

Însă tăcerea nu dură prea mult.

— Încă mai am acel medalion, spuse Lane.

— Da?

— Şi aş vrea să-l primeşti... chiar dacă... chiar dacă... Se decise să-şi schimbe abordarea. Am spus că mi-ar plăcea să fiu fermier. Ei bine, ce vreau să spun e că... dacă ar exista vreo posibilitate să rămân aici ca să... ca să... Dar, oricât aş încerca, nu văd nicio soluţie să fac rost de bani ca să cumpăr o fermă.

— Ai descoperit că mai degrabă ai vrea o fermă decât ai creşte vite? Lane dori să fie sincer cu ea.

— Nu, spuse el. Nu. Cred că cel mai mult mi-ar

plăcea să fiu crescător de vite.

— Atunci de ce ţi-ai dori să ai o fermă?

— M-am gândit... m-am gândit că ţi-ai dat seama.

Ellie se opri şi-şi rezemă braţele de gardul ţarcului. Lane se opri lângă ea.

— Ellie, spuse el, trăgând aer în piept. Ellie, te iubesc! Ştiu că nu am multe să-ţi ofer. Nici pe departe ceea ce un bărbat ar trebui să-i ofere unei femei. Ştiu că mi-ai spus că nu poţi merge în Vest pentru că asta i-ar sfâşia mamei tale inima. Eu aş rămâne aici ca să cultiv pământul sau să lucrez în oraş dacă aş şti că există vreo modalitate de a... de a... de a-ţi oferi un trai decent. Am stat treaz nopţi întregi încercând să găsesc o soluţie, dar...

Ellie îşi puse mâna pe braţul lui, iar Lane se opri.

— Lane, spuse ea încet, ai spus că încă mai ai medalionul.

El rămase uimit de faptul că-l întrerupsese, însă dădu afirmativ din cap.

— Îl ai la tine?

Lane ridică mâna şi-i arătă buzunarul de la piept.

— Chiar aici, spuse el.

— Cred că acum l-aş vrea, şopti Ellie.

Lane scoase medalionul cu mâinile tremurânde.

— Vrei să mi-l pui la gât? întrebă Ellie.

Ellie îşi ridică părul şi se întoarse, aşa încât Lane să i-l poată pune la gât. Degetele parcă îi erau înţepenite şi se întrebă dacă va reuşi vreodată să prindă cele două capete micuţe. În mod miraculos, reuşi. Ellie se întoarse spre el şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc, şopti ea.

Lane simţi că se topeşte – chinuit de speranţă şi teamă în acelaşi timp.

— Ellie, te rog. Nu glumi, o imploră el.

— Nu glumesc.

— Dar...

— Cu câteva clipe în urmă îmi spuneai că mă

iubeşti.

— Eu... eu... te iubesc!

— Iar eu accept darul tău, făcut din dragoste.

— Dar sărutul...

— Lane, îl întrerupse Ellie, niciodată n-aş săruta un bărbat pe care nu-l iubesc.

— Dar mama ta? Ai spus că...

— Am vorbit cu mama... după ce tata a vorbit cu mine. Amândoi mi-au spus că trebuie să-mi croiesc singură calea... că ei vor ca eu să-mi găsesc fericirea, oriunde m-ar duce asta. Iar dacă drumul duce în Vest, atunci...

Însă Lane o opri.

— O, Ellie, spuse cu vocea înecată de emoţie. O trase aproape de el. Se plimbară şi povestiră multă vreme sub clar de lună. În cele din urmă, auziră uşa deschizându-se şi câteva voci răsunară în aerul îngheţat al nopţii, şi ştiură că Clare şi Kate se îndreptau spre casa lor.

— S-a făcut târziu, oftă Ellie.

— Prea târziu pentru o discuţie cu tatăl tău? Ellie îi zâmbi.

— Nu cred că e chiar atât de târziu, îl asigură ea, şi se îndreptară mână-n mână, spre casă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Ma vine în vizită

Data la care Marty trebuia să nască se apropia cu paşi repezi. Gândindu-se la Ma Graham, se îngrijora puţin, pentru că n-o mai văzuse de multă vreme. Ştia că Ma are familia ei, însă Marty simţea că, oarecum, Ma avea nevoie de ea.

Planul pe care-l făcuse împreună cu Ellie, acela de a o aduce pe Ma la ei pentru o zi întreagă, nu se materializase. Naşterea neaşteptată şi pierderea copilului lui Kate alungaseră orice alt

gând din minţile lor. Acum, Marty ar fi vrut să încerce din nou. Nu era sigură de ce dorea cu atâta ardoare să o vadă pe Ma, din cauză că Ma avea nevoie de ea sau ea avea nevoie de Ma.

Marty era bucuroasă s-o vadă pe Ellie din nou fericită acum, când problemele dintre ea şi Lane se rezolvaseră. Simţea că, dacă exista cineva care merita să fie fericit, atunci acel „cineva” era Ellie a ei. Simţea chiar o fărâmă de satisfacţie pentru faptul că, în viitorul apropiat, cele două surori s-ar putea reuni. Însă mai era conştientă şi de faptul că va trebui să renunţe la Ellie, aşa cum renunţase la Missie. Trebuia să stea de vorbă cu Ma. Ma va înţelege exact ceea ce simţea.

Aşa că Marty îi spuse lui Clark care-i erau planurile.

— M-am gândit foarte mult la Ma Graham, începu ea. M-am întrebat cum se mai descurcă.

— Şi eu m-am gândit la ea, răspunse Clark.

— N-ar strica să vedem ce mai face, continuă

Marty.

— Poimâine mă duc în oraş. Mă pot interesa. M-am gândit să mă opresc la ea şi să văd dacă o pot ajuta cu ceva.

Pentru o clipă, Marty rămase tăcută.

— Nu m-am gândit la faptul că ar putea avea nevoie de ceva din oraş, continuă ea în cele din urmă. M-am întrebat mai mult dacă... are parte de tovărăşia cuiva.

— Înţeleg, spuse Clark. Soţia lui Lou e acolo. Şi cred că fetele ei vin destul de des pe la ea.

— Uneori omul mai are nevoie şi de vecini, insistă Marty.

— Nu cred că ar fi prea înţelept.

— Ce n-ar fi înţelept? întrebă Marty cu inocenţă.

— Să faci o călătorie în frigul ăsta, ca să te duci s-o vezi pe Ma.

— Am spus eu asta?

— Nu cu cuvinte, da la asta te gândeşti, nu?

— Ceva de felul ăsta... dar nu la asta. Mă

întrebam dacă n-ai putea să mergi la ea şi s-o aduci într-o dimineaţă, apoi s-o duci înapoi, acasă.

Clark râse.

— Păi, de ce n-ai zis aşa de la-nceput?

— N-am ştiut dacă vei fi de acord, spuse Marty sinceră.

— Ce cred eu despre un lucru şi dacă sunt de acord cu el, sunt adesea două chestiuni diferite, spuse Clark pe un ton intenţionat prefăcut, iar tu ştii asta.

Marty întinse mâna şi o puse pe obrazul lui Clark.

— Ştiu, spuse ea, şi te iubesc pentru asta.

Clark râse şi îşi întoarse capul, sărutându-i degetele.

— O să văd, spuse el, iar Marty ştiu că aceasta era o promisiune.

— Mâine?

— Mâine.

Marty se duse la culcare fericită, ştiind că mâine

o va putea vedea din nou pe scumpa ei prietenă.

Dimineaţa următoare, pe când Clark înhăma caii la căruţă pentru a se ţine de promisiune şi a pleca după Ma, Lady începu să latre, alergând în jos pe cărare către o căruţă ce se apropia. Era Lou Graham.

Clark înfăşură hamul în jurul priponului şi se îndreptă spre căruţă. Cârja se auzea înfundat în timp ce se lovea ritmic de pământul îngheţat.

Lou nu era singur. Cu grijă învelită în pături călduroase, Ma Graham şedea alături de el.

După un salut călduros, Lou explică:

— Ma nu-şi mai găsea locul, îşi făcea probleme că n-a mai văzut-o în ultima vreme pe Marty. Mă duceam să cumpăr nişte orz de la Spencer, aşa că, până mă-ntorc, poate rămâne aici.

— Măi, să fie! spuse Clark. Tocmai puneam caii la căruţă ca să vin să te iau, Ma. Marty a fost tare nerăbdătoare să te vadă.

Clark o ajută pe Ma să coboare din căruţă, iar

Lou se pregăti să-şi continue drumul.

— O aduc eu pe Ma acasă, după ce amândouă se satură de poveşti, glumi Clark.

— Vrei să faci asta? M-ar ajuta. Aş putea trece şi prin oraş ca să cumpăr câteva lucruri.

Căruţa ieşi din curte, iar Clark o conduse pe Ma în casă. O să ducă înapoi caii în grajd şi o să le pună în faţă o mână de fân până când va avea nevoie de ei ca s-o ducă pe Ma acasă.

Marty nu-şi crezu ochilor când îl văzu pe Clark intrând în bucătărie cu Ma. Ştia că soţul ei n-avea cum să fi ajuns deja la familia Graham şi înapoi.

Râse când auzi ce se întâmplase şi o invită pe Ma să se aşeze confortabil pe unul dintre scaunele din bucătărie. Ellie puse pe sobă ibricul de cafea şi scoase ceştile pe masă. Apoi aşează o farfurie cu prăjituri lângă ele şi se scuză.

— Cred c-o să mă duc până la Kate, spuse ea.

— Nu aşa de repede, domnişoară, spuse Ma, zâmbind cu subînţeles. Ce aud eu despre tine şi

băiatul acela arătos?

Ellie se îmbujora.

— E adevărat? continuă Ma.

— E adevărat – adică, dacă ai auzit ce cred eu că ai auzit. Ma o trase pe Ellie aproape şi o îmbrăţişa cu căldură.

— Mă bucur pentru tine, spuse cu voce răguşită. Întotdeauna v-am privit ca pe copiii mei. Îţi doresc toată fericirea din lume, Ellie, şi Dumnezeu să te binecuvânteze... din belşug!

Ellie îi mulţumi cu ochii în lacrimi. Ea şi Ma Graham avuseseră întotdeauna o relaţie specială, ca şi când Ma ar fi fost bunica de care nu avusese parte.

Ma se îndreptă spre Marty.

— Şi tu ce-ai mai făcut? întrebă simplu. Ai avut parte de o iarnă încărcată. M-am gândit mult la tine. Mai întâi, a trebuit să faci faţă veştii că vei avea din nou un copil. Apoi ai trecut prin necazul acela mare, cu Clare şi Kate. Acum asta. Cred că

asta le pune capac la toate.

Marty ştia că Ma va înţelege. Ma nu vorbea pe ocolite. Întra direct în miezul problemei.

— Da, răspunse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Cred c-a fost o iarnă destul de grea. A fost greu să-i văd pe Clare şi Kate trecând prin necazul ăsta. Dar sunt atât de mândră de ei, Ma. Amândoi au fost atât de tari în toată încercarea asta. Am învăţat de la ei câteva lecţii.

— Când i-am văzut la biserică, mi-am dat seama că n-au lăsat suferinţa să le producă amărăciune. Iar asta mă bucură, Marty – tare mult mă bucură. Amărăciunea e un lucru tare greu de purtat. Eu ar trebui să ştiu asta. Am avut şi eu parte de ea.

— Tu?

— Sigur. Aş fi purtat-o la nesfârşit, dacă n-ai fi venit la mine atunci şi nu m-ai fi corectat.

— Eu?

— N-o să ştii niciodată cât de hotărâtă eram să-mi plâng de milă atunci, înainte de Crăciun. Oh,

ştiu: nu ţi-am spus tot ce simţeam, dar eram prinsă în mrejele amărăciunii. Simţeam că nu era drept să pierd în viaţă doi bărbaţi atât de buni. Unele femei nici măcar nu sunt mulţumite de cel cu care s-au ales, mă gândeam, iar eu i-am iubit pe amândoi şi i-am pierdut pe amândoi. Nu mi se părea drept. Şi mă gândeam că nu merită să mă arăt tare, nici măcar pentru copii. Apoi ai venit tu şi m-ai ajutat să înţeleg că pentru copii era important s-o fac. Am început să mă gândesc la asta şi apoi am descoperit un alt lucru. E adevărat, unele femei nu sunt mulţumite de bărbaţii lor. Asta spre nefericirea lor. Însă eu am avut parte de doi oameni buni. Câte femei sunt atât de binecuvântate? Şi totuşi, eu eram atât de nemulţumită. Marty zâmbi la auzul mărturisirilor lui Ma.

— Aşa că m-am hotărât, continuă Ma, să-l mulţumesc Domnului pentru toţi anii buni de care am avut parte, în loc să mă gândesc cu

amărăciune la anii ce vor veni.

— Şi te-a ajutat?

— Cred şi eu. În fiecare zi descopăr încă un motiv pentru care merită să fiu mulţumitoare. Am o familie bună – familia mea şi a lui Ben. Am crescut împreună copiii. Şi ăsta e un lucru pentru care sunt mulţumitoare.

Marty o aprobă din toată inima. Ce mare povară era să fi avut copii care se răzvrătesc împotriva părinţilor, împotriva Domnului!

— Am şi multe amintiri frumoase şi o minte destul de ageră pentru a mă bucura de ele.

Marty nu se gândise la „minte”, însă Ma avea dreptate.

— Deci poţi spune că s-a mai uşurat puţin? Mă refer la durere, întrebă Marty încet.

— Durere încă există. De multe ori, amintirile aduc cu ele o durere ascuţită, dar în fiecare zi îmi spun: „Asta e o nouă zi. Poate fi puţin mai uşoară decât ziua de ieri”.

Marty se ridică şi se duse după cafea.

— Da cum e pentru tine? întrebă Ma.

Marty îşi dădu seama, dintr-odată, că nu-i era greu. Da, dorise s-o aducă pe Ma la ea acasă pentru a se „descărca” de toată durerea pricinuită de suferinţa profundă a lui Clare. Dorise să-i spună lui Ma despre faptul că urma s-o piardă pe Ellie şi că nu ştia cum o să se descurce fără ea. Dorise să vadă privirea compătimitoare a lui M. Însă acum nu mai dorea asta. Chiar deloc. Nu merita asta. Fiecare mamă trebuia să-şi vadă copiii suferind uneori. Fiecare mamă trebuia să slăbească uneori coarda şi să-şi lase copiii să plece – nu numai pe unul, ci pe toţi, unul câte unul. Era parte din viaţa de mamă. Îi îngrijeşti, îi creşti, îi înveţi ani la rândul să se poată descurca singuri şi să fie liberi – liberi să trăiască, şi să iubească, şi să sufere, şi să crească. Asta însemna să fie mamă. Marty îşi înghiţi lacrimile şi îi zâmbi lui Ma.

— E bine, o asigură ea, chiar bine. Am avut o iarnă bună. Prin suferinţa lor, Kate şi Clare s-au apropiat mai mult unul de celălalt şi de Dumnezeu. Copiii – o să vină şi ei. Nandry I-a încredinţat, în sfârşit, Domnului amărăciunea pricinuită de tatăl ei şi de accidentul lui Clark. Ellie a găsit bărbatul cu care şi-ar dori să-şi împartă viaţa, iar acesta va fi pentru ea un tovarăş bun şi temător de Dumnezeu. Iar eu – ei bine, eu încă-l mai am pe micuţul de care va trebui să am grijă. Eu şi Ellie sperăm să fie fetiţă, dar nu m-aş supăra dacă am avea un alt băieţel... ca tăticul lui... sau ca unul din fraţii mai mari.

Marty nu se grăbise să se întoarcă din Vest la o biserică fără pastorul Joe. Nu numai că-i lipseau ginerele şi familia sa, ci şi prezenţa lui la amvon. Însă adaptarea nu fusese atât de grea pe cât se temuse. Tânărul care păstorea acum micuţa turmă era uşor de iubit şi respectat.

Este vorba de cântecul „John Brown s Body”

(cunoscut atunci sub numele de „John Brown s Song”), vehiculat în perioada războiului civil american şi dedicat – deşi unii îl considerau o satiră – aboliţionistului John Brown (9 mai 1800 2 decembrie 1859). Un vers al acestui cântec spune: „John Brown s body lies a-mouldering în the grave”, adică „Trupul lui John Brown zace putrezit în mormânt”.

Numele pastorului era Brown, deşi mulţi din biserică îl numeau pastorul John. În anii copilăriei, fusese adesea tachinat pentru numele ăsta. „Hei, John Brown, strigau copiii, n-ai putrezit încă?” Erau versurile cântecului „John Brown s Body” 1. John suferea din cauza asta. Încercase, fără succes, să-i facă pe cei din familie să-i spună Jack. Poate că astfel copiilor nu le va mai fi atât de uşor să facă din numele lui un joc de cuvinte. Dar n-a mers. Se părea că cei din familie nu-şi aminteau niciodată că el prefera să i se spună Jack şi, chiar dacă uneori îşi aminteau, copiii continuau să-l strige la

fel. John se hotărî să-şi dezvolte abilitatea de a râde împreună cu ei. La început îi fusese greu, însă lucrul ăsta îl ajutase să-şi dezvolte un minunat simţ al umorului. Un lucru de care John Brown nu se făcuse niciodată vinovat era acela că nu-şi bătuse joc niciodată de vreun om. Umorul n-a fost inventat pentru aşa ceva, spunea el. Umorul avea menirea de a te face să râzi împreună cu cineva, nu de cineva.

Pastorul Brown dădea dovadă de multă sensibilitate atunci când avea de-a face cu oamenii. Membrii mai vechi ai bisericii erau uimiţi de felul în care reuşea să îndrepte o situaţie dificilă. Până şi copiii din biserică îl respectau. Niciodată nu putuse fi acuzat de faptul că intenţionase să rănească pe cineva.

Clark îşi ridică privirea de pe hamurile pe care le repara, surprins că-l vede pe pastorul John apropiindu-se de el.

— Bună ziua! strigă. Vin îndată. Numai să pun

hamurile astea în cui şi intrăm în casă, să vedem ce au femeile noastre de mâncare pentru un predicator burlac.

Pastorul John zâmbi.

— Deja am fost în casă şi le-am salutat pe doamne. M-au invitat la masă, aşa că ţi-am luat-o pe dinainte. Miroase tare bine înăuntru.

— Atunci, haide să intrăm şi să stăm niţel la taclale, spuse Clark.

— Nu, nu. Vezi-ţi de treabă în continuare. Eu mă aşez aici şi mă uit la tine în timp ce vorbim. Ce am de spus poate fi spus şi aici.

Clark înţelese că tânărul dorea să-i vorbească în particular, aşa că-şi reluă munca la hamuri, lăsându-l pe pastor să înceapă discuţia.

— A fost o iarnă tare lungă şi friguroasă, zise pastorul. Abia aştept să treacă.

— Şi eu, fu de acord Clark. Şi eu. Şi cred că şi animalele-s de acord cu asta.

— Aşa e.

— Că vorbim de animale, cu ce ai venit?

— Călare. E prea greu de mers în zăpada asta.

— Ar fi bine să aduci calul în grajd.

— Nu-i prea frig la soare şi nu stau mult.

— Da pot să-i dau nişte fân, răspunse Clark. S-ar putea să ne trebuiască ceva timp ca să mâncăm toate bunătăţile pregătite de doamne.

John Brown râse.

— Hai, du-te! spuse Clark. Adu-l înăuntru şi priponeşte-l! îi pun imediat înainte o mână de fân. Şi Clark îşi luă cârja şi făcu ce spusese.

Pastorul îşi aduse calul înăuntru şi-i scoase şaua.

— N-am suportat niciodată să văd un cal mâncând cu şaua pe spate, spuse el. Asta mă face să mă-ntreb cum aş arăta eu dacă aş mânca cu mâinile ocupate cu lucrul.

Clark râse la auzul acestei comparaţii.

— Nu m-am gândit la asta niciodată, spuse el.

Calul primi fân, iar Clark se întoarse la treabă.

Pastorul îşi trase scaunul mai aproape, ca să poată vorbi cu Clark în timp ce acesta lucra.

Vorbiră despre multe lucruri. În afară de iarnă, discutară despre ce mai era nou în oraş, despre creşterea bisericii şi despre noii membri din comunitate. Clark era sigur că niciunul dintre aceste subiecte nu reprezenta motivul pentru care tânărul predicator venise să-i vorbească.

— Am auzit că te pricepi la a rezolva problemele unui om, spuse pastorul în cele din urmă.

Clark nu-şi ridică privirea.

— Nu ştiu. Am avut niţică experienţă. Am avut şi porţia mea de probleme de rezolvat.

Predicatorul se aplecă şi luă un pai lung de jos, pe care începu să-l rupă în bucăţele mici.

— Ai vreo problemă care-ţi dă de furcă? îl îndemnă Clark.

— Am. Şi nu m-am confruntat niciodată cu aşa ceva până acum – şi nu sunt sigur ce să fac. Mă rog de trei zile pentru asta şi ceva m-a îndemnat

să vin şi să vorbesc cu tine.

Clark continuă să lucreze la bucata de piele din faţa lui.

— Nu promit că voi fi în stare să te ajut, dar dacă vrei să-mi spui care e problema şi discutăm despre ea, eu sunt gata să te-ascult.

Predicatorul îşi drese glasul.

— E un subiect mai delicat, spuse el. N-o să-ţi pot oferi prea multe detalii, pentru că e o problemă mai confidenţială.

Clark dădu din cap, semn că a înţeles acest lucru.

— E vorba despre unul dintre membrii parohiei, începu predicatorul. Clark simţi cât de greu îi este tânărului să vorbească despre asta.

— Se zvoneşte că a fost văzut prin oraş... făcând... ăăă... făcând ceva ce n-ar trebui să facă.

— Zvon? spuse Clark, ridicând din sprânceană.

— De fapt, sursa e demnă de încredere. Spun „zvon” pentru că n-am vorbit încă cu persoana în

cauză, iar un om trebuie considerat nevinovat până în momentul în care e dovedit vinovat, aşa e?

— Aşa e.

— Ei bine, această... sursă... spune că a văzut lucrul respectiv întâmplându-se de mai multe ori. Îşi face probleme că poate l-au văzut şi alţii, iar asta va arunca o pată întunecoasă asupra întregii biserici.

— Înţeleg, spuse Clark.

— Dacă aşa stau lucrurile, şi dacă omul face... ce n-ar trebui să facă... atunci omul care mi-a spus are dreptate, Clark. E un lucru greşit... e împotriva poruncilor lui Dumnezeu... şi nu sunt chiar sigur ce să fac în privinţa asta.

— Sursa ta... ţi-a spus şi ce crede că ar trebui făcut?

— Vrea ca omul să fie dat afară din biserică.

— Tu ce vrei?

— Ce vreau eu n-are importanţă aici, după cum

văd eu lucrurile. Ce vreau să ştiu, Clark, este ce anume vrea Domnul?

Clark puse deoparte hamul şi privi în ochii albaştri, sinceri, ai pastorului John Brown. Simţi un şi mai mare respect faţă de acest om.

— Cred că cel mai bine ar fi să abordăm problema pas cu pas, spuse el, şi se lăsă pe un morman de fân, întinzându-şi piciorul în faţă.

— Înainte de toate, cineva... adică tu, mă gândesc... trebuie să vorbeşti cu omul şi să afli, dacă poţi, dacă într-adevăr e vinovat de lucrurile de care este acuzat. Dacă nu vrea să-ţi spună adevărul, atunci trebuie să faci cercetări şi să încerci să afli informaţii de la sursă şi de la alţii. Dacă un om a văzut aceste... aceste...

— Indiscreţii, interveni pastorul.

— Aceste indiscreţii, atunci cel mai probabil e că au văzut şi alţii... excepţie făcând cazul în care sursa ta n-are altceva de făcut decât să stea şi să spioneze greşelile respectivului.

— Nu e aşa, Clark. Cel care mi-a spus e un om bun şi demn de încredere, preocupat de binele bisericii. Nu e unul care să poarte vorba.

— În cazul ăsta, trebuie să iei mare aminte la informaţiile pe care ţi le oferă.

— Şi eu cred asta. Însă cel acuzat ar trebui, totuşi, să aibă ocazia să-şi justifice purtarea.

— Sunt de acord, spuse Clark.

— Deci, mă duc la el şi aflu ce are el de spus. Acum trebuie să ştiu ce am de făcut.

— Păi, hai să spunem că omul ar declara că e nevinovat.

— Ar fi greu de crezut, însă va trebui să-l cred pe cuvânt, până la proba contrarie.

— Bun, spuse Clark, am ajuns până aici. Omul e inocent până când se dovedeşte că nu-i aşa.

— Şi dacă admite că e vinovat?

— Ce spune Biblia despre asta?

— Te gândeşti la pasajul care spune să iau doi sau trei martori care l-au văzut păcătuind?

— Dacă admite că e vinovat, nu cred că-şi poate tăgădui păcatul, cu toate că unii au făcut-o.

— În regulă, să zicem că-şi admite vinovăţia, da n-are intenţia să se oprească... să nu mai facă ce făcea. Ce se întâmplă în cazul ăsta? Biserica noastră îi disciplinează pe membrii săi?

— Mai întâi, cred că trebuie să înţelegem ce înseamnă disciplina şi motivul pentru care este uneori necesară.

— Nu e uşor să disciplinezi un tovarăş de credinţă, Clark. Cine mă asigură pe mine că voi fi mereu puternic şi nu voi cădea niciodată? Eu nu mă pot pune în poziţia de judecător sau de jurat.

— Şi nici nu eşti tu judecătorul. Judecăm un om pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă El spune că e greşit... atunci noi nu putem spune altfel.

Tânărul pastor dădu din cap.

— Dar ar trebui oare să-l judecăm... sau să-L lăsăm pe Dumnezeu să-l judece?

— Dacă comiţi un păcat, crezi că e nevoie să

îndrepţi lucrurile în viaţa ta?

— Sigur. Aş fi vinovat şi ar trebui să-mi refac relaţia cu Dumnezeu şi să îndrept ceva, dacă e necesar.

— Biblia ne spune că toţi membrii bisericii sunt mădulare ale aceluiaşi trup. Dacă vreunul dintre mădulare păcătuieşte, întregul trup este responsabil. Dacă în vreun mădular al bisericii există păcat, suntem cu toţii responsabili să îndreptăm acest lucru. Dacă noi, restul bisericii, acceptăm păcatul şi-l trecem cu vederea zicând că nu-i nimic, atunci şi noi ne facem vinovaţi de acel păcat.

Tânărul predicator rămase pe gânduri.

— Păcatul lui e păcatul meu dacă nu încerc să-l corectez atunci când aflu despre el, concluziona el.

— Ceva de genu’ ăsta, spuse Clark. N-am fost niciodată teolog, aşa că nu ştiu cum explică ei lucrul ăsta.

— Atunci este responsabilitatea mea să mă asigur că problema acestui păcat va fi rezolvată. Vai de mine, nu-mi place deloc asta, Clark. Nu-i uşor să arăţi cu degetul spre altul.

— Nu-i uşor. Însă nu-i nici aşa de greu cum pare, atunci când îţi dai seama care e scopul arătării cu degetul, cum spui tu.

Clark îşi schimbă poziţia pe mormanul de fân şi continuă:

— Biserica disciplinează din două motive... ca să păstreze biserica curată înaintea lui Dumnezeu şi ca să-l aducă înapoi pe cel care a greşit, ca să fie iertat şi să se împace cu Dumnezeu. Disciplinarea nu trebuie făcută în alt scop. Nu înseamnă a pedepsi, sau a face pe cineva să plătească, sau a-l forţa pe om să se conformeze unui anumit model, sau a arăta comunităţii că noi suntem sfinţi şi curaţi. Dumnezeu deja ştie dacă suntem sau nu.

— „Să-l aducă înapoi la o relaţie cu Dumnezeu pe cel care a greşit”, spuse tânărul predicator.

Atunci ce putem spune despre scoaterea lui din biserică?

— Dacă omul îşi rezolvă problema cu Dumnezeu, atunci nu-i nevoie să-l dai afară. El este încă mădular al trupului... iertat, aşa ca mine şi ca tine.

Predicatorul zâmbi.

— Prefer asta, spuse el.

— Toţi preferăm asta, spuse Clark, numai că uneori lucrurile nu se întâmplă aşa. Dacă omul nu ascultă şi nu vrea să se îndrepte, urmează partea mai grea. Atunci va trebui să-l... să-l excomunici. Şi asta-i tare greu, frate Brown. Asta-i chiar tare greu! Pastorul rămase dus pe gânduri.

— Clark, o să te mai întreb un singur lucru, spuse el în cele din urmă. Mâine mă duc să vorbesc cu acest om. Nu ţi-am spus numele lui sau vreun detaliu despre el. Dacă mâine îşi vede păcatul şi Îi cere iertare lui Dumnezeu, atunci nu-i nevoie să afli alte detalii. Dacă n-o face, atunci aş

vrea ca tu şi încă doi diaconi să veniţi cu mine la el. Dacă tot nu vrea să facă ceva pentru a-şi rezolva problema... doar atunci voi aduce chestiunea în faţa bisericii. Eu sper şi mă rog ca lucrul ăsta să nu fie necesar şi aş vrea să-ţi cer să te rogi împreună cu mine ca Dumnezeu să lucreze în inima acestui om, ca să nu pierdem un frate de-al nostru. Ştiu că e greu să te rogi atunci când nu cunoşti detaliile, dar...

— Nu-i nicio problemă, spuse Clark. M-am rugat pentru mulţi oameni în nevoie fără să ştiu exact care sunt nevoile lor şi ştiu cu siguranţă că ai nevoie de înţelepciunea specială a lui Dumnezeu şi de călăuzirea Lui pentru a vorbi cu acel om.

Predicatorul dădu din cap în semn de aprobare.

— Cred că ar fi bine să ne rugăm chiar acum, continuă Clark.

Îngenunchează împreună pe paie, căutând cu sinceritate ajutorul şi

Înţelepciunea lui Dumnezeu.

— Îţi mulţumesc, îi spuse tânărul pastor, apucând mâna întinsă de Clark. Îţi mulţumesc pentru sprijin. Simt că deja o parte a poverii mi s-a ridicat de pe umeri.

— Faci o treabă bună, fiule, îi spuse Clark sincer. Vreau să ştii că te apreciem foarte mult şi că ne rugăm zilnic pentru tine.

Tânărul zâmbi şi se ridică din poziţia incomodă în care rămăsese, întinse mâna şi-l ajută pe Clark să se ridice, dându-i cârja. O auziră pe Ellie chemându-i la masă.

— Da ştii că mi-e foame? Acum mi-am amintit că n-am mâncat nimic de dimineaţă.

— Atunci mă aştept să mănânci straşnic de data asta, râse Clark. Numi închipui cum ar fi ca unul dintre fiii mei să fie atât de ocupat, încât să uite să mănânce.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi TREI

Ellie face planuri

Membrii familiei Lahaye se întoarseră din călătoria lor în Vest mai mult decât nerăbdători să-şi împărtăşească experienţele cu cei din familia Davis, aşa că nu întârziară să le facă o vizită.

Erau plini de veşti despre Willie, Missie şi cei trei copilaşi ai lor. Cea mică era o scumpă, spuneau ei, şi deja mergea de-a buşilea, iar Missie era extrem de ocupată încercând s-o ferească de buclucuri.

Lăudară cirezile de vite ale lui Willie; lăudară mica biserică din vecinătate, lăudară şcoala pe care o conducea Melinda; lăudară munţii, dealurile şi păşunile.

Dacă spun şi ceva bun despre vânt, se gândi Marty, o să mă-ndoiesc că sunt sănătoşi la cap. Însă vântul nu fu menţionat.

Acum se hotărâseră. O să se întoarcă acolo. O

să scoată ferma la vânzare şi o să plece cât mai curând posibil.

Aduseseră daruri de la Missie pentru toată familia. Missie trimisese chiar şi o păturică croşetată pentru micuţul ei frate sau soră. Marty îşi trecu degetele peste lâna moale şi şi-o închipui pe fiica ei lucrând aplecată asupra ei. Parcă şi-i imagina pe Nathan şi pe Josiah întrebând, „Ce faci acolo, mama?”... şi răspunsul lui Missie: „Fac o păturică pentru noul vostru unchi sau mătuşica”. Ce ironică i se părea situaţia!

— Şi tu te-ai îndrăgostit de Vest? o întrebă Marty pe Callie.

— Mi-a plăcut foarte mult, răspunse fără ezitare. Mi-a trebuit puţin mai mult decât bărbaţilor, dar când m-am hotărât, am fost foarte sigură.

— V-aţi gândit la un anumit loc?

— Am văzut câteva locuri. Cel care ne-a plăcut cel mai mult are deja construită pe el o casă mică, un grajd mare şi o fântână.

— Cât e de departe de Missie şi Willie?

— Cam la patru ore călare.

Marty n-avea idee ce însemna asta ca distanţă, însă, într-adevăr, părea mai înţelept să masori distanţa în timp decât în kilometri.

— Destul de aproape cât să ne putem întâlni des, o asigură Callie.

— Iar tatăl tău? Cu cine va locui?

— Willie l-a primit mai întâi, iar lui tata îi place acolo. Deja are calul lui – de fapt, trei – şi-i place să ajute la vite. Ar lucra cot la cot cu ceilalţi îngrijitori, dacă Willie l-ar lăsa. Willie îi mai face pe plac şi-l mai lasă, dar nu în fiecare zi. Cu toate astea, Willie l-a declarat cel mai bun la reparatul gardurilor. Tata se înţelege tare bine cu bărbaţii de la fermă şi s-ar fi mutat cu îngrijitorii în baracă, dar Willie şi Missie au insistat să locuiască în dormitorul mic, din spatele casei. E mai linişte acolo, spune Missie, dar tata n-are nevoie de linişte. Îi place să fie în miezul activităţii.

— Mă bucur că se simte atât de bine acolo!

— Oh, e tare fericit. Nu l-am mai văzut atât de fericit de când a murit mama.

— Aşa că va rămâne cu Willie şi Missie?

— A promis să vină să stea şi la noi. Abia aşteaptă să ne ajute să ne facem prima cireada de vite.

Erau veşti bune pentru Marty. Spera din toată inima ca lucrurile să meargă bine pentru ei.

— Aţi găsit vreun cumpărător pentru fermă? întrebă ea.

— Nu încă, dar suntem siguri că o vom vinde fără probleme. Primăvara este cel mai bun anotimp pentru vânzare – primăvara sau la sfârşitul toamnei. Nu-s prea mulţi aceia care să caute să cumpere o fermă când zăpada ţi-ajunge până la urechi.

Marty fu de acord.

— Veţi sta până când se vinde?

— Nu ştim încă. Ne cam grăbim să ne-ntoarcem.

Am vrea să punem lucrurile în ordine şi să ne cumpărăm o cireada mică, înainte de a da firul ierbii. Am vorbit cu Lane. Dacă reuşim să-l convingem, cred că va mai sta aici puţin. Să aibă grijă de lucruri până apare vreun cumpărător. Dacă e de acord, atunci sperăm să ne întoarcem acolo cât de curând posibil.

Marty simţi un freamăt în inimă, o licărire de speranţă. Poate că Ellie nu va fi nevoită să o părăsească atât de repede. Marty ştia că Ellie şi Lane îşi făceau planuri, însă nu-i întrebase ce planuri aveau. Ellie îi va spune la timpul potrivit.

Marty îi servi pe vizitatorii lor cu cafea şi prăjitură şi ascultă discuţiile din jurul ei. Era bucuroasă să le împărtăşească entuziasmul – şi visele – cu toate că acestea le aparţineau lor.

Ellie stătuse ascultând vrăjită şi sorbind fiecare informaţie despre Vestul lui Lane. Dorea să se simtă parte a acelui loc, pentru a fi ca acasă atunci când va ajunge acolo. Dorea să-l cunoască

şi să-l îndrăgească aşa cum Lane îl îndrăgea. Simţea că ceva din măreţia locului îşi pusese amprenta asupra bărbatului iubit.

— Ai auzit, o întrebă Ellie pe mama ei, că vor ca Lane să stea în continuare şi să aibă grijă de fermă până când se vinde, în primăvară?

— El vrea asta?

— E un fel de răspuns la rugăciune, răspunse Ellie cu entuziasm. Marty îşi ridică privirea de la haina pe care o cârpea.

— Noi ne gândeam că el va fi nevoit să plece cât mai curând. Asta însemna că eu ar fi trebuit să plec singură, mai târziu.

— De ce mai târziu? întrebă Marty.

O, mama, ştii foarte bine că n-aş fi plecat înainte ca cel mic să vină pe lume. Şi nici nu vreau să plec imediat după ce naşti. Vreau să te văd pe picioare şi să mă asigur că toate merg bine.

— În cazul ăsta, chiar că aţi fi avut o problemă, fu Marty de acord.

— Cea mai mare problemă ar fi fost nunta noastră. Am discutat despre două posibilităţi... şi niciuna dintre ele nu-mi surâdea. Am fi putut să ne căsătorim acum, Lane s-ar fi întors singur, iar eu aş fi plecat mai târziu. Nu mi-ar fi plăcut să-mi pierd soţul imediat după ce l-am găsit, spuse ea, zâmbind timid. Sau, continuă ea, am fi putut aştepta şi ne-am fi căsătorit acolo. Nici asta nu mi-ar fi plăcut, pentru că ar fi însemnat ca tu şi tata să nu fiţi la nunta mea.

— Nici mie nu mi-ar fi plăcut, admise Marty.

— Aşa că, vezi, ăsta-i un fel de răspuns la rugăciune, repetă Ellie. Putem să ne căsătorim după ce vei naşte, eu pot veni aici să te ajut în timpul zilei şi să locuim în casa familiei Lahaye. Callie deja ne-a dat permisiunea.

Planul îi părea bun lui Marty. Ellie va mai putea rămâne aici încă câteva luni. Marty se va bucura de fiecare zi în plus alături de ea.

— Se pare că v-aţi gândit la toate.

— Am discutat mult.

— Şi când aţi planificat nunta?

— Păi, micuţul trebuie să se nască la sfârşitul lui februarie, nu-i aşa?

— După calculele mele.

— Aşa că ne-am gândit să planificăm nunta la sfârşitul lui martie. În felul ăsta, n-o să te istoveşti străduindu-te să te pregăteşti pentru nuntă imediat după naşterea copilului, iar după nuntă, voi putea să vin şi să te ajut.

— Draga de tine! M-ai răsfăţat de-a dreptul. Crezi că nu voi putea avea grijă de tatăl tău şi de micuţ după o lună?

— Păi, nu vrem să te sleim de puteri, mama.

Marty clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile. Ellie era o fiică extrem de grijulie.

— Uite ce e, draga mea, spuse ea. Eu nu mă grăbesc să te pierd... ştii asta... dar te sfătuiesc să vă faceţi planurile aşa cum aţi dori voi să fie. Nu încercaţi să le faceţi în funcţie de mine. Sunt bine

acum, şi voi fi la fel de bine şi după ce se va naşte micuţul.

Ellie se îndreptă spre Marty şi-şi puse braţele în jurul ei.

— Atunci o să-i spun lui Lane că sfârşitul lui martie e data aleasă, spuse ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Biserica şi casa

Clark era în grajd şi mulgea vaca în momentul în care pastorul John îşi făcu apariţia. Cu un zâmbet larg pe faţă şi o strângere sănătoasă de mână, îl însoţi pe Clark în grajd.

— A funcţionat! spuse el bucuros. Nu e nevoie să facem următorul pas. Şi mai important: nu e nevoie să-l dăm afară din biserică.

Clark îi răspunse cu entuziasm la zâmbet.

— Aşteaptă până termin cu Roanie şi pe urmă vreau să-mi povesteşti totul, spuse el. Sunt aproape gata.

Pastorul făcu câţiva paşi prin grajd, se opri să se joace cu o pisică şi se învârti de colo-colo. Clark îşi dădu seama că abia aşteaptă să-i povestească experienţa. Se grăbi să termine cu mulsul.

Aşeză găleata cu lapte într-un loc ferit şi trase un scaun pentru el şi unul pentru predicator.

— Stai jos, spuse el, iar pastorul se grăbi să-l asculte.

— M-am dus să-l văd, începu pastorul John. A fost destul de greu, nu mi-e teamă să-ţi spun asta. Nu ştiam de unde să-ncep şi cum, da în cele din urmă am ajuns la subiect. I-am spus ceea ce mi s-a spus şi mie. Pe urmă i-am zis că vreau să aud ce are el de spus. Era adevărat, sau nu? La început, a cam ocolit-o. Mă gândeam că n-o s-ajungem nicăieri. Chiar mă aşteptam ca omul să spună că

nu-i adevărat.

Se vedea că începuse să se enerveze şi mă gândeam că nu reuşisem să fac ce mi-am propus. Pastorul privi câteva clipe în jurul lui.

Ei bine, am decis că cel mai bine era să ne oprim, continuă el, înainte ca lucrurile să iasă de sub control. Aşa că am spus: „Te superi dacă ne rugăm înainte de a continua să discutăm problema asta? Eu te consider prietenul şi fratele meu şi nu vreau să te pierd”. A părut surprins, însă şi-a plecat capul. Ne-am rugat împreună şi, nu după mult timp, l-am auzit plângând. Clark, plângea ca un copil. Nu ştiu să-mi fi părut vreodată ceva mai greu decât să ascult hohotele de plâns ale acestui om.

Tânărul predicator se opri, vizibil emoţionat.

— În cele din urmă, am îngenuncheat împreună şi l-a mărturisit Domnului totul, promiţând că va îndrepta lucrurile... cât mai putea îndrepta ceva. Unele păcate nu pot fi şterse, Clark, dar tu ştii

asta. Mă gândesc că trecutul lui o să-l urmărească în zilele următoare. Şi el ştie asta. Trebuie să ne rugăm pentru el. Lucrurile încă nu sunt rezolvate. Poate că niciodată n-o să fie. Asta-i problema cu păcatul. Lasă răni urâte.

Clark dădu din cap în semn de aprobare.

— Cu toate astea, când am plecat, omul se simţea iertat şi din nou curat. Spunea că n-avea cuvinte să exprime fericirea pe care o simţea din cauză că se eliberase de acel păcat. Mă bucur că m-am dus... cu toate că a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

— Şi eu mă bucur că te-ai dus, îl asigură Clark.

— Ei bine, următorul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la... Pastorul Brown se opri şi zâmbi – la sursa mea.

Clark zâmbi şi el şi apoi dădu din cap.

— Prima dată când m-am dus, nu era acasă. Ziua următoare am fost eu ocupat şi n-am putut merge. Doamna Watley s-a simţit rău din nou, aşa

că am petrecut ziua cu familia ei.

— Cum se simte?

— Acum şi-a revenit. Nu-mi vine să cred câtă vitalitate are femeia asta. De atâtea ori am crezut că se duce, şi iat-o că-şi revine de fiecare dată. Ei bine, am ajuns la „sursa” mea doar ieri. I-am spus ce ţi-am spus şi ţie. N-am ştiut cum o să răspundă. Mă gândeam că, poate, în lumina celor petrecute şi temându-se că şi alţii au aflat de păcatul acelui om, nu va renunţa la ideea de a-l exclude din biserică. Ei bine, Clark, când i-am spus, lacrimi mari au început să-i curgă pe obraji şi a început să spună, în mod repetat: „Slavă Domnului! încă-l mai avem pe fratele nostru, spunea el, slavă Domnului!”

Clark fu profund impresionat, la fel şi pastorul John. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, fiecare cu propriile gânduri. Clark rupse tăcerea.

— Deci, duminică vom fi la închinare împreună cu acel om. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— E parte a bisericii. O parte vrednică, cred eu.

— Aşa cum spune „sursa” ta, zâmbi Clark, slavă Domnului!

— Mă bucur că am venit la tine, Clark. Tu m-ai îndrumat în direcţia cea bună.

— Ei, nu-i chiar aşa, interveni Clark. Nu văd cum aş fi făcut-o.

— Dar tu...

— Am vorbit împreună despre asta. Am vorbit împreună despre ce spune Cuvântul. Tu ştiai ce spune. Tu ai decis. Ştiai ce ai de făcut în tot timpul ăsta. Dacă te gândeşti puţin, o să-ţi aminteşti.

Predicatorul se gândi preţ de câteva clipe. Zâmbi.

— Totuşi, am avut nevoie de tine, insistă el. Am avut nevoie de un om mai în vârstă, mai înţelept, care să cântărească situaţia alături de mine. Da, mulţumesc! Acum îmi dau seama. Nu m-ai forţat şi nu mi-ai spus ce să fac. M-ai lăsat să ajung singur la o soluţie – pas cu pas, având drept

călăuză Cuvântul. Ai fi putut să-mi spui direct ce am de făcut, dar n-ai făcut-o. Mulţumesc, Clark. Cred că astfel am învăţat o lecţie şi mai mare. Poate că data viitoare voi fi suficient de înţelept ca să aplic singur Cuvântul, pas cu pas.

Clark îşi puse mâna pe umărul tânărului.

— Nu-i nimic greşit în a împărtăşi o povară cu un frate. Sunt aici ori de câte ori îţi pot fi de ajutor. Ţine minte asta!

— Aşa voi face, spuse predicatorul. Şi, mulţumesc!

— Acum, spuse Clark, ridicând găleata cu lapte şi în tinzând mâna după cârjă, haide să vedem dacă mai e niscai cafea proaspătă în ibric.

Sosi o altă scrisoare de la Luke. Ca de obicei, era scurtă, pentru că nu avea prea mult timp pentru a scrie. Le spunea că în acel moment alesese să le scrie, cu toate că ar fi trebuit să studieze. Se gândea mult la mama sa. Avea grijă de ea şi de copil? O sfătui, în calitate de viitor

doctor, ce ar trebui să mănânce, câtă mişcare ar trebui să facă şi care era pericolul efortului prea mare. Marty zâmbi când citi cele scrise. Cât de ciudat i se părea că „bebeluşul ei” îi dădea acum sfaturi părinteşti. Nu, nu sfaturi părinteşti – sfaturi medicale. Luke va fi un doctor bun, atâta vreme cât va reuşi să nu se implice prea mult sufleteşte în problemele de sănătate ale pacienţilor săi. Marty nici măcar nu voia să se gândească la ziua în care Luke îşi va pierde vreun pacient. Va veni şi ziua aceea. Toţi doctorii urmau să dea piept cu ea. Pentru Luke va fi greu. Era atât de sensibil la durerea altora. Marty se rugă ca Luke să poată trece printr-un astfel de eveniment fără a suferi prea mult.

Clae scrise şi ea. Se întâlniseră cu Luke. Venise într-o duminică la masă, după serviciul divin de la biserică. Copiii îl iubeau. Bebe Joey avea un dinte. Suferise mult până îi plesnise gingia, însă, odată apărut dinţişorul, îşi revenise. Clae spera că nu

vor fi nevoiţi să treacă prin astfel de probleme ori de câte ori îi apărea vreun dinte.

Arnie şi Anne veniră la masă duminică. Trecuseră multe duminici de când nu se mai întâlniseră într-un număr atât de mare. Kate şi Clare veniră şi ei, iar Nandry şi Josh, cu copiii, se alăturară şi ei grupului. Era atât de minunat s-o vadă pe Nandry râzând şi glumind alături de ceilalţi. Arăta acum mai tânără şi mai fericită decât arătase în ultimii câţiva ani. Veni şi Lane, după obiceiul din fiecare duminică. El şi Ellie deveniră ţinta multor tachinări, însă nu se prea supărară din cauza asta. Casa întreagă vibra de râs şi voie bună. Marty privi în jurul ei şi îi mulţumi în inima ei lui Dumnezeu pentru fiecare. Tina crescuse atât de mult! Era aproape domnişoară, iar Marty trebui să recunoască faptul că nu va trece mult până când şi nepoţii ei îşi vor lua zborul din cuib. Nici nu ştiu ce să mai zic... timpul parcă zboară, îşi repetă cu un zâmbet crispat.

În ciuda faptului că se bucurase de întâlnirea cu familia, Marty se simţi epuizată la sfârşitul zilei, când ultimii musafiri îşi luară hainele şi se îndreptară spre casă – ultimii, cu excepţia lui Lane. El şi Ellie încă mai povesteau în bucătărie, vocile lor răzbătând până la ea încet, însă pline de dragoste şi speranţă. Marty se întoarse către Clark şi-i spuse că va merge la culcare.

Clark îşi aruncă privirea la ceas.

— E cam devreme, nu crezi? întrebă cu o uşoară undă de îngrijorare în glas.

Marty se uită şi ea la ceas. Nu-i venea să creadă că încă era atât de devreme. Oare se oprise ceasul? Nu, încă ticăia şi arăta doar opt fără zece. Îi zâmbi obosit.

— Ei bine, spuse ea, a fost o zi mare. Cred că nu-s obişnuită cu atâta lume în jur. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai întâlnit aşa, ca astăzi.

Clark dădu din cap şi se ridică din scaun.

— Ai dreptate, spuse el. E mai înţelept să mergi

la culcare. Veni alături de ea şi urcară scările împreună, ajutând-o fără a părea c-o face.

Marty se pregăti de culcare şi se strecură sub păturile călduroase. Ce bine era să-şi întindă trupul şi să simtă moliciunea patului! îmbătrâneşti, îşi spuse Marty. Trebuie să recunoşti. Îţi cam arăţi vârsta. Spera totuşi că nu era încă atât de bătrână precum se simţea în seara asta. Era atât de istovită, însă simţea că încă nu e gata să adoarmă.

Când Clark veni la culcare, mult mai târziu, Marty era încă trează, îşi schimbase poziţia de mai multe ori, încercând să se aşeze cât mai confortabil. Fără succes, însă.

Clark o mângâie pe frunte.

— Te simţi bine? întrebă el. Îmi pari tare agitată.

— Cred că m-am obosit prea tare, răspunse ea. Ori asta, ori am venit la culcare prea devreme. Nu-s obişnuită să mă duc la culcare la ora opt.

— Acum e zece şi jumătate, îi spuse Clark.

— O, spuse Marty. Urmă un moment de tăcere. Atunci ar trebui să cam adorm.

Marty reuşi, în cele din urmă, să adoarmă, însă somnul îi fu agitat.

Era ora două dimineaţa când Clark se trezi. La început nu-şi dădu seama ce anume-l trezise, însă mai apoi o simţi pe Marty mişcându-se şi o auzi gemând uşor. Îşi dădu seama că nu era trează cu totul, însă nici nu dormea adânc. Aşteptă o clipă şi o auzi din nou gemând.

— Marty, spuse el, punându-i mâna uşor pe braţ. Marty, te simţi bine?

Marty se mişcă şi deschise ochii. Clark îi putea vedea faţa în lumina lunii ce se strecura pe fereastră.

— Te simţi bine?

— Am uitat să închid obloanele, mormăi Marty.

— Dă-le-ncolo! Tu te simţi bine? Marty clătină din cap.

— Nu ştiu. Cred că... da. Doar că...

— Doar că ce? insistă Clark.

— Nu ştiu. Nu dorm prea bine.

— E din cauza copilului?

— Copilul? Copilul e bine.

— A sosit momentul? insistă Clark, parcă venindu-i s-o scuture, ca să se trezească cu totul.

— Momentul? Să se nască copilul? Ochii lui Marty se deschiseră larg. Clark, spuse ea cu entuziasm în voce, poate că asta-i. Poate că a sosit momentul să se nască!

Clark hohoti încetişor, în ciuda agitaţiei pe care o simţea.

— Ai uitat – după ce ai născut atâţia copii – că micuţul va cere, în cele din urmă, să fie lăsat să se nască?

Marty îi răspunse, la rândul ei, cu un chicot.

— Cred că m-am obişnuit cu el... acolo, în burtică.

Clark se răsuci în pat şi aprinse lampa. Se duse apoi la fereastră şi închise obloanele. Se gândi că

dacă Kate şi Clare vor vedea lumina, o să se îngrijoreze, şi asta putea fi doar o alarmă falsă.

Clark se întoarse în pat.

— Acum spune-mi, zise el, cum te simţi?

— Nu ştiu. Nu pot dormi bine şi ceva pare diferit... nu ştiu...

— Ia gândeşte-te, insistă Clark. Îţi mai aminteşti cum a fost cu ceilalţi?

— Clark, spuse Marty cu uimire în voce, orice femeie îţi poate spune că toţi copiii par diferiţi în privinţa asta. Dacă ai mai avut un copil, nu înseamnă că de acum cunoşti toate semnele.

— Da’ trebuie să fie ceva – însă icnetul lui Marty întrerupse cuvintele lui Clark.

— Ce e? întrebă, întinzând mâna spre ea.

Marty îi prinse mâna şi o strânse tare, însă nu reuşi să răspundă la întrebarea lui.

Clark era sigur că ştie răspunsul.

— Mă duc s-o trezesc pe Ellie, spuse. Şi se grăbi să se îmbrace. Ellie veni repede, cu ochii umflaţi

de somn, înfăşurată bine în halatul de casă albastru.

— Mama, spuse cu îngrijorare, mama, te simţi bine?

Marty se sprijini de pernă, pregătindu-se pentru următoarea contracţie, asigurând-o că e bine.

Clark se aplecă asupra ei. Se încheia la cămaşă, la cea de lână, pe care o lua întotdeauna când ieşea afară, în frig. Marty se uită la el nedumerită pentru o clipă.

— Unde te duci? întrebă amorţită parcă.

— După doctor, răspunse el. Şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Marty nu păru a înţelege ce se întâmplă.

— Se naşte bebeluşul, îi explică Ellie cu răbdare, în timp ce Clark ieşi grabnic pe uşă. Tata se va-ntoarce cu doctorul imediat. Acum, mama, trebuie să te gândeşti... gândeşte-te!... îi porunci Ellie. Trebuie să fac ceva anume? Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Se părea însă că Marty avea altceva în minte.

— Doctorul, spuse ea încet, apoi păru că îşi dă seama, în sfârşit, de ceea ce se întâmplă. Oh, Ellie, spuse ea, spune-i tatălui tău să nu se mai deranjeze. Nu cred că doctorul va veni la timp.

Ellie o privi îngrozită.

— Dar trebuie! Abia ai intrat în travaliu, iar doctorul nu stă chiar atât de departe. Rezistă!

Trupul îi fu cuprins de o nouă contracţie, iar Marty o apucă strâns pe Ellie de mână. Ellie se rugă, întrebându-se dacă Marty va reuşi să se mai relaxeze.

Se linişti, căzând epuizată înapoi pe perne.

— Ascultă, mama! o imploră Ellie. Poţi vorbi cu mine? Marty dădu din cap.

— Poţi gândi clar?

— Cred... cred că da, gâfâi Marty.

Tu ai mai fost la naşteri. Doctorul va veni curând... mă bazez pe asta. Dar, în caz că nu apare... trebuie să-mi spui ce să fac. Marty clătină

din cap.

Bine, spuse ea, concentrându-se. Uite ce trebuie să faci!...

Clark nu-şi mai mânase calul atât de tare niciodată cum o făcu în acea noapte. Lumina lunii îi fu de ajutor, însă adesea fu nevoit să se bazeze pe propriul instinct şi pe cel al calului. Luna parcă-l păcălea. Ieşea de după vreun nor suficient de mult timp pentru ca Clark să se poată bucura de razele ei, apoi intra iar după nori, lăsându-l să orbecăie pe drumul acoperit cu zăpadă. Clark, îndemnându-şi calul la trap cât mai repede cu putinţă, fu nevoit să-şi găsească ritmul, călărind mai iute sub razele lunii şi încetinind când aceasta intra după nor.

Îi păru o veşnicie până când ajunse la casa doctorului. Clark se rugă să fie acasă şi nu la o altă urgenţă. Cum se făcea oare că pruncii ăştia alegeau să sosească în toiul nopţii?

Doctorul era acasă şi răspunse repede la bătaia

insistentă a lui Clark în uşă. Nu-i luă mult să se îmbrace şi să-şi apuce geanta.

— Un lucru pentru care putem fi mulţumitori, spuse el aruncând şaua pe cal, e că soţia ta n-a avut absolut nicio problemă cu vreuna din naşteri.

Clark se mai linişti auzind asigurările date de doctor, însă era neobişnuit de nerăbdător să ajungă acasă, la Marty.

Luna nu-i ajută. Calul lui Clark se grăbea spre casă, în timp ce calul doctorului tocmai părăsise grajdul călduţ, aşa că, nu de puţine ori, Clark se afla în faţa doctorului.

— Dar asta nu era o problemă, îşi spuse Clark. Calul său cunoştea drumul şi era chiar bine, pentru că astfel putea servi drept călăuză.

Înainte de a ajunge la ferma familiei Davis, luna se decise să dispară cu totul. De acum se obişnuiseră cu întunericul, aşa că-şi îndemnară caii la trap, în ciuda întunericului.

Când ajunseră, doctorul descăleca şi îi dădu lui

Clark frâiele calului său. Fără un cuvânt, se despărţiră Clark se duse spre grajd, călare pe cal şi ţinând frâiele calului doctorului, iar doctorul spre casă.

În bucătărie era lumină. Prin fereastră, doctorul o văzu pe Ellie trebăluind.

— Bun, îşi spuse, a făcut focul şi a pus apă la încălzit.

Intră în casă fără să bată la uşă şi-şi aruncă mănuşile şi haina pe un scaun din apropiere. Întrase în bucătărie când îşi aminti de pălărie. Se întoarse şi o aruncă pe mormanul de haine de pe scaun.

— Cum se simte mama ta? întrebă doctorul înainte de a urca scările.

— Pare a fi bine, răspunse Ellie. M-a rugat să-i fac un ceai. Doctorul îşi încetini paşii. Dacă Marty cerea ceai, atunci nu era nevoie să se grăbească.

Se îndreptă spre sobă ca să-şi încălzească mâinile îngheţate. Ellie turnă apă fierbinte în

ceainic şi scoase o ceaşcă.

Nu trecu mult şi Clark deschise grăbit uşa, aproape dând buzna peste ei. Cuprinse rapid cu privirea scena din bucătărie. Ellie şi doctorul stăteau în bucătărie, ca şi când nu se petrecea nimic important în restul casei. Clark rămase uluit... şi puţin tulburat.

— Cum se simte? întrebă el. De ce stau amândoi aici, jos? se întrebă. Doctorul se întoarse spre el.

— E bine. Tocmai a rugat-o pe Ellie să-i facă un ceai.

— Ceai? repetă Clark. Acum?

Se îndreptă spre scări, urmat îndeaproape de doctor şi de Ellie, care avea în mâini tava cu ceai. Întrară împreună în cameră. Clark fu uşurat să vadă că Marty nu se mai agita în pat. Părea foarte relaxată, odihnindu-se rezemată de pernă. Alarmă falsă! se gândi Clark. Falsul travaliu se pare că a trecut deja. Marty se uită la toţi trei.

— Aţi venit cam târziu, spuse ea încet.

— Târziu? răspunse Clark. Păi, drumul n-a fost uşor. A fost plin de hârtoape şi luna nu...

Marty îl întrerupse.

— Noi am câştigat, spuse ea satisfăcută.

— Ce vrei să spui? întrebă Clark.

— Eu şi Ellie. Nu v-a spus? Şi Marty dădu la o parte păturile, dezvelind o legăturică mică aşezată pe pat alături de ea. E fetiţă.

Două perechi de ochi se îndreptară spre Ellie. Ellie puse grijulie tava cu ceaiul pe noptieră. Ochii îi erau măriţi parcă de uimire şi clătină din cap, negăsindu-şi cuvintele.

— Cred că... că am uitat, se bâlbâi ea, apoi se aruncă în braţele tatălui ei şi începu să plângă, tremurând din toată fiinţa.

— Oh, tata, hohoti ea, mi-a fost atât de frică... atât de frică! Doctorul se apropie de pat. Clark o bătea uşurel pe spate pe Ellie şi murmura cuvinte de încurajare. După ce mai plânse câteva clipe, fata îşi reveni. Clark o convinse să se aşeze pe un

scaun şi să ia câteva înghiţituri de ceai. Doctorul îi examina pe mamă şi pe copil, spunându-i lui Ellie în mod repetat ce treabă bună făcuse. În cele din urmă, Clark reuşi să-şi ia fetiţa în braţe. Era o frumuseţe mică, după părerea lui. Zâmbi în timp ce o legăna în braţe şi-i şopti o mulţime de cuvinte drăgăstoase.

— Bine, dragelor, spuse Clark, întorcându-se către Marty şi Ellie, dacă tot sunteţi aşa de isteţe, presupun că i-aţi pus deja nume?

— Nu, spuse Marty. Am vrut să te aşteptăm pe tine pentru asta.

— Mie-mi place oricare dintre numele pe care le-aţi discutat.

— Ei bine, n-o să fie unul dintre cele alese de tine, îi replică Marty. Henry, sau Isaac, sau Jeremiah.

Clark râse.

— N-o să insist.

— Mă gândeam, spuse Marty gânditoare, că

poate ar vrea Ellie să-i pună nume.

— Eu? spuse Ellie, surprinsă şi încântată în acelaşi timp.

— Mă gândeam că, dacă ai ajutat atât de mult la venirea ei pe lume, tu ai avea dreptul s-o faci mai mult decât oricine altcineva.

— Cred că-i o idee grozavă, fu de acord Clark.

— În cazul ăsta, spuse Ellie, mie mi-ar plăcea Belinda.

— Belinda, spuseră Marty şi Clark împreună.

— Belinda May, continuă Ellie.

— Belinda May. Îmi place, zise Clark. I se potriveşte.

— Şi mie îmi place, zise Marty. Şi acum, dacă tăticul ei fălos o va aduce la mine, aş vrea şi eu să-mi mai văd fiica.

Clark o aşează fără tragere de inimă pe copilă alături de Marty, apoi se aplecă şi le sărută pe amândouă. Doctorul îşi drese glasul:

— Păi, dacă tot nu mai e nevoie de mine aici în

noaptea asta, cred că mă voi duce şi eu acasă, la culcare. Cred că toţi cei din casa asta au avut parte de suficientă agitaţie pentru o noapte. Patul e cel mai bun loc pentru fiecare. În plus, noua mămică va avea nevoie de odihnă.

Toţi cei din cameră erau de acord cu doctorul.

— Ne vedem mai târziu, îi promise Clark lui Marty şi se întoarse ca să-i conducă pe ceilalţi afară din cameră.

— Doar nu te vei întoarce acasă fără să bei o cafea fierbinte, ca să tencălzeşti, îl informă pe doctor.

— Mă duc să fac, se oferi Ellie. Oricum, am nevoie să fac un lucru obişnuit, ca să mă mai dezmeticesc înainte de culcare.

— Nu-i nevoie să mai faci cafea. Deja este apă fierbinte pe sobă. O să beau o ceaşcă de ceai.

Ellie îşi reluă treaba în bucătărie. Se bucura să poată face un lucru cu care era obişnuită. Gândindu-se la ceasurile ce trecuseră, îşi spuse

că, deşi fusese cum nu se poate mai speriată, momentele trăite fuseseră captivante.

Să participe la sosirea pe lume a unei noi vieţi era o experienţă de care nu aveau parte prea mulţi. Acum, când se asigurase că mama şi surioara ei erau bine, se putea relaxa şi poate chiar păstra ca pe o comoară această amintire. De un lucru era sigură: aceasta fusese o noapte pe care n-o va uita niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Evenimente împărtăşite

În ziua următoare, cei din casă se treziră devreme, în ciuda lipsei de somn din noaptea anterioară. În aer plutea prea mult entuziasm pentru ca cineva să poată dormi mai mult. În plus,

micuţa Belinda se trezi, insistând să-şi servească micul dejun şi, nefiind obişnuiţi cu plânsul unui bebeluş în casă, întreaga familie se trezi împreună cu ea.

Ellie se grăbi spre căsuţa din bârne, la Kate şi Clare, ca să le împărtăşească marea veste. Agitaţia din noaptea precedentă nu-i trezise. Se întoarseră de îndată cu toţii la casa cea mare.

Kate fu prima care ajunse la patul lui Marty. Micuţa Belinda tocmai terminase de mâncat, tatăl ei îi schimbase scutecul, iar acum stătea lipită de mama ei pentru un binemeritat somn. Era greu lucru să te naşti, aşa că trebuia să se odihnească.

Kate rămase aplecată peste copil, cu ochii încărcaţi de dragoste şi de lacrimi.

— E frumoasă, mama, şopti ea. E chiar frumoasă.

— Vrei s-o iei în braţe? întrebă Marty, văzând dorinţa din ochii lui

Kate.

— Pot?

— Sigur.

— Dar doarme.

— Are timp toată ziua să doarmă. În plus, probabil că nici n-o să se trezească.

Kate ridică în braţe cu grijă mica legăturică.

— Oh, chicoti ea, e atât de mică! Se întoarse ca să i-o arate lui Clare. Uite, Belinda May, ăsta e fratele tău mai mare. O să fii atât de mândră de el!

Clare îşi întinse mâna mare, apucând-o pe cea mică, a fetiţei. Marty văzu cum i se umezesc ochii, însă bărbatul clipi des, pentru a-şi alunga lacrimile.

— Bună, dovlecel! o salută Clare. Eşti o drăguţă... pentru una care abia s-a născut.

— E frumoasă, insistă Kate. Clare râse.

— Mai lasă să treacă câteva zile... da, adevărul e că mama a avut întotdeauna copii frumoşi.

Micuţa fu inspectată şi întoarsă pe toate părţile.

În cele din urmă, atenţia lor se îndreptă spre Marty.

— Şi tu cum te simţi, mama?

— Bine. Mă simt chiar bine. Nici nu s-ar putea altfel, cu o îngrijire atât de bună.

Toţi ochii se îndreptară spre Ellie.

— Sunt mândru de tine, surioară, spuse Clare, ciufulindu-i părul. Da de ce n-ai venit să ceri ajutor?

— N-a fost timp. N-am avut timp nici măcar să mă gândesc... dar mama a fost grozavă. N-aş fi reuşit să mă descurc fără instrucţiunile ei. N-am avut nici măcar o idee...

— Ai fost minunată, spuse Marty, nu te-ai pierdut deloc.

— Decât după aceea, spuse Ellie râzând. După aceea am crezut că mă pierd cu totul.

Izbucniră cu toţii în râs.

— Ei, cel puţin, adăugă Clark, ai aşteptat până s-a terminat totul. N-ai leşinat câtă vreme mama a

avut nevoie de tine.

Părăsiră împreună camera. Se înţeleseră ca Clare să meargă să-i anunţe pe Arnie, Nandry şi Ma Graham despre naşterea Belindei. Ellie urma să pună şaua pe celălalt cal pentru a-l înştiinţa pe Lane.

Clark plănuia să ia căruţa şi să meargă în oraş ca să le trimită telegrame lui Missie, Clae şi Luke. Kate se oferi să stea alături de Marty. Se împrăştiară în direcţii diferite, nerăbdători să împărtăşească vestea cea bună.

Marty îşi redobândi rapid forţele, în ciuda mulţimii de vizitatori. Fetiţa se dovedi a fi tare cuminte, necesitând doar puţină atenţie, iar asta spre necazul celor din casă. Aceştia ar fi fost mai mult decât nerăbdători să o ţină în braţe şi s-o alinte, însă micuţa se mulţumea să mănânce şi să se lase schimbată şi, mai apoi, pusă în pătuţ pentru a mai trage câte un pui de somn. Pe măsură ce zilele se scurseră una după alta, fetiţa

începu să petreacă mai mult timp treză. Chiar şi atunci, nu plângea decât când îi era foame. Nici n-avea de ce să plângă. De obicei exista întotdeauna cineva care să vrea s-o ţină în braţe. Clark petrecea din ce în ce mai mult timp în casă, mai ales în zilele friguroase.

— Micuţo, îl auzi Marty adresându-i-se copilei, tare sunt bucuros că ai venit pe lume iarna, când omu poate sta în casă, în loc să trebăluiască pe afară. Marty zâmbi. Clark nu avusese niciodată atâta timp la dispoziţie pentru a se bucura de vreunul dintre pruncii săi.

Cu fiecare zi ce trecea, Marty simţea cum îşi recapătă energia de dinaintea sarcinii. Se simţea din ce în ce mai bine şi, treptat, îşi reluă îndatoririle casnice. Uneori simţea ochii întrebători ai lui Ellie asupra ei, însă, aşa cum putea vedea singură, Marty era în cea mai bună formă atunci când era ocupată cu ceva. Iar când Marty o asigură că se simte în putere şi nu se istoveşte,

Ellie nu protestă. Marty o îndemnă să-şi petreacă timpul plănuindu-şi nunta. Ellie adunase şi pregătise lucrurile de care urma să aibă nevoie pentru propriul ei cămin.

Marty îi dădu şi ea o mână de ajutor. În liniştea serilor lungi, cusu cuverturi şi tivi prosoape. Brodară feţele de pernă şi ţesură covoare. Marty se bucura să fie de folos şi, nu după multă vreme, deveni aproape la fel de entuziasmată ca fiica ei de evenimentul ce se apropia. Evenimentul n-o mai întrista la fel de mult cum se întâmplase când se gândise pentru prima oară la plecarea lui Ellie de acasă. În special acum, când Belinda dormea liniştită în pătuţul ei sau era legănată pe braţele tatălui ei.

Veni un pachet de la Luke. Pentru noua mea surioară, scria pe bileţel. Pun pariu că eşti o persoană specială. Te-am aşteptat multă, multă vreme. În sfârşit, sunt şi eu acum un frate mai mare. O să ne iubim unul pe altul. Abia aştept să

te văd. O să vin acasă îndată ce voi putea. Între timp, ai mare grijă de mama. Şi ea e o persoană foarte specială. Cu drag, Luke.

Marty îşi şterse ochii şi-i dădu scrisoarea lui Clark. Apoi o sărută pe mica Belinda şi-i arătă pachetul primit.

— De la fratele tău mai mare, spuse ea. De la fratele tău mai mare, Luke. Vrei să vezi ce-a trimis?

Micuţa nu făcu nimic altceva decât să clipească uşor din gene, prea ocupată să-şi sugă pumnul, însă, oricum, Marty deschise pachetul. Era o pereche de încălţări pentru bebe. Marty nu mai văzuse niciodată păpucei atât de mici sau delicaţi.

— Ia priviţi! spuse ea, ridicând micile încălţări şi arătându-i-le lui Clark şi Ellie. Aţi mai văzut aşa ceva?

Ellie exclamă încântată:

— O, ce drăguţi sunt!

Clark zâmbi larg şi întinse mâna după micuţele

încălţări de piele.

— E lucrul cel mai lipsit de sens pe care l-am văzut vreodată, spuse el. Dar, ai dreptate – cred că sunt şi cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut.

Şi Clae trimise o scrisoare şi un pacheţel. Cadoul ei fusese mult mai practic decât cel trimis de Luke – şi aproape la fel de drăguţ. Era o rochiţă cusută cu mâna. Marty ştia că Clae nu avusese timp ca s-o coase, de când primise vestea naşterii fetiţei. Însă bileţelul ce-o însoţea explica lucrurile. M-am hazardat şi mi-am spus că o să fie fetiţă, spunea ea. Era rândul nostru. Dacă ar fi fost băiat, i-aşti trimis altceva – cu toate că încă nu ştiu ce anume – pentru că un băieţel nu s-ar fi simţit niciodată confortabil înfundiţe şi danteluţe.

Mai târziu, sosi şi de la Missie un pachet. Marty scoase din cutie o bluziţă roz, atent împachetată. Ştiu că am mai trimis înainte ceva pentru surioara mea, dar n-am putut rezista să nu jac ceva special doar pentru ea, acum, când ştim că e fată. Am

stat trează câteva nopţi ca s-o fac. Sper s-o primească înainte de a creşte prea mult şi a-i rămâne mică. E trimisă cu dragoste mătuşii Belinda, din partea nepoţilor Nathan şi Josiah şi din partea nepoatei Melissa loy.

Marty era sigură că nu văzuse în viaţa ei fată mai emoţionată decât Ellie, în ziua nunţii. Cu ochii strălucitori, obrajii îmbujoraţi şi mâinile tremurânde, Ellie se strecură în rochia de mireasă.

— O, mama, spuse ea, nici nu-mi vine să cred că mi se-ntâmplă asta! Mi se pare că am aşteptat atât de mult!

— Dar n-a trecut mult, îi aminti Marty. N-a trecut deloc mult timp. Doar două luni de când aţi început să vă faceţi planuri.

— Ei bine, mie mi-a părut aproape o veşnicie, insistă Ellie.

— Aproape o veşnicie, repetă Marty. Da, bănuiesc că aşa e. Îşi privi îndelung fiica, dorind să păstreze momentul acesta în memorie pentru

toată viaţa. Rochia lui Ellie, albă, presărată cu floricele mici, albastre, şi dantele la gât şi mâneci, fusese cusută cu dragoste şi migală de mamă şi fiică laolaltă. Cât de albaştri îi sunt ochii! îşi spuse Marty. Aproape la fel de albaştri ca florile de pe rochie...

Nunta urma să se facă în micuţa lor biserică, urmată de o masă la ferma familiei Davis. Datorită perioadei din an şi a faptului că mesele nu puteau fi întinse în curte, invitară la masă doar familia şi prietenii apropiaţi. Chiar şi aşa, Marty abia găsi loc pentru fiecare.

Familia fratelui lui Willie, familia Lahaye, deja luase diligenta pentru a prinde trenul ce urma să-i ducă în Vest. Păreau aproape la fel de entuziasmaţi de perspectiva noului lor cămin, precum era Ellie de ziua nunţii ei. Lăsaseră în urmă câteva piese simple de mobilier, suficiente pentru viaţa de burlac a lui Lane. Acesta, împreună cu Ellie, se duseră la cumpărături şi mai

cumpărară câteva. Ellie pusese perdele la geamuri, covoraşe pe duşumele şi propriile vase în dulapul de bucătărie. În cele din urmă, se convinse că Marty era perfect capabilă să aibă grijă de ea şi de fetiţă, aşa că nu mai era nevoie să se aventureze zilnic pentru a o ajuta la treburile gospodăriei. Abia aştepta să-şi între şi în rolul de soţie, nu doar în cel de „menajeră”.

— Să iei pe tine o haină călduroasă, îi aminti Marty fiicei ei. Soarele ăsta nu-i atât de cald precum pare.

Cine se mai gândeşte la o haină într-o zi ca asta? spunea expresia lui Ellie. Însă mai târziu se bucură că ascultase de Marty, căci, într-adevăr, soarele nu încălzea atât de tare şi începuse să bată un vânt rece. Ellie se întrebă dacă nu cumva părul, pe care şi-l aranjase cu atâta grijă, îi va fi cu totul răvăşit de vânt până la biserică.

Clark înhamă la trăsură caii negri. Erau tare neastâmpăraţi după o iarnă lungă în care nu prea

fuseseră puşi la treabă şi fu nevoie de o mână dibace ca să poată fi controlaţi. Marty nu-şi făcu probleme. Avea încredere deplină în abilitatea lui Clark de a-i struni. Îşi ţinu lipită de ea fetiţa, asigurându-se că Belinda nu e atât de tare înfăşată încât să nu mai poată nici respira.

Era bine să poată ieşi afară şi să se bucure de aer proaspăt. Marty ar fi dorit să se prefacă măcar că în aer se simte un miros de primăvară, însă nu reuşi. Aerul mirosea încă a iarnă rece. Dar nu va mai trece mult, îşi promise Marty. Nu mai sunt decât zile şi o să-l simţim.

Marty auzi zgomotul făcut de o altă căruţă ce se apropia şi se întoarse pentru a-i saluta pe Clare şi Kate. Caii lor păreau a fi la fel de nerăbdători că ai lui Clark, iar Marty îşi imagină ce s-ar fi putut întâmpla dacă cei doi bărbaţi le-ar fi dat frâu liber.

Când opriră în curtea bisericii, văzură adunată deja o mulţime de oameni. Cai nerăbdători erau priponiţi la stâlp, lovind pământul cu copitele şi

muşcându-şi frâiele. Câţiva dintre ei mâncau fânul pus înainte, însă cei mai mulţi ignorau hrana. Mâncaseră toată iarna. Acum ar fi vrut să-şi sfârşească perioada de îngrădire. Marty simpatiza cu ei, simţindu-le neastâmpărul.

Clark o ajută să coboare din trăsură şi se duse să-şi priponească caii.

Ellie era deja jos, netezindu-şi părul şi, pentru prima oară, părând a fi puţin agitată.

— Arăţi foarte bine, o asigură Marty. Haide să mergem înăuntru, ca să-ţi dai jos haina.

Făcură cei câţiva paşi până la uşa bisericii şi intrară. Membrii bisericii erau deja aşezaţi. Capetele se întoarseră spre ele. Marty simţi privirile şi zâmbetele lor. Parcă-i vedea ca prin ceaţă. I-o încredinţa pe Belinda lui Kate, care intrase şi ea, şi o ajută pe Ellie să-şi dea jos haina. Rochia nu se şifonase prea tare din cauza hainei groase, însă Marty îşi făcu timp s-o netezească cu grijă.

— Părul îmi stă bine? şopti Ellie.

— Foarte bine. Foarte bine, răspunse Marty şi trecu uşor cu mâna peste el, mai mult pentru a o linişti pe fată.

— Am emoţii, mama. N-am crezut c-o să fiu atât de emoţionată, da’

sunt.

— Oricine ar fi în locul tău, îi şopti Marty. E parte din ceremonie. Ellie încercă să zâmbească la gluma lui Marty, însă zâmbetul îi fu şovăielnic şi puţin forţat.

— Mi-aş dori ca tata să vină mai repede, şopti ea din nou.

— O să vină, o asigură Marty.

Pe moment, Marty uită cu totul de mica ei fetiţă, atât de absorbită era de cea care se afla acum în faţa ei, temătoare, şi totuşi nerăbdătoare să devină mireasă. Însă, când îşi aminti de micuţă, se întoarse şi o privi pe Kate ţinând-o în braţe. Kate stătea liniştită, ţinând-o pe micuţa Belinda şi

scoţând-o din păturile călduroase în care era înfăşurată. Fu răsplătită cu un zâmbet scurt, aşa că o îmbrăţişa pe micuţă şi-o strânse la piept.

— O, mama, e prima oară când mi-a zâmbit, îi şopti emoţionată lui Marty. Pentru o clipă, cele două femei se priviră una pe alta, iar Marty simţi cum i se pune un nod în gât. Ştia că, dacă ar fi trăit, micuţa lui Clare şi Kate ar fi zâmbit la fel. Ar fi zâmbit şi şi-ar fi recunoscut mama şi tatăl. Însă privirea lui Kate, încărcată de dragoste şi preocupare pentru micuţă, nu era întunecată de nicio umbră, cu toate că inima ei suferea încă din cauza pierderii prin care trecuse.

Clark şi Clare intrară scuturându-şi zloata de pe cizme şi netezindu-şi hainele. Şi le dădură jos mai apoi şi le agăţară în cuierul de lângă uşă. Apoi Clark se întoarse spre Ellie.

— Eşti gata, fetiţo? o întrebă încet. Ellie clătină din cap.

— O să-i lăsăm pe Kate şi pe Clare să se aşeze

mai întâi. Apoi mă duc s-o conduc pe mama.

Kate şi Clare se îndreptară către o bancă aflată mai în faţă, ce fusese rezervată familiei. Abia atunci observă Marty că Kate încă o mai ţinea în braţe pe Belinda.

Clark le trase aproape pe Marty şi pe Ellie şi, cu câte un braţ petrecut în jurul fiecăreia, le conduse în rugăciune. Îşi ridicară mai apoi capetele, iar Ellie îşi şterse ochii cu batista pe care şi-o pregătise. Marty îşi şterse şi ea lacrimile, apoi se aplecă să-i dea un ultim sărut copilei ei, Elvira Davis. În doar câteva minute, aceasta va deveni Elvira Howard, doamna Lane Howard. Dar, se gândi Marty, ea va fi întotdeauna fiica mea, indiferent cum o va chema.

Clark îi oferi braţul lui Marty şi o conduse la locul de lângă Kate. Marty intenţiona s-o ia pe Belinda în braţe, însă când observă felul în care Kate o privea pe micuţă, o lăsă în grija ei. Privi apoi în faţă şi-l văzu pe Lane agitat, cu ochii fixaţi pe uşa

din spate a bisericii, aşteptându-şi mireasa. Arnie stătea lângă el, iar tânărul predicator se afla în faţa lor, cu o carte deschisă în mână.

Maude Colby, prietena lui Ellie din oraş, intră pe culoar înaintea miresei. O urmă Ellie, păşind liniştită şi hotărâtă la braţul tatălui ei. Marty simţi un val de mândrie privindu-i. Fata ei va fi o soţie bună. Iar Marty nu se putea gândi la nicio persoană mai potrivită să-i fie soţ decât Lane. Ochii i se umplură o clipă de lacrimi, însă le dădu repede la o parte şi-i zâmbi sfios lui Kate.

După ceremonie şi felicitările împărţite cu mare drag de familie şi prieteni, căruţele şi trăsurile se umplură din nou cu pasageri şi, din nou, caii nerăbdători primiră permisiunea de a porni în galop. Ellie, care nu se mai afla acum în trăsura familiei Davis, şedea la locul ce i se cuvenea, înfofolită bine lângă Lane.

Masa de nuntă se dovedi a fi o adevărată sărbătoare. În ciuda înghesuielii, familia şi

prietenii povestiră, râseră împreună şi mâncară până nu mai putură înghiţi nicio îmbucătură. Mireasa şi mirele primiră o mulţime de daruri, iar Ellie strigă entuziastă la vederea fiecăruia. Lane ţinu o mică cuvântare.

— O să binecuvântez întotdeauna ziua în care şeful meu a avut inspiraţia să mă trimită în Est, ca să am grijă de fermă, spuse Lane în mijlocul hohotelor de râs. Drept să vă spun, nu mă prea atrăgea munca de fermier – n-am lucrat niciodată la fermă. Dacă nu i-aş fi cunoscut pe domnul şi doamna Davis... Lane se opri şi se corectă – mama şi tata, prezenţi aici... Urmară şi mai multe hohote de râs. Ei bine, dacă nu i-aş fi cunoscut şi n-aş fi fost dornic să-i văd din nou, nu cred că şeful ar fi făcut din mine un fermier. Vai de mine, ce-aş fi pierdut! exclamă Lane, cu ochii ţintă la chipul îmbujorat al lui Ellie.

Lane deveni apoi mai serios:

— Am multe de învăţat încă în viaţă. Multe de

învăţat în umblarea creştină, însă deja am învăţat un lucru. Dacă-L las pe Dumnezeu să controleze lucrurile, El poate face o treabă mult mai bună decât aş putea face eu vreodată. Nu am cuvinte să spun cât de recunoscător sunt pentru o fată ca Ellie... cât de norocos sunt că o am pe ea de soţie! Nu găsesc cuvinte pentru asta... dar nădăjduiesc să-mi petrec viaţa încercând să-i arăt ceea ce simt.

Marty spera ca nimeni să n-o vadă ieşind din încăpere. Avea nevoie de puţin timp singură. Era fericită pentru Ellie. N-ar fi schimbat lucrurile pentru nimic în lume. Avea doar nevoie de puţin timp ca să se obişnuiască, asta era tot.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi ŞASE

Masă în familie

Marty se străduia destul de mult s-o convingă pe Ellie că mama ei se putea, într-adevăr, descurca fără ea.

— S-ar putea să am nevoie de tine, dragă, s-ar putea, o asigură Marty. Dar nu pentru a spăla vasele sau a găti. Acum îmi pot vedea de treburile mele. De multă vreme nu m-am simţit atât de bine. Bebeluşul nu e o problemă, iar tatăl tău are grijă de mine mai mult ca niciodată. Aşa că nu de mâinile tale duc lipsă, oricât de mare ajutor mi-ar fi. Ci de tine. Doar de tine. De prezenţa ta aici, de tovărăşia ta.

— Şi tu-mi lipseşti, mama, îi răspunse Ellie, deşi trebuie să recunosc că sunt grozav de fericită acolo unde mă aflu.

Marty o mângâie pe păr, în semn că recunoaşte, înţelege şi acceptă adevărul cuvintelor fiicei sale.

— Vom veni ori de câte ori ai nevoie de noi,

promise Ellie.

— Atunci veniţi duminică, la masă.

— Cu mare plăcere. Vin mai devreme şi te ajut să te pregăteşti. Marty râse.

— N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus? zise ea, lovind-o uşurel cu palma peste şezut. Mă simt bine. Sunt în stare să pregătesc şi singură masa pentru familia mea. Sincer!

— În regulă, spuse Ellie. Tu o pregăteşti, iar noi, fetele, facem curăţenie după masă. Corect?

Marty râse din nou.

— Corect, spuse ea, şi nu mai insistă.

— Şi dacă tot pregăteşti mâncarea, spuse Ellie pe picior de plecare, ce zici de o plăcintă de lămâie? Mi se pare că n-am mai făcut una aşa cum îmi place de secole. Mie nu-mi reuşeşte nicicum.

— Bine, răspunse Marty veselă, plăcintă de lămâie să fie. Şi, Ellie... Ellie ezită, cu mâna pe clanţa uşii.

— Mulţumesc că ai trecut pe-aici, continuă Marty. Aveam nevoie să mai schimb o vorbă. Mi-ai lipsit.

— Şi tu mie, mama, spuse Ellie, şi la fel Kate, şi tata, şi chiar Belinda. A crescut aşa de mult deja. Uită-te la ea!

Marty se întoarse ca s-o privească pe micuţa ce stătea mulţumită în pătuţul aflat în colţul bucătăriei. Se juca cu mâinile şi gângurea.

— A crescut, nu-i aşa? Deja îl joacă pe degete pe tatăl tău.

— Nu i-a trebuit prea mult, răspunse Ellie. Tata a fost cucerit de ea din prima clipă.

Marty zâmbi.

— Atunci, vă aştept pe amândoi duminică.

Ellie aprobă printr-o mişcare a capului şi ieşi din bucătărie.

Marty se duse la fereastră şi o privi pe Ellie intrând în grajd, unde Clark urma să-i înhame caii la căruţă. Marty se întoarse la micuţă, care de-

acum era pe jumătate adormită.

— Fetiţa mea, şopti ea, netezindu-i cu degetul obrazul, nici măcar n-ai idee cât de mult umpli din golul lăsat în urmă.

Sosi şi ziua de duminică şi, odată cu ea, familia. De la biserică, se îndreptară cu toţii spre casa lui Clark şi Marty, formând o adevărată procesiune. Marty zâmbea în sinea ei gândindu-se ce privelişte trebuie să fi creat.

Femeile şi copiii intrară în casă, iar bărbaţii se îndreptară spre grajd, ca să priponească animalele.

Curând toţi se aflau în casă, tachinându-se şi glumind unii cu alţii, în timp ce-şi croiau drum spre bucătărie. Marty îi izgoni din încăpere pe toţi cei care nu contribuiau la pregătirea mesei, i im, h li.

părţi ale casei. Bărbaţii se aşezară în jurul cam inului îl în sul mieriu familiei.

Copiii se adunaseră pe holul de la etaj, jucându-

se cu jue. U iile» e care Clark şi Marty le făuriseră sau cumpăraseră de-a lungul aniloi Toţi, cu excepţia Tinei. Aceasta insista că era de-acum domnişoara şi ceru să fie lăsată să ajute la aranjarea mesei. Şi, bineînţeles, micuţi Belinda era prea mică pentru a se juca cu copiii, aşa că se odihnea mulţumită în braţele tatălui ei, în balansoarul din sufragerie, evident bucurându-se de legănatul scaunului şi de braţele puternice care o înfăşurau.

Arnie îşi privi tatăl şi ridică din sprâncene.

— Am observat că în ultima vreme nu prea te mai înduri să împarţi cu alţii ce ai, remarcă el.

— Adică? întrebă Clark, încruntându-se uşor.

— De câte ori te văd, eşti tot cu cea mică în braţe. Nu-i numai a ta, să ştii.

Ceilalţi începură să râdă, iar Clark îi încredinţa fetiţa, fără prea mare tragere de inimă, lui Arnie.

Însă acesta nu reuşi s-o ţină prea mult în braţe. De acolo trecu în braţele lui Josh, apoi în cele ale

lui Clare şi, în cele din urmă, Lane avu şi el şansa de a o ţine. Fetiţa avea darul de a-i fermeca pe toţi.

— Acum îmi dau seama, spuse Arnie. Tata va fi tare ocupat să păzească uşa când micuţa asta va creşte mare. Aşa-i că-i o scumpă?

Toţi erau de acord cu Arnie, iar Clark se umflă în pene de mândru ce era.

— Uite cum zâmbeşte, spuse Clare. Aţi mai văzut vreodată o gâză atât de dulcică?

Toţi îşi îndreptaseră atenţia spre copilă, admirând-o şi comentând fiecare gest pe care aceasta-l făcea. Belinda gângurea, se strâmba şi îi zâmbea fiecăruia dintre admiratorii ei.

Nu trecu mult şi se auziră chemaţi la masă. Îşi ocupară gălăgioşi locurile, însă în clipa în care Clark îi mulţumi lui Dumnezeu în rugăciune, se lăsă o linişte desăvârşită. În toiul rugăciunii, Marty auzi un gâlgâit de satisfacţie, iar când îşi ridică capul, îl văzu pe Clark încă ţinând copila în braţe.

— Să-mi fie cu iertare, îi spuse ea după încheierea rugăciunii, da cum vei vrea să mănânci cu bebeluşul în braţe?

— Îmi lipseşte piciorul, nu mâinile, spuse Clark zâmbind larg.

— Ei bine, de mâini ai nevoie ca să mănânci, râse Marty. Vai de mine, copila asta o să fie atât de răsfăţată, că n-o să mai ştim ce să facem cu ea! Marty se ridică de pe scaun şi i-o luă din braţe.

— O ţin eu, se oferi Arnie degrabă.

— N-are nevoie să fie ţinută în braţe. Va fi la fel de mulţumită şi în pătuţul ei. Marty se aplecă deasupra pătuţului şi o puse jos.

— Nu mi se pare chiar corect, interveni Clare. Toţi ceilalţi sunt în jurul mesei.

— Va fi şi ea – la vremea ei.

— O, bunica, încercă Tina s-o înduplece. Da n-o să vadă ce se petrece aici.

— Nu cred că-i va părea prea rău, spuse Marty. Niciunul dintre voi n-a fost ţinut atât de mult în

braţe.

— Dar acum e altfel, continuă Arnie. Atunci erau mai mulţi bebeluşi decât adulţi. Acum s-a-ntors roata. Sunt aici o mulţime de oameni mari care ar putea s-o ţină în braţe.

Marty se uită în jurul mesei.

— Da, o mulţime de oameni mari în jurul mesei, da m-aştept ca în curând roata să se-ntoarcă iar.

Marty observă două perechi de la masă schimbând priviri şi părând niţel stânjenite, semn că înţeleseseră ce voia să spună.

— Vrea cineva să spună ceva? întrebă ea, cu o licărire în ochi. Arnie înghiţi în sec şi se uită la Anne.

— Ei bine, spuse el, nu ne gândisem să anunţăm încă, da'... da, cred că urmăm noi.

Izbucniră cu toţii în râs şi-i felicitară pe cei doi tineri căsătoriţi. Marty simţi bucuria lor, însă se gândi la Kate şi un fior de tristeţe o copleşi pentru 0 clipă. Kate îşi împinse încet scaunul în spate şi

se ridică. Marty simţi cum
1 se usucă gura. Sărmana Kate! Era prea mult pentru ea. Prea curând. Mai întâi Belinda, apoi... asta. Însă Kate nu se grăbi să iasă din încăpere. Îşi puse o mână pe umărul lui Clare şi pe faţă îi răsări un zâmbet.

— Mă bucur pentru anunţul făcut de Arnie şi Anne, spuse cu voce clară şi blândă, sunt bucuroasă pentru ei şi bucuroasă pentru că... ei bine, cred că e important pentru fiecare copil să aibă un verişor cam de aceeaşi vârstă.

— Vrei să spui...? începu Ellie, însă Kate o opri, intervenind.

— Sigur că da! Cam în aceeaşi perioadă cu Anne. Doctorul mi-a spus asta ieri.

Marty nu-şi mai putu reţine lacrimile de fericire. Urma să fie iar bunică – şi încă de două ori.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi ŞAPTE

Surpriză

Ellie ştia că Lane nu are prea multe de făcut în jurul fermei. Animalele fuseseră toate fie vândute, fie trimise la noua fermă de vite din Vest. Nu erau garduri de reparat, lemne de tăiat, hamuri de cârpit. La început, se bucurase de acest lucru, pentru că însemna mai mult timp petrecut alături de ea, însă după câteva zile în care ocupaţia principală fusese să bea cafele şi s-o urmărească trebăluind prin bucătărie, Ellie îşi dădu seama că Lane începea să nu-şi mai găsească locul. Nu-l învinovăţea. Ea însăşi era obişnuită să aibă multe lucruri de făcut şi, uneori, simţea că nu prea are cu ce-şi ocupa timpul. Cel puţin, ea avea treabă cu gătitul, spălatul, curăţenia şi multe treburi mărunte în jurul casei. Încercă să se gândească la câteva lucruri care-i vor ocupa lui Lane orele

libere, însă nimic nu-i venea în minte. Era greu pentru el să lâncezească pe lângă casă, aşteptând ca ferma să se vândă, de asta era sigură.

— Lane, se aventură într-o zi, ştii ce m-am gândit? Suntem la o distanţă de doar câţiva kilometri de oraş. Crezi că familia Lahaye s-ar supăra dacă ţi-ai lua o slujbă în oraş?

Expresia de pe faţa lui spunea că Lane se întreba cum de nu se gândise până acum la asta.

— Nu prea ştiu ce s-ar găsi pentru mine de făcut în oraş, spuse el dus pe gânduri, da nu strică să întreb. Te-ai supăra?

Ellie zâmbi, liniştindu-l.

— Ştiu că ţi-e greu să n-ai activitate. Şi nu te învinovăţesc deloc. Adevărul e că nu-mi prea place să fiu căsătorită cu un bărbat care n-are ce face. De ce nu mergi în oraş, să cauţi ceva? Aici nu mai e nimic de făcut.

Lane puse şaua pe cal, îşi sărută soţia şi porni la drum.

La început, se părea că nici în oraş nu era nimic de lucru pentru Lane. Banca mai avea nevoie de un angajat şi singurul croitor al oraşului spuse că ar avea nevoie de ajutor, însă Lane n-avea experienţa necesară pentru niciuna dintre aceste slujbe. Era pe punctul de a reunţa şi a se-ntoarce acasă, când un bărbat din magazinul general îi făcu semn cu mâna.

— Am auzit că eşti în căutare de lucru.

— Aşa e. Sunt gata să încerc aproape orice. Ai nevoie de cineva?

— Nu, eu nu. Am ajutoare, dar am auzit că Matt, de la grajduri, e bolnav, iar Tom nu mai reuşeşte să facă faţă treburilor. Ai putea merge până acolo, să vezi dacă a găsit pe cineva până acum.

Lane îi mulţumi şi-şi întoarse calul spre grajdurile oraşului. Se gândi cum de nu încercase mai întâi acolo, din moment ce se pricepea la cai.

Bărbatul avusese dreptate. Bătrânul Tom avea nevoie de cineva, iar Lane îşi începu, din acea

clipă, slujba de oraş.

Şansa de a munci îl ajută pe Lane să-şi găsească echilibrul, însă îi oferi şi posibilitatea de a pune deoparte, împreună cu Ellie, săptămână de săptămână, câţiva bănuţi. Amândoi erau mulţumiţi de lucrul acesta, iar când Lane venea acasă seara, obosit după ce ridicase o mulţime de saci cu hrană pentru cai şi ţesălase animalele, era întâmpinat de Ellie, care-l aştepta cu un foc vesel în sobă şi pâine scoasă din cuptor. Aşa stând lucrurile, căsnicia lor prospera.

Într-o zi, în timp ce împerechea şosetele luate de pe sârmă şi-l aştepta pe Lane să sosească acasă, Ellie îl auzi pe Rex lătrând. Asta o înştiinţa că venise cineva. Nu era Lane, ştia, însă nu era nici cineva din familia ei. Rex lătra ca şi când vizitatorul ar fi fost un străin.

Se grăbi la fereastră şi văzu un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă, închisă la culoare, priponindu-şi calul la stâlp. Ellie nu-l mai văzuse pe acolo.

— Poate că e un cumpărător pentru fermă, îşi spuse ea şi speră din toată inima să fie aşa.

Răspunse la bătaia în uşă şi-l salută cu căldură.

— Înţeleg că Lane Howard locuieşte aici.

— Aşa e, zise Ellie. Eu sunt doamna Howard.

— E acasă domnul Howard?

— Deocamdată nu. Lucrează în oraş, dar trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Vă deranjează dacă-l aştept? întrebă bărbatul, iar pentru o clipă Ellie nu ştiu dacă asta ar deranja-o sau nu.

— O să-l aştept aici, afară, dacă se poate.

— Dar nu-i nevoie! exclamă Ellie, muştruluindu-se că ezitase. Puteţi intra şi servi o ceaşcă de cafea în timp ce aşteptaţi.

Bărbatul n-o refuză şi o urmă pe Ellie în mica bucătărie. Ellie împinse pe foc ibricul de cafea deja pregătită pentru venirea lui Lane şi-i făcu semn să se aşeze.

— Luaţi loc, spuse ea. Ar trebui să vină acasă

din clipă în clipă.

Îl privi. Hainele lui erau diferite de cele ale fermierilor de prin partea locului, observă ea. Dar nici ca cei din oraş nu era îmbrăcat. Probabil că venea dintr-un oraş mai mare, concluziona ea. Dacă venise pentru fermă, atunci probabil că dorea s-o cumpere pentru altcineva. Omul n-arăta ca un fermier.

— Aveţi o fermă frumoasă, spuse el. Bine întreţinută.

— De prima mână, fu Ellie de acord, gata să-i prezinte ferma, la adevărata ei valoare. S-au cheltuit timp şi bani pe ea. E într-o formă chiar bună.

— N-am văzut animale.

— Animalele s-au vândut. Dar are păşuni bune şi grajduri mari. Pentru vite, cu tot ce trebuie pentru muls, cocini de porci, un grajd foarte bun pentru cai, care poate adăposti opt capete, un coteţ mare pentru găini, cinci grânare... sau

şase?... nu, cinci, cred. Are chiar şi o pivniţă de legume şi o fântână tare bună.

Bărbatul păru niţel încurcat, însă Ellie continuă.

— Pământul e rodnic. Anul trecut s-a strâns orz de cea mai bună calitate, iar de pe terenul din vale s-a adunat fân cum n-am mai văzut... şi bucata de pământ din spate, ce nu se vede prea bine din drum Ellie se opri. Sigur că n-aţi putut vedea pământurile dacă doar aţi trecut pe lângă ele, din cauza zăpezii, dar nu mai e mult şi vor fi gata de arat. Oamenii de pe-aici spun că anul ăsta se aşteaptă la o primăvară timpurie. Unii fermieri şi-au pregătit deja seminţele pentru semănat.

— Interesant, spuse bărbatul, însă nu părea prea interesat.

— Mai este şi o bucată de pământ pentru grădină, continuă Ellie, având, cel puţin, un subiect despre care putea discuta. Întinse mâna după o ceaşcă şi o umplu cu cafea. Ferma are şi câţiva pomi fructiferi. Tata spune că merii ar

creşte foarte bine aici, dar încă nu a fost plantat niciunul.

— Aţi cumpărat de curând ferma? întrebă bărbatul în timp ce Ellie se întoarse către sobă.

Ellie se opri.

— Noi? spuse ea. O, nu, încă e de vânzare, se grăbi să explice. Noi doar locuim aici până când se vinde. Familia Lahaye s-a mutat în Vest şi ne-a lăsat pe noi să îngrijim de fermă până se va găsi un cumpărător. Noi ne vom muta în Vest, de îndată ce...

Ellie se opri. Ce spunea ea acum nu suna prea bine. Bărbatul se putea gândi că era ceva în neregulă cu ferma dacă toţi plecau de-acolo.

— N-aş spune că nu ne-ar face plăcere să cumpărăm noi înşine ferma, însă soţul meu preferă creşterea vitelor. Şi, în plus, nu avem banii necesari să cumpărăm o fermă. Astăzi e nevoie de o mulţime de bani ca să ai ferma ta.

Nici asta nu suna bine. Omul putea să se sperie

de o astfel de afirmaţie.

— Dar dacă ferma e bună, omul îşi poate recupera rapid banii... iar asta e o fermă bună, continuă ea, însă mai apoi hotărî că spusese destul. Oricare ar fi fost motivul pentru care se afla omul aici, nu dorea să spună ceva care să-i lase o impresie greşită.

Bărbatul nu spuse nimic, iar Ellie îi puse înainte o ceaşcă cu cafea aburindă.

Verifică chiflele din cuptor şi amestecă în legume. Erau gata. Spera ca Lane să nu întârzie.

Tăcerea apăsa greu asupra celor doi. Bărbatul nu părea dispus să converseze. De fapt, părea chiar nerăbdător şi bătea cu degetele în masă, fapt ce-o cam irita pe Ellie. În cele din urmă, Ellie îl auzi pe Rex lătrând şi, de data asta, ştia că Lane era cel ce se apropia de casă. Oftă uşurată şi se uită la străinul tăcut.

— E soţul meu, spuse ea. O să intre după ce se ocupă de cal. Bărbatul mormăi ceva ce suna a

aprobare. Ellie fu pe punctul de a pune mâncarea în farfurii, însă se răzgândi. Cel mai bine ar fi fost să aştepte câteva minute, până când omul va vorbi cu Lane despre fermă. Ellie nu se prea aştepta ca străinul să accepte invitaţia de a rămâne la masă.

Lane intră în casă cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Lane, acesta este... este... îmi pare rău, domnule! Nici măcar nu vam întrebat cum vă cheamă.

— Peters, spuse bărbatul, întinzându-i lui Lane mâna şi ridicându-se.

— Soţul meu, sfârşi Ellie pe un ton jalnic.

— Domnule Peters, spuse Lane, scuturându-i mâna. Cred că am avut plăcerea de a vă închiria un cal ceva mai devreme.

Domnul Peters păru a fi luat prin surprindere.

— Aşa e, spuse el, privindu-l mai îndeaproape pe Lane. Dacă aş fi ştiut cu cine vorbesc, n-aş mai

fi bătut drumul. Mi s-a spus că locuiţi la fermă.

— Aşa e, spuse Lane, dar pe-aici nu mai e mare lucru de făcut acum; toate animalele au fost vândute. Avem un cal şi un câine. Nu destul ca să ţină ocupat un bărbat. Suntem aici doar până...

Domnul Peters îl opri cu un gest de nerăbdare.

— Mi-a explicat soţia, spuse el.

— Vă rog, spuse Lane, luaţi loc şi spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

— E aici pentru fermă, dădu să spună Ellie, însă se gândi că poate nu e chiar aşa.

— Problema e una personală, spuse domnul Peters, scoţând o valiză mică pe care Ellie n-o observase până atunci.

Lane păru a fi surprins.

— Ei bine, cred că puteţi spune ce aveţi de spus, răspunse el. Domnul Peters aruncă o privire spre Ellie.

— Nimic nu poate fi atât de personal cât s-o excludă pe soţia mea, domnule, spuse Lane ferm.

Domnul Peters nu spuse nimic, ci îşi deschise valiza şi scoase câteva hârtii pe care le puse înaintea lui, pe masă. Scoase o pereche de ochelari din buzunar şi o aşeză pe vârful nasului. Apoi îşi drese glasul şi spuse:

— Înţeleg că sunteţi Lane Howard.

— Aşa este.

— Cine e tatăl dumneavoastră, domnule Howard?

— Păi... nu am tată. Adică, a murit când aveam cinci ani.

— Şi care era numele lui?

— Numele lui? Numele lui era... ăăă... Will. Aşa i se spunea, Will. Numele lui real era William. William Clayton Howard.

— Şi mama dumneavoastră? Unde e?

— A murit la numai o săptămână după tata. Fusese rănită în aceeaşi furtună.

— Şi numele ei?

— Rebecca. Rebecca Marie.

— Cine v-a crescut? întrebă omul.

— O mătuşă. O mătuşă necăsătorită. Numele ei era tuşa Maggie. Ăăă... Margery. Margery Thorn.

— Mai trăieşte?

— Nu, domnule. Am auzit acum patru-cinci ani că a murit.

— Deci nu eraţi cu ea când a murit.

— Nu. Am plecat de la ea când am avut paisprezece ani.

— De ce?

— De ce? Pentru că aşa am vrut. Nu simţeam că ar mai trebui să rămân.

— Vi s-a spus să plecaţi? Lane păru puţin necăjit.

— Sigur că nu.

— Care au fost circumstanţele?

— Ce anume?

— Circumstanţele. De ce aţi plecat dacă nu vi s-a cerut asta?

— Mătuşa mea s-a căsătorit. Era mai în vârstă.

Nu mai fusese căsătorită. Oamenii din partea locului spuneau că o să-i fie greu să se adapteze la viaţa de familie. Mai spuneau şi că îi va fi mai greu cu mine acolo să... să...

— Oamenii spuneau asta?

— Ei bine, nu mi-o spuneau în faţă. Nu ştiau că eu îi aud. Dar auzeam ce spun.

Ellie se simţea puţin stânjenită. Ce era cu toate întrebările astea? De ce venise omul ăsta ca picat din cer, să-i pună soţului ei întrebări legate de trecutul lui? De lucruri pe care el i le împărtăşise doar ei.

— Dar despre acel bărbat? Soţul mătuşii? continuă omul.

— Ce-i cu el? Era un om de afaceri din oraş. Un om cu dare de mână. Era antreprenor de pompe funebre.

— Vă era teamă de el?

— Teamă? Nu. A fost bun cu mine.

— Avea familie?

— Nu. Nici el nu mai fusese căsătorit.

— Dar n-aţi crezut că e bine să locuiţi alături de el – sau de mătuşa dumneavoastră – după ce s-au căsătorit?

— Nu aşa au stat lucrurile. Eu n-aş fi vrut să plec. Am plâns tot drumul până la gară, dacă vreţi să ştiţi. O iubeam pe tuşa Maggie. Fusese tare bună cu mine şi doream să fie fericită în noua ei relaţie.

Lui Ellie i se păru că străinul murmurase ceva despre gurile rele, dar nu era prea sigură.

— Aţi mai păstrat legătura? continuă el.

— Da, până când a murit. Ultima scrisoare pe care i-am trimis-o a venit înapoi, cu răspunsul „Decedat”.

— Înţeleg, spuse bărbatul, ajustându-şi ciudaţii ochelari.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu înţeleg de ce toate aceste întrebări, spuse Lane. N-am nimic de ascuns în trecutul meu, dar pare puţin cam

neobişnuit ca un om cu totul necunoscut să-mi intre în casă şi să-mi pună atâtea întrebări personale.

— Înţeleg cum trebuie să vă simţiţi, spuse omul, dându-şi jos ochelarii cu o clipă doar înainte de a-i cădea de pe nas. Dar niciodată nu strică să fii atent, iar eu trebuie să fiu sigur că dumneavoastră sunteţi acel Lane Howard pe care-l caut.

— Pe care-l căutaţi? întrebă nedumerit Lane, iar Ellie făcu un pas mai aproape şi-i puse mâna pe spate.

— Nu aţi amintit numele bărbatului cu care s-a căsătorit mătuşa dumneavoastră, spuse insistentul bărbat aşezat la masă, punându-şi ochelarii din nou pe nas.

— Myers. Conwyn Myers.

— Cu domnul Myers aţi mai păstrat legătura?

— Nu chiar. Mătuşa îmi scria adesea despre el, iar eu îi trimiteam salutări prin intermediul ei.

— Înţeleg, spuse omul. Încă un lucru, domnule Howard. Care este numele dumneavoastră întreg?

— William. William Lane Howard. William de la tatăl meu. Pe mine mă strigau Lane ca să nu existe confuzie.

— Ei bine, spuse bărbatul răscolind printre hârtii, totul pare că se potriveşte.

— Se potriveşte cu ce? întrebă Lane. Aş vrea, domnule, să fiţi atât de amabil şi să explicaţi prezenţa şi întrebările dumneavoastră.

— Da, spuse omul, cred că am libertatea s-o fac. Ellie şi Lane se priviră unul pe altul.

— Mă numesc Stavely Peters, spuse bărbatul, accentuând cu grijă fiecare cuvânt. Stavely Peters, avocat. Sunt aici în calitate de reprezentant al domnului Conwyn Myers. Domnul Myers a fost un bărbat respectat şi un bun om de afaceri. A lăsat toate lucrurile în ordine... şi... v-a lăsat dumneavoastră totul.

Lane se ridică încet de pe scaun, clătinând din

cap cu uimire.

— V-a lăsat dumneavoastră totul, domnule Howard. Aţi fost ruda cea mai apropiată pe care a avut-o şi ştia cât de special eraţi pentru soţia lui, Margery.

— Dar eu... eu... Lane rămase ţintuit locului, cu Ellie agăţată de braţul lui. Vă sunt îndatorat... asta-i sigur, se bâlbâi Lane, dar... dar vă rog să mă scuzaţi, ce să fac eu cu o afacere de pompe funebre?

— A vândut afacerea. A vândut şi casa. Spunea că, după cele scrise în scrisori, iubeaţi Vestul şi n-aţi fi vrut să plecaţi niciodată de-acolo.

— O, avea dreptate. Aşa este, îl asigură Lane.

— V-a lăsat totul în bani gheaţă. Am chiar aici nota. Tot ce trebuie să faceţi este să semnaţi câteva documente şi apoi să mergem la banca dumneavoastră.

— La banca mea, râse Lane. N-am avut nevoie de bancă niciodată în viaţă.

— Ei bine, vă sfătuiesc să vă familiarizaţi cu una dintre ele acum, spuse avocatul. Sunt cam prea mulţi bani pentru a fi ascunşi în tocul cizmei. Era prima oară când omul făcuse o tentativă de glumă.

— Da, domnule, promise Lane. O s-o fac. Dimineaţă la prima oră.

— Venind încoace, m-am oprit pe la bancă şi am făcut aranjamentele necesare pentru seara asta. Sunt foarte nerăbdători să vă aibă client, aş putea adăuga, domnule Howard, şi vor fi mai mult decât amabili cu dumneavoastră, sunt sigur. Eu sunt nerăbdător să rezolv problema şi să mă-ntorc în oraş. Vă mărturisesc că mi-a luat mult mai mult timp decât mi-am închipuit pentru a vă găsi şi a rezolva problema acestei moşteniri.

— O să-mi pregătesc calul îndată, spuse Lane, arătând ca şi când nici nu şi-ar fi dat seama ce dăduse peste el.

Se întoarse spre Ellie.

— Te descurci până când mă-ntorc? o întrebă. Ea rămase încă o clipă agăţată de el.

— O să mă descurc, şopti ea, dacă nu cumva o să explodez. O, Lane, îţi vine să crezi?

Lane o îndepărtă cu blândeţe şi-i zâmbi larg. Întinse mâna după haină.

— O să mă grăbesc, promise el. O să vin cât de repede pot. Şi vorbim când mă-ntorc.

O sărută şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe avocat.

Ellie se întoarse la sobă ca să acopere cratiţele. Cine mai putea spune când – şi dacă – vor ajunge să mai ia vreo îmbucătură?

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi OPT

Piuituri

— Ce vom face noi cu toţi banii ăştia? întrebă Ellie când Lane se întoarse şi-i arătă cifrele însemnate pe hârtia primită de la bancă.

Lui Ellie i se păruse că trecuse o veşnicie până când Lane se întorsese la fermă, însă, în realitate, tranzacţia se desfăşurase foarte rapid. Avocatul avusese dreptate. Bancherul oraşului fusese nerăbdător să-i ofere lui Lane ajutorul în administrarea contului. Atât bancherul, cât şi avocatul, se grăbeau să finalizeze chestiunea.

Lui Lane nu-i veni să creadă când văzuse suma scrisă pe hârtia de la bancă. Dar aşa scria. Marea sumă de bani fusese plasată în siguranţă, în bancă, pe numele său.

— Mi-am frământat mintea tot drumul spre casă, răspunse Lane la întrebarea lui Ellie. Putem face o mulţime de lucruri.

— O să-mi cumpăr o maşină de cusut, începu Ellie cu entuziasm.

— Îţi poţi lua două, dacă vrei, promise Lane, iar

Ellie râse.

— Şi o să cumpăr încălţările pe care le-am văzut în vitrina domnului Harder.

— Încălţări noi? Asta-i nimic. Nici măcar n-o să se simtă la banii ăştia.

— O, Lane, nu-mi vine să cred! Pur şi simplu nu-mi vine să cred!

— Nici mie. Mi se pare că încă visez.

Lane o trase pe Ellie pe genunchii lui şi-şi lipi obrazul de părul ei plăcut mirositor.

— Cea mai bună parte a visului, spuse el, e că acum îţi pot oferi lucrurile pe care întotdeauna am vrut să ţi le ofer... lucrurile pe care le meriţi. Mi-a fost atât de teamă că niciodată...

— Am cerut eu vreodată ceva? îl mustră Ellie cu blândeţe, trecându-şi degetele prin părul lui. Tot ce am vrut cu adevărat ai fost tu, şi ştii asta.

Lane o trase aproape şi o sărută.

— Ştiu, şopti. Ştiu, şi asta face ca dragostea noastră să fie specială.

— O, Lane, avem atâtea de planificat, de discutat – da mai bine ne-am pune la masă, ce zici? îi aminti Ellie, eliberându-se din strânsoare. Chiar dacă nu prea avem poftă, ar trebui s-o facem. Asta numai dacă mai e bună de mâncat.

Începură să mănânce din mâncarea reîncălzită, dar niciunul nu-i simţi gustul. Aveau prea multe în minte... prea multe visuri. Li se părea că posibilităţile erau nelimitate. Vorbiră şi râseră în timp ce mâncară şi Ellie curăţă masa. Vorbiră în timp ce spălară vasele şi le uscară şi vorbiră toată seara, până la culcare. Aveau atâtea de discutat odată cu întorsătura asta neaşteptată a evenimentelor:

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac? întrebă Ellie în timp ce se ghemuiau sub păturile călduroase.

— Ce?

— Mi-ar plăcea să fac rost de o orgă pentru biserică. Una mică – dar bună. Crezi că s-ar putea?

— De ce nu? Cred că-i o idee grozavă. M-am tot

întrebat dacă nu putem face ceva special pentru biserică – pentru asta şi pentru cea din Vest. Nu m-am gândit la o orgă, dar pare a fi o idee excelentă.

— În cazul ăsta, hai s-o facem! exclamă Ellie. Lane o sărută pe ureche.

— Ştii la ce m-am gândit? o întrebă.

— La ce?

— Avem bani ca să cumpărăm ferma.

— Ce fermă?

— Ferma asta.

— Noi? De ce?

— De ce? Atunci nu va mai fi nevoie să pleci. Vei fi aici, lângă mama ta, aşa cum ţi-ai dorit, şi...

— Dar Lane, protestă Ellie, tu nu vrei ferma asta. Tu vrei să ai ferma ta de vite.

— Ştiu, dar nu m-aş supăra. O să...

— Nu, nu vei face asta. N-o să te las eu să faci asta. Niciodată, Lane.

— Dar...

— Ascultă! Mama s-a obişnuit cu ideea că o să plec. Va fi greu pentru ea, desigur, dar o să se descurce. Ea n-ar vrea ca noi să ne schimbăm planurile din cauza ei. Ar fi nefericită dacă ar şti că eu sunt nefericită, iar eu n-aş putea fi niciodată fericită ştiind că tu nu eşti fericit – înţelegi?

— Dar eu sunt fericit atâta vreme cât te pot face pe tine fericită.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Întotdeauna ai vrut să creşti vite. Acum poţi avea propria ta fermă de vite. Nu doar o mică cireada, ci o fermă adevărată – una de care să fii mândru. Şi, într-o zi... într-o zi poate vei fi la fel de binecuvântat ca Willie, cu fii care să-ţi continue munca.

Lane o trase mai aproape şi o sărută pe păr. Apoi, în întunericul încăperii, îi simţi obrazul scăldat în lacrimi.

Toţi se bucurară de norocul ce dăduse peste Lane şi Ellie. Ellie începu să facă pregătiri pentru mutarea lor. Era mai nerăbdătoare ca niciodată.

Abia aştepta să vadă Vestul lui Lane, să fie prezentă la cumpărarea unei ferme şi la întemeierea unui cămin – căminul lor. Abia aştepta s-o vadă pe Missie şi să fie din nou alături de sora ei mai mare. Cu toate că se născuseră din mame diferite, mama Marty fusese pentru amândouă adevărata lor mamă şi se simţeau foarte apropiate, chiar dacă le despărţea o distanţă atât de mare. Ellie se ruga în fiecare zi ca ferma să se vândă mai repede, ca să poată pleca spre Vest. Trecu luna aprilie şi veni luna mai. Odată cu vânturile călduţe se topi şi zăpada, chiar şi cea căzută în locurile umbroase. Ellie se bucura că în curând va putea mirosi florile de primăvară şi atunci ferma se va vinde, cu siguranţă.

Lane continuă să lucreze în oraş. Avea nevoie de activitate, spunea el. El şi Ellie strecurau, în mod discret, banii în farfuria pentru colectă, astfel încât tânărul predicator să-i poată folosi. El avea nevoie de aceşti bani mai mult decât aveau ei.

Lane şi Ellie puseseră deoparte, în grija şi administrarea predicatorului, o sumă destul de mare, ce urma să fie folosită în anii care vor veni pentru nevoile bisericii.

În fiecare zi, Ellie îl aştepta agitată pe Lane să sosească acasă. În oraş fuseseră puse afişe care anunţau că, dacă cineva este interesat să cumpere ferma familiei Lahaye, putea să meargă la grajduri şi să vorbească cu Lane Howard. Existaseră câteva persoane interesate, însă niciuna în mod serios.

Dar, într-o zi, Lane veni acasă cu mult înainte de ora la care venea de obicei.

— Ai venit devreme, spuse Ellie întrebător, în timp ce Lane îşi vârî capul pe uşă.

— Nu te bucuri să mă vezi? o tachina el.

— Ba da, dar nu-i gata mâncarea. El o luă în braţe şi o sărută.

— Uită de mâncare, spuse el. Am veşti.

— Veşti bune? întrebă ea.

— Cred că da.

— Atunci spune-le.

— Nu mă mai duc la lucru. Ellie păru încurcată.

— Nu te mai duci la lucru! E-n regulă. Nu mă plâng... dar... de ce e asta o veste atât de bună?

— Pentru că... nu mă mai duc la lucru ca să am timp să mă pregătesc pentru plecarea acasă.

— Acasă?

— Acum putem pleca. Astăzi cineva a cumpărat ferma Lahaye. Ellie se aruncă în braţele lui.

— O, Lane! ţipă ea. Lane, asta-i o veste minunată! O ridică în braţe şi o învârti în jurul camerei.

— Aşa zic şi eu! strigă Lane. În sfârşit – putem pleca.

Marty şi Clark ştiau cât sunt de nerăbdători Lane şi Ellie să-şi întemeieze propriul cămin. Aşa că se bucurară alături de ei pentru vestea vânzării fermei. Se bucurară, însă se şi întristară, iar familia Davis se adună laolaltă pentru a sărbători

ocazia şi a se pregăti pentru o altă despărţire. La masă, discuţiile fuseseră animate. Lane deja făcuse toate aranjamentele necesare pentru biletele de tren. Nu mai aveau multe lucruri de împachetat. Ellie pusese deja cu grijă în cutii lucrurile ce nu erau de strictă necesitate, iar Lane le depozitase în lăzi şi le pregătise pentru transport. Peste doar câteva zile urmau să pornească la drum.

Singura dezamăgire a lui Ellie era că n-o să-i mai poată vedea pe Clae şi pe Luke înainte de plecare.

— Cine ştie cât timp va mai trece până când o să-i văd din nou? se jeli ea, şi lacrimile îi umplură ochii ce mai înainte străluciseră plini de entuziasm.

— Poate că Luke va putea să ne viziteze după ce-şi termină studiile, spuse Lane, încercând s-o consoleze.

Ellie se linişti, însă Marty îşi spune în sinea ei:

Nici nu te gândi. Atât mai lipseşte, ca şi Luke să rămână acolo.

Gândurile lui Marty zburară în trecut, la o altă fată, la fel de nerăbdătoare să pornească spre Vest. Trebuia s-o lase pe fiica ei Missie a ei – să plece.

Belinda începu să plângă. Zece oameni se ridicară să meargă la ea, însă Marty le făcu semn să se aşeze la loc.

— Mă duc eu, spuse. S-ar putea să-i fie foame.

Belindei nu-i era foame. Era doar plictisită. Plictisită şi dornică să scape de scutecele ude. Nu-i plăcea şi nu putea suporta să rămână udă mult timp.

Marty îi schimbă scutecele, bucuroasă că are o scuză pentru a putea sta câteva minute singură. O ţinu pe micuţă lipită de ea şi-şi puse obrazul pe căpşorul moale.

— Sunt atât de bucuroasă că Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, mi te-a trimis, şopti ea. Numai

El ştia cât de multă nevoie voi avea de tine.

Micuţa înşfacă o şuviţă din părul mamei şi încercă s-o ducă la gură.

— Nu-i voie, auzi? o muştrului blând Marty. N-o să-ţi mai poţi scoate degeţelele din el. Sunt alte lucruri mai bune de mâncat, după părerea mea.

Micuţa ganguri şi apucă gulerul rochiei lui Marty. Marty o sărută. Parcă numai ieri o ţinea pe micuţa Ellie în braţe, şi acum, uite-o gata de plecare!

Din nou, Marty o studie pe Belinda.

— Ei bine, încă te am pe tine, şopti ea. Şi, indiferent cât de repede zboară timpul, vor mai trece câţiva ani până când vei pleca şi tu. Şi nu peste mult timp, Luke se va întoarce acasă. Oh, nu ca să rămână. Nu cred că va rămâne acasă. Nu chiar. Dar, cel puţin, va fi suficient de aproape ca să mai treacă pe-aici câteodată. Destul de aproape ca să-mi dau singură seama cum se descurcă.

O sărută din nou şi, proptind-o de şold, coborî

scările. Acum era gata să li se alăture celorlalţi.

În ziua plecării lui Ellie şi Lane, se adunară la staţia diligentei, aşa cum mai făcuseră în trecut.

Marty îşi stăpânise foarte bine emoţiile în acea zi, după părerea ei. De fapt, reuşise să-şi stăpânească lacrimile şi chiar să sărbătorească alături de Ellie ocazia.

— E un drum lung, tare lung, o avertizase pe Ellie. Uneori mă gândeam că nu se mai termină. În cele din urmă, ajungi acolo, dar vei fi sătulă de călătoria cu trenul până peste cap. Ellie zâmbi doar.

— Ai luat pachetul pentru Missie? o întrebă Marty pentru a cincea oară.

— E aici, mama. Aici, cu celelalte lucruri. O să i-l dau îndată ce ajung acolo.

— Eşti sigură că ai pus tot ce ai nevoie? întrebarea venise din partea lui Clark.

— O, tata, râse Ellie, şi acolo au magazine.

Nu trecu mult şi încărcară bagajele în diligentă.

Rex, pus de-acum într-o cuşcă de lemn, se cam plângea de strâmta sa locuinţă, însă Lane îl mângâie după urechi şi îl asigură că-l va scoate la o plimbare de îndată ce vor avea ocazia.

Ellie, care alesese s-o ţină în braţe pe Belinda până în ultimul moment posibil, se aplecă s-o sărute pe micuţă.

— Ştii ce o să-mi lipsească cel mai mult? şopti ea. Să te văd crescând. În acea clipă, izbucni în lacrimi, iar Marty întinse braţele şi le cuprinse pe amândouă.

Vizitiul urcă pe capră şi ridică hăţurile. Bărbatul de la grajduri ţinea caii de căpăstru şi încerca să-i potolească, însă aceştia fuseseră instruiţi să alerge şi erau nerăbdători s-o pornească din loc.

Se îmbrăţişară şi se sărutară din nou şi, mai apoi, Ellie şi Lane urcară în diligentă. Aceasta porni la drum, lăsând în urmă un nor de praf. Marty îşi scoase batista ca să-şi şteargă praful de pe obraz şi ochii înlăcrimaţi.

Se întoarseră cu toţii la căruţe; n-avea niciun rost să mai rămână acolo. Ellie plecase. Pornise în întâmpinarea viselor ei, iar ceilalţi rămăseseră în urmă pentru a-şi le împlini pe ale lor.

Pe drumul spre casă, Marty îşi ridică fruntea şi privi cu atenţie lumea din jurul ei.

— Îmi place aici, tu ce zici? îl întrebă pe Clark.

— Şi mie, răspunse el, simţind că aceste cuvinte spun totul.

— Nu cred că mi-aş dori să merg în Vest. Tu?

— Nici eu.

Călătoriră în tăcere o vreme.

— Încă-i mai avem pe Nandry, pe Clare şi pe Arnie aici. Luke se va întoarce şi el. Şi, într-o zi, chiar şi Clae şi Joe se vor întoarce.

— Da, spuse Clark, s-ar putea.

— Asta înseamnă mai mult de jumătate dintre ei, continuă Marty. E destul de bine, nu?

— E foarte bine – şi ai uitat unul.

Marty păru nedumerită o clipă, apoi îşi aminti de

ghemotocul de bucurie ce se odihnea în braţele ei.

— Aşa e. Nu te supăra, Belinda, spuse ea, ridicând-o pe micuţă şi sărutând-o pe obraz.

— Cred că Belinda o să te ierte – de data asta, o tachina Clark. Marty rămase din nou tăcută. Trase adânc în piept aerul călduţ.

Iubea primăvara. Întotdeauna i se păruse că aduce cu ea promisiunea unei noi vieţi.

— Gândeşte-te, Clark! Nu va trece mult şi vom avea alţi doi nepoţei. Clark zâmbi.

— Cea mai bună parte e, continuă Marty, că o să fie aici şi-o să ne putem bucura de ei.

Clark aprobă.

Marty privi în jurul ei. Păşunile căpătaseră o nuanţă de verde crud. Frunzele începuseră să apară pe crengile copacilor ce mărgineau drumul. Cerul albastru parcă le transmitea plantelor şi naturii puterea de a se elibera şi a se înfăţişa în toată splendoarea lor.

— Aproape că s-a făcut timpul să plantăm

grădina, spuse Marty gânditoare.

— Da, spuse Clark respirând adânc.

— O să mă ajuţi anul ăsta? întrebarea fusese pusă pe un ton glumeţ şi amândoi se gândiră la acea vreme, cu mulţi ani în urmă, când Clark o ajutase pe foarte tânăra Marty să-şi planteze pentru prima oară grădina.

— O să mă laşi? o tachina el în schimb.

— Dacă eşti cuminte. Izbucniră amândoi în râs.

— Clark, spuse ea după câteva clipe, nu ţi se pare că a trecut atâta vreme de când am plantat prima mea grădină?

El o privi adânc în ochi. Apoi îi apucă mâna.

— Aşa ţi se pare? întrebă el. Mie mi se pare că s-a întâmplat doar ieri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Moştenirea

Micuţa Belinda fusese alăptată înainte de culcare. Marty şi Clark o puseseră între ei pe pat, admirând perfecţiunea micuţei înainte de-a o aşeza în pătuţul ei. Încă nu adormise şi stătea pe spate, studiind feţele pe care ajunsese să le iubească. Cu o mânuţă strângea unul din degetele tatălui ei. Cu cealaltă apucase cămaşa de noapte a lui Marty. Şi aşa-i ţinea pe amândoi. Nu doar cu degetele-i micuţe, se gândi Marty, ci cu funii de dragoste.

În timp ce Marty o privea pe copila aşezată între ei, se gândi din nou la Ellie. Lui Ellie i se întâmplaseră atât de multe într-o perioadă atât de scurtă.

— E tare interesant, nu-i aşa? murmură ea. Încă mi-e greu să cred. E ceva despre care citeşti în basme sau poveşti din astea. Cine-ar fi crezut că

vreunul dintre ai noştri va primi o moştenire?

— Şi încă una atât de mare, fu de acord Clark. O, e adevărat că Lane nu-i milionar, da are mai mult decât mulţi tineri ca el.

— Nu-mi fac probleme că nu s-ar descurca, spuse Marty. N-o să i se urce la cap. Va fi un om responsabil şi darnic şi va folosi banii aşa cum trebuie.

— M-am gândit foarte mult la moşteniri în ultima vreme, spuse Clark, înfăşurând o buclă din părul Belindei în jurul degetului.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi acelea pe care omul le lasă în urmă.

— Ce fel de moşteniri?

— Păi, poţi lăsa moştenire bani. Toată lumea ştie lucrul ăsta. Nu toţi au parte de o astfel de moştenire – da mai auzi ici-colea despre aşa ceva, aşa cum s-a întâmplat cu Lane.

Marty clătină din cap în semn de aprobare.

— Dar mai sunt şi de altele.

Marty aşteptă să continue. Belinda lăsă din mână cămaşa de noapte şi-şi flutură pumnul, lovind-o pe Marty drept în bărbie. Marty îi prinse pumnul mic şi îl duse la buze.

— Uită-te la micuţa asta – trebuie să vedem ce-i vom lăsa moştenire. Şi nu vorbesc despre bani în bancă. Vorbesc despre caracter – credinţă... dragoste pentru alţii... un duh lipsit de egoism... independenţă... maturitate.

Marty ştia la ce se gândea Clark. Clătină tăcută din cap.

— Ne stă înainte o slujbă importantă, Marty. O să fie plăcut – dar vom avea şi de muncit, şi de îngrijit.

— Zilele astea mă gândeam, admise Marty, că trebuie să iau totul de la capăt! Scutece, răceli cu febră, dinţi, oliţă. Oh, Clark. Avem atât de multe de făcut!

— Urmează şcoala, învăţarea treburilor din gospodărie, prieteniile şi, nici nu ne deşteptăm

bine – peţitorii! spuse Clark.

— E cam înfricoşător, şopti Marty.

— Înfricoşător? râse Clark. Poate. Ar fi fost şi mai înfricoşător dacă n-am fi avut exemple.

— Exemple?

— Ceilalţi copii. Nu există niciun măr stricat în toată grămada. Marty zâmbi, gândindu-se la fiecare dintre copiii lor.

— Câteodată sunt atât de mândră de ei! admise Marty.

— Şi eu, fu de acord Clark. Şi eu.

— Uită-te la Kate şi Clare. Mi-a fost atât de teamă. Atât de teamă că n-o să reuşească să treacă peste pierderea copilului. Îl doreau atât de mult, Clark. Atât de mult! Şi totuşi, în ei nu există nici urmă de amărăciune. Au înfruntat situaţia ca nişte – ca nişte creştini maturi. Au devenit chiar mai plăcuţi şi... şi mai înţelepţi. Am fost atât de mândră de ei! Iar Ellie, continuă Marty. Felul în care a intervenit atunci când Nandry avea acele

probleme, felul în care i-a arătat unde greşeşte fără a o acuza sau răni. Ar fi trebuit s-o auzi, Clark. Ai fi fost atât de impresionat! Cât despre Nandry, n-am avut nici măcar idee că purta toată povara aceea de amărăciune încă de când era mică. Şi totuşi, când şi-a dat seama că a greşit, a... l-a cerut Domnului iertare pentru asta.

Clark îşi ridică fetiţa în aer şi apoi şi-o puse pe piept.

— Da, micuţo, şi tu va trebui să înveţi ce e iertarea. Belinda îşi vârî degetul mare în gură şi-şi puse căpşorul pe pieptul tatălui ei.

— Şi Arnie, continuă Marty. La vârsta lui e deja diacon în biserică, şi încă unul bun. Clae şi Joe slujesc într-o biserică, Missie şi Willie au început o biserică în casa lor, iar Luke al nostru studiază ca să devină doctor. Ştii, spuse ea zâmbind dusă pe gânduri, ai dreptate, Clark. În toată „grămada” nu există niciun „măr stricat”.

— Luke. Cred că i-am ales bine numele.

— Adică?

— Luke. Luca, doctorul.

— Niciodată nu m-am gândit la asta. Da chiar i-am pus un nume bun, nu-i aşa?

Belinda îşi ridică fruntea şi-l prinse de nas pe Clark cu mânuţa umedă. Acesta chicoti şi o întoarse spre lumină ca s-o vadă mai bine.

— Mi-e teamă c-o s-o răsfeţi, îl muştrului Marty.

— S-o răsfăţ?

— E-atât de ţinută-n braţe, şi legănată, şi îmbrăţişată, încât o să creadă că asta-i tot ce trebuie să facă tatăl ei.

— Am făcut asta şi cu ceilalţi şi tu, cu gura ta, ai spus că printre ei nu există niciunul rău, îi aminti Clark.

Marty zâmbi. Era adevărat. Clark le oferise multă dragoste şi atenţie fiecăruia dintre copii. Clark deveni serios.

— Ce anume am făcut bine, Marty?

— E important?

— Cred că da. O avem pe Belinda. Nu ne putem permite să dăm greş cu ea, Marty. Clark îşi sărută fiica pe frunte.

Marty rămase pe gânduri câteva clipe.

— Adevărul e, spuse ea în cele din urmă, că nu ştiu exact ce anume am făcut bine. Am făcut greşeli – ştiu asta. Multe. Dumnezeu ştie că am încercat să facem ce trebuie. Poate că ăsta e lucrul pe care l-a onorat – faptul că am încercat.

— Mulţi părinţi încearcă... şi dau greş, îi aminti Clark. Era adevărat, iar Marty ştia asta.

— Avem nevoie de credinţă, Clark, spuse ea încet. Trebuie să rămânem credincioşi. Dumnezeu nu ne-a dezamăgit niciodată – trebuie să ne încredem în El şi în ce-o priveşte pe Belinda.

— Să ne încredem în El, repetă Clark. Să ne încredem în Dumnezeu – şi să lucrăm, să disciplinăm, să instruim şi să ne rugăm ca şi când de noi depind toate astea.

— Cred că toate au de-a face cu moştenirea

despre care ai vorbit. Atât de multe depind de ceea ce le lăsăm copiilor noştri – nu pentru ei, ci înăuntrul lor.

— Aş fi vrut să fie la fel de simplu ca atunci când laşi moştenire obiecte de familie.

— Adică?

— Nu poţi transmite credinţa mai departe. Trebuie să dai mai departe dorinţa de a descoperi o credinţă proprie. Trebuie să le arăţi în fiecare zi, prin felul în care trăieşti, că pentru ceea ce ai, merită să trăieşti, şi să lupţi, şi să munceşti. O credinţă de mâna a doua nu e bună pentru nimeni. Trebuie să aibă o credinţă proprie.

— Asta-i secretul, spuse Marty cu hotărâre. O credinţă proprie. Îi sunt atât de mulţumitoare Domnului pentru că fiecare dintre copiii noştri a luat propria decizie de a-L lăsa pe Dumnezeu să-i conducă viaţa.

— Şi lucrul ăsta nu se opreşte aici – ci continuă. Ei îi învaţă şi-i instruiesc pe nepoţii noştri şi, cu

ajutorul lui Dumnezeu, aceştia îi vor învăţa pe strănepoţii noştri. Lucrurile pot continua până când Iisus. Se va întoarce, adăugă Clark.

Marty zâmbi.

— E o idee grandioasă, spuse ea. Întinse mâna şi atinse căpşorul micuţei pe care o ţinea Clark. Copila lor. Şi când te gândeşti că totul începe cu un ghemotoc pe care Dumnezeu are încredere să ni-l încredinţeze.

— Nu, spuse Clark, cântărindu-şi bine cuvintele. Începe cu mult înainte. Începe cu un Tată care ne-a iubit suficient de mult pentru a-Şi trimite Fiul. Începe cu un bărbat şi o femeie hotărâţi să urmeze căile Sale. Începe atunci când doi oameni sunt gata să încredinţeze un copil înapoi, Domnului. Începe cu toate astea – dar nu trebuie să se şi sfârşească. Asta e felul de moştenire ce nu piere.

— Sfârşit —